

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Ở một căn nhà nhỏ miền quê xa, sáng sáng mẹ đi chợ vắng, em gái nhỏ thơ thần chơi quanh nhà với bà. Bà già lắm, tóc bạc trắng và mắt kém, bà phải vừa nhìn vừa sờ tay mới thấy. Bà thương yêu em gái lắm, chẳng muốn rời một bước. Em gái nhỏ chỉ chơi ra khỏi vườn một tí thôi là bà đã gọi: "Ồi Nụ! Nụ ơi! Cái Nụ của bà đâu rồi?" Em gái nhỏ quả như một cái nụ hoa xinh đẹp của bà thật. Môi em đỏ mọng, má trắng mịn thoảng phất hồng như quả đào sắp chín, mái tóc mềm gió thổi nhẹ một chút cũng bay bay. Những lúc vắng vẻ chỉ có hai bà cháu ở nhà, bà hay kể chuyện "Ngày xưa" cho cái Nụ nghe. Nhiều chuyện "Ngày xưa" lắm! Cái Nụ chẳng nhớ hết: Chuyện ngày xưa có thằng bé Cuội chần trâu. Ngày xưa có ông Bụt giả vờ ăn mày; rồi ngày xưa có con chó đá... Chuyện nào cái Nụ cũng thích. Có hôm bà kể cả chuyện "Ngày xưa bà đi ở khổ lắm..." Chuyện ấy thì buồn buồn, bà hay chảy nước mắt. Thương bà quá! Thường kể hết một chuyện bà hay ôm lấy cái Nụ, tay bà gầy gầy sờ sẫm lên chòm tóc Nụ mà hỏi:

-Cái Nụ cháu ai?

-Cháu bà.

Thế rồi bà cứ êm ái hỏi tiếp, cháu lại thỏ thẻ trả lời những câu mà cả hai bà cháu đã thuộc lòng trong bụng. Như là:

-Nụ bà con ai?

-Con mẹ con cha.

-Mẹ đâu?

-Mẹ đi chợ vắng.

-Cha đâu?

-Cha đi bộ đội, hòa bình.

Bà bằng lòng lắm. Ừ! ừ! Cha Nụ đi bộ đội giữ hòa bình.

-"Hòa bình, mẹ cấy lúa xanh..." Cứ hai chữ một, giọng nỉ non bà dạy tiếp:

"Cha đi... bộ đội... thức canh... đất trời..." Khi bà cháu thủ thi trước thềm nhà như thế thì ở tít ngọn tre vòng có con chích chòe đậu. Gió đung đưa, con chích chòe hót réo rắt, nó lại rung cánh nhìn xuống hai bà cháu kêu:

-Chuyích! Tu chuyích! Chòe chòe!

Bà bảo với Nụ rằng:

-Nó nói: "Tao thích! Tao thích múa xòe!"

Thế là cái Nụ đứng dậy bắt chước các bạn múa tay quanh bà cho chim xem.

Bà khen, bà cười móm mém. Chim khen, chim hót thánh thót. Đây là những sớm mai nhẹ nhàng trong sáng của hai bà cháu. Gió đã đổi mùa, hơi se lạnh, cái lạnh ngòn ngọt đầu thu. Nắng vàng dịu đi, thếp vàng trên cây, trên lá, trên cả mình chú chích chòe hay hót. Sương cũng óng ánh giống những hạt ngọc tí xíu xinh xinh.

Cảnh và người êm ả tươi mát như tranh. Tranh hòa bình của quê hương em gái nhỏ, có bà kể chuyện "Ngày xưa", có mẹ sớm hôm làm đồng hợp tác, có cha đi bộ đội, giữ hòa bình. Cha ở xa, xa lắm, em gái nhỏ không thể biết được. Nơi ấy cha em và những chiến sĩ đồng đội tháng ngày vật lộn với sóng dữ biển khơi, da sạm đi vì nhuộm nắng trời và biển mặn. Một hôm từ nơi xa xa ấy người cha gửi về cho em gái nhỏ một gói quà. Ạ này! Thích chưa! Đôi mắt tròn đen của em mở to long lanh. Những thứ này ở quê chẳng hề thấy

bao giờ cả. Đây là những con ốc kỳ lạ. Con thì tròn xoe, trắng muốt lại điểm lấm tấm đỏ đỏ xanh xanh. Con thì dài dài mà đầu nhọn hoắt. Đây những vỏ con trai, con hến trắng tinh, kẻ vân, kẻ vi. Có cái mỏng mảnh tròn tròn như một cái quạt tí hon, soi lên nắng nhấp nháy có màu ngũ sắc. Lại những hòn đá cuội màu xanh cũng có, màu đỏ cũng có mà trắng muốt cũng có. Hòn tròn như cái cánh chim, hòn lại vuông vắn bốn góc, có hòn thì dẹt như chiếc mâm tí xíu. Thế này mà chơi bày cỗ thì thích biết mấy. Còn bông hoa đá nữa kia. Hoa gì mà xù xì, lại cứng thế nhỉ? Hoa này thì chẳng bao giờ héo rụng, tha hồ mà chơi rước kiệu. Mẹ đan ngay cho Nụ chiếc giỏ tre con. Bỏ ốc và đá cuội vào giỏ xách tung tăng. Chỉ khẽ lắc lắc nó kêu lóc xóc đến vui. Bà cũng khen đẹp, mẹ cũng khen đẹp, con chim chích chòe cũng riu rít như thềm như ghen. Sao nơi cha ở đây cũng đẹp hơn con chim vẫn đậu trên ngọn tre trước ngõ kia thôi. Nơi ấy là đâu thế nhỉ? Mẹ đọc thư cha gửi về nói cha đóng quân ở ngoài hải đảo. Ái! Hải đảo! Cha ở hải đảo! Cái tên buồn cười nhỉ! Hải đảo là đâu mà nhiều thứ đẹp như thế! Hỏi bà, bà cũng không biết. Bà chỉ bảo hải đảo là ở ngoài biển khơi. Bà kể biển có nhiều nước lăm, nước xanh và nhiều như trời xanh trên đầu hai bà cháu. Nhiều đến nỗi cứ nhìn xa mãi thì thấy trời và nước chập vào với nhau. Ồ! Thế thì cha ở xa lắm! Ngồi xếp những con ốc xinh xinh, hòn cuội tròn tròn vào lòng bàn tay bà, em gái nhỏ còn hình dung ra vô khối những thứ xinh đẹp khác mà chắc ngoài nơi hải đảo lạ lùng cha ở có nhiều lắm. Em thốt lên ao ước:

-Bà ơi! Bà cháu ta mà được ra xem thì sung sướng quá bà nhỉ?

Biết bao ý nghĩ đẹp đẽ về hải đảo nảy nở trong trí óc của em gái nhỏ.

* * *

Ngay tối hôm ấy, một câu chuyện kỳ diệu về hải đảo của cha em đã đến trong giấc mơ em gái nhỏ. Một giấc mơ thật đẹp đẽ. Đây đây! Con chim chích chòe ban sáng bỗng dung tới đậu bên em. Nó hót riu rít và khoe với

em gái:

-Cô Nụ ơi! Chim có đẹp không? -Đẹp lắm! Chim đẹp hơn ban sáng nhiều. Mỏ chim đỏ và cánh chim biếc xanh thế kia. Con chim hót lên vui sướng và nó lại mách:

-Cô Nụ ơi! Chim đẹp vì chim đã bay qua biển xanh, bay đến hót ở hải đảo. Ở đây có cha cô Nụ.

-Thật thế ư chim?

Em gái nhỏ vui sướng reo lên:

-Chim kể đi nào. Hải đảo làm cho chim đẹp thế kia ư?

Chim rung đuôi, vẫy cánh, chim nhảy tót vào lòng bàn tay xinh em bé rồi chim thánh thót kể:

-Hải đảo đẹp! Đẹp lắm cô bé ạ! Đây là một hòn núi đá ngũ sắc long lanh nổi lên giữa biển cả. Khi ứng nắng và những tối có trăng, từ xa trông hòn núi ấy trong suốt như ngọc. Trên núi có vô khối là của quý. Nào hoa quả muôn màu thơm ngào thơm ngạt. Nào lụa hoa để may áo mặc vừa đẹp vừa xinh. Đồ chơi thì vô khối, còn đẹp gấp mấy mươi cái giỏ ốc với đá cuội của cô Nụ nữa kia!

Em gái mê say nghe, em nghĩ thầm:

-Chao! Em mà ra được ngoài ấy em sẽ hái một bông hoa rõ đẹp cài lên tóc. Sẽ bứt một quả cam thật ngọt đem về bà bỏ cho ăn. Sẽ lấy một tấm lụa nhiều hoa nhất đem về mẹ may áo đẹp đến Tết mà mặc. Em sẽ rủ cha cùng về quê thăm bà, thăm mẹ. Chao ôi! Hẳn là bà và mẹ thấy hai cha con về thì vui biết mấy. Nghĩ rồi em bé hỏi chim:

-Này bạn chim ơi: "Cha làm gì ở ngoài ấy thế? Chắc cha cũng đẹp lắm phải không chim? Cha nhớ Nụ lắm đấy nhỉ?"

-Đẹp lắm cô Nụ ạ! ở đây cha của Nụ có đôi mắt sáng như hai chấm sao, đêm đêm cha dõi nhìn ra biển rộng. Những con cu, con vọ lén lút trong tối thăm

đều lần trốn bỏ chạy. Ở đây cha của Nụ có hai cánh tay khỏe và to lớn. Cánh tay dang rộng ra chắn giữ những cơn sóng bể lười dài hay giận dữ cứ đòi chồm lên chực nuốt cả đảo đi. Chính mặt trời cũng say mê cha cô, sáng sáng trước tiên mặt trời đến đảo chào nụ cười của cha cô sớm nhất rồi mặt trời mới đi về các ngả. Ở đây muôn ngàn loài chim đẹp chúng tôi bay về làm tổ trên đỉnh núi và suốt ngày hát lên bài hát hay nhất của loài chim tự do: bài ca "Vinh quang trên đôi cánh". Cha cô cũng thuộc bài ca đó và lúc hát hai cánh tay cha cô múa lên xòe rộng như đôi cánh chim. Đẹp! Đẹp lắm kia! Em gái thốt reo lên thêm muốn: "Nụ muốn đến với cha Nụ quá! Có xa lắm không chim ơi?"

-Xa lắm! Cô Nụ ạ! Phải đi đến bờ biển xanh, đi theo con đường mà cha Nụ đã đi có mưa, có gió. Rồi qua giữa biển cả mới tới hải đảo!

Mắt em gái nhỏ đã dấp dính nước mắt, em lo lắng:

-Làm thế nào mà em đi tới được đây?

Bỗng nhiên từ trong giỏ tre có tiếng những con ốc tròn xinh xinh gọi:

-Cô Nụ ơi! Cô hãy chịu khó đưa chúng em ra bờ biển. Gặp biển xanh chúng em sẽ thành chiếc thuyền đẹp chở cô gái bé nhỏ của chúng em tới đảo bình yên. Cô bằng lòng chứ? Con trai bé xinh như cái quạt tí hon cũng thủ thỉ:

-Chị ốc làm thuyền. Còn em, em sẽ xòe rộng như một cánh buồm trắng đón gió biển đưa chị đi thật nhanh trên sóng. Chị bằng lòng chứ?

Chim xòe cánh vui mừng nhảy nhót đậu lên quai giỏ:

-Thế thì vui quá! Chim sẽ bay dẫn đường ra tới bờ biển. Cũng xa đấy! Cô Nụ phải đi đến rõ mỗi chân mới tới, đi như cha cô đã đi. Nhưng không sao. Chim sẽ hát cho Nụ vui tai quên hết vất vả mệt nhọc, Nụ bằng lòng chứ?

Em gái nhỏ sung sướng, má em đỏ hồng lên, em đứng dậy quả quyết:

-Cám ơn các bạn! Thế thì chúng ta đi ngay thôi. Mệt nhọc mấy Nụ cũng đi! Nụ chẳng sợ đường xa.

Nhưng kìa, những chú đá cuội đã nhảy tót ra khỏi giỏ tre:

-Hỡi cô gái dũng cảm. Chớ lo, con đường có mưa, có gió, con đường gồ ghề cha cô đi qua đã san bằng cho cô rồi. Cô hãy buộc chúng tôi vào dưới bàn chân xinh đẹp kia đi. Chúng tôi sẽ biến thành những bánh xe nhỏ đi nhanh như bay và không hề vấp ngã bao giờ cả. Cô bằng lòng chứ?

Em gái nhỏ chập hai tay vào ngực cảm động:

-Ôi chao! Thế thì sướng quá.

Em với thúng quần áo của mẹ lấy dây vải đỏ buộc những hòn cuội nhỏ vào chân. Em xách giỏ đồ chơi mạnh dạn bước ra khỏi cửa. này lạ chưa! Sao em đi nhẹ nhàng như lướt trên mặt cỏ. Nhanh quá. Gió hát ù ù bên tai, gió thổi bay mái tóc mềm mại của em. Mát quá! Trước mặt em nắng sáng tung bừng trời xanh. Một loáng em gái nhỏ đã vượt khỏi cánh đồng lúa thu của quê hương em. Tre xanh và đồng lúa dạt dào vẫy chào tiễn biệt. Bướm trắng và chuồn chuồn đỏ bay theo tiễn chân rõ xa mới thôi. Em phải đi qua nhiều làng mạc xa lạ, nhiều cánh đồng bát ngát, qua những dãy đồi cỏ mượt như nhung nối tiếp nhau và qua cả những khu rừng xanh thăm thẳm. Kìa, bờ biển xanh đã ngay trước mặt rồi. Em gái nhỏ dừng chân trên bãi cát trắng mịn. Rặng thông già phía sau lưng em là biển cả mênh mông, biển rộng quá, xanh quá, y như bà đã kể với em. Em chỉ thấy trời và nước, nước không nằm im như trời. Nước như nổi sóng xô nhau vào bờ ăn cát và muốn xô dần đến cả chân em như chực nuốt em đi. Chim liệng quanh một vòng đậu trên vai em và giục:

-Nào cô Nụ! Hãy thả ốc và trai xuống nước biển đi. Thả nhanh lên thôi!

Em gái nhỏ vừa cúi xuống thì bỗng dưng có tiếng hát réo rắt vẳng đến, gió không thổi nữa và sóng cũng tan dần đi, biển xanh bằng lặng như một tấm gương lớn trong suốt. Trước mặt em từ ngoài xa xuất hiện những nàng tiên xinh đẹp kỳ lạ. Họ bay nhanh đến quanh em gái nhỏ. Những tà áo lụa đủ

màu quần lấy em. Nàng tiên lớn nhất bế bổng em gái nhỏ lên và bảo:

-Em Nụ ơi! Em muốn ra hải đảo đấy ư?

-Vâng! Em ra với cha em. Chim bảo cha ở ngoài ấy, đẹp lắm!

-Phải! Cha em ở ngoài ấy. Ngoài hải đảo xa tí kia kia.

Em gái nhỏ ngừng nhìn theo tay trở và em thấy giữa biển nổi lên một hòn núi óng ánh.

-Em gái nhỏ ơi! Em muốn ra đảo để làm gì cơ chứ?

Em gái ngoan ngoãn trả lời như em đã nói với chim:

-Em bảo cha em hái cho một bông hoa rõ đẹp gài lên tóc. Sẽ bứt một quả cam thật ngọt đem về bà bỏ cho ăn, sẽ lấy một tấm lụa nhiều hoa nhất đem về mẹ may áo đẹp cho em mặc.

Những nàng tiên cười rộ lên. Nàng tiên lớn nhất chỉ các nàng tiên khác bảo:

-Này! Em gái nhỏ! Thế thì các chị là những nàng tiên "Mùa xuân" đây!

Và nàng nói.

-Em có biết cha em đã làm gì ở ngoài đó không? Em nói cho chị nghe thử nào. Em gái nhỏ áp đầu vào ngực nàng tiên thủ thi:

-Em biết ạ! Cha em có đôi mắt sáng sẵn đuổi những con cú, con dơi trong tối. Cha em lấy tay chặn hết sóng dữ ngoài bể rồi cha em cùng chim múa hát. Chim nói cho em biết thế đấy cô tiên ạ!

Nàng tiên xoa lên mái tóc mềm mại của em khen:

-Em gái bé nhỏ ơi! Em thật là thông minh và ngoan ngoãn. Chúng ta sẽ đưa em tới gặp cha em ngoài hải đảo đẹp đẽ mà em hằng mơ ước. Em hãy nghe ta kể đây: ở ngoài đó cha em đã ngày đêm vất vả để trồng một thứ cây có nhiều hoa thơm và nặng đầy trái ngọt. Cây đó là cây "Hạnh phúc" đấy em ạ! Nhưng cha em phải chăm bón vất vả lắm. Cha em đã phải trồng cây trên đỉnh núi cao chót vót, phải hứng nắng trời tưới cho hoa cây thơm đẹp. Hôm nay ngoài hải đảo chim muông, ong bướm đang mở hội hót mừng công việc

của cha em. Em xứng đáng được ta đưa tới đó.

Em gái nhỏ nhoèn cười hỏi thơ ngây:

-Có vui như Tết không ạ?

-Vui hơn chứ. Chính ở đây cha em làm ra Tết cho em và quê em đấy.

Nói rồi nàng tiên lớn khoát tay vẫy các nàng tiên xung quanh:

-Nào! Chúng ta hãy kết vòng lụa đào đưa cô em gái bé nhỏ ra gặp người cha "Vinh quang" mà em yêu quý chờ mong từ lâu.

Khi những nàng tiên tung vạt áo lụa lên đỡ lấy em gái nhỏ thì bỗng dưng nắng trời dịu đi và mây hồng tụ lại quanh em. Em gái nhỏ ôm chiếc võng tre vào lòng và những nàng tiên nâng nhẹ chiếc giỏ lụa bay lên cao, cao mãi và hướng ra ngoài biển cả mênh mông. Chim lượn vòng trên đầu em và bắt đầu hát bài ca "Vinh quang trên đôi cánh". Ngồi trong chiếc võng đẹp, lòng em bé mát rượi, mái tóc em lại bay bay, em nghĩ đến cha đang chờ em bên cây "Hạnh phúc". Hôm về em sẽ kể cho bà nghe cuộc đi chơi vui thích này.

Chuyện của em kể chắc vui thích như những chuyện "Ngày xưa" của bà nhưng nhất định không buồn như câu chuyện "Ngày xưa bà đi ở..." Em bé sung sướng như thấy mình bay cao, bay bổng mãi... Lúc đó chính vào độ nửa đêm, gió ngoài vườn cây thổi mạnh. Người mẹ tỉnh giấc chạy ra khép cửa quanh nhà cho gió lạnh khỏi lùa vào. Khi soi đèn bên màn bà mẹ nhìn thấy đứa con gái nhỏ yêu quý của mình đang ngủ thiêm thiếp, ngon lành, nụ cười tươi tắn khẽ máy động. Người mẹ sung sướng khẽ ôm lấy con và đặt chiếc hôn thật dịu trên má. Bà mẹ sẽ ru câu ru quen thuộc: Hòa bình, mẹ cấy lúa xanh Cha đi bộ đội thức canh đất trời.

Lời ru nhẹ nhàng bay bổng, bay thật xa xa tới mãi. Cùng lúc ấy ngoài tít xa cái quê hương êm đẹp ấy, bão biển vẫn nổi giận quanh những hải đảo chênh vênh. Ngọn đèn biển nhấp nháy quay quay lóe sáng. Nhưng trong gió bão ấy, từ hải đảo tiến ra khơi, tàu đi tuần vẫn chồm lên mặt sóng dữ mà xuyên

vào đêm tối mù mịt. Đây là công việc nặng nề và vinh dự nhất mà đất nước đã giao cho những chiến sĩ hải đảo. Họ lòng sẵn bộn biệt kích, lũ cướp biển với ý thức cảnh giác cao, tinh thần chiến đấu dũng cảm. Trong đội ngũ chiến đấu đó có người cha của em gái nhỏ. Người cha to lớn có đôi tay rắn chắc, có màu da xạm cháy vì nắng trời và biển mặn. Sóng gió vẫn bao bọc gầm thét quanh mình người cha. Biển vẫn mênh mông dữ dội. Tiếng ru của người mẹ vẫn hòa bay trong khoảng không bao la. Khi gió bốc lên từng không cao vút thì gió rời sóng rời biển cứ dịu nhẹ dần trong giọng ru êm ái. Khi gió về tới khu vườn quê hương em gái và len nhẹ vào nhà thì chỉ còn như tơ phảng phất rất nhẹ mơn man trên đôi má trắng mịn của em gái nhỏ đang mơ. Giấc mơ kỳ diệu ấy vẫn giữ vẹn và tiếp diễn êm ái lạ lùng!

1960

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Bí mật đêm giao thừa

Sáng ngày 28 Tết có bức thư của bố từ biên giới gửi về. Bố gửi tay một người bạn đi công tác ghé qua nhà. Thế là thêm một năm nữa bố không về ăn Tết với gia đình. Bố chúc ba mẹ con khỏe, rất khỏe để đón mừng Xuân mới. Không khí lúc đọc thư rộn hân lên vì ngoài lá thư tay ngắn ít dòng, còn một phong bì dày dán kín đề nắn nót: "Đúng giao thừa mới bóc ra xem!". Trong lá thư tay bố lại dặn: "Bố giao cho Tuấn, đứa con trai kiên nghị của

bố giữ phong thư bí mật, đến giao thừa mới đưa mẹ mở. Đây cũng là mệnh lệnh quân sự của đại úy Lê Minh từ biên giới giao nhiệm vụ cho chiến sĩ Lê Tuấn thân yêu". Tuấn ta thích quá, giữ rịt lấy phong thư reo:

-A ha! Bố giao cho con đây nhá!

Bé Thư quỳ quậy chẳng chịu:

-Của em nữa chứ! Giả em đây nào... nào.

-Đừng hòng

Tuấn nhíu mũi

-Bố có giao cho mày không. Đây mới là chiến sĩ Lê Tuấn, hiểu chưa?

Một tay chỉ vào ngực, tay kia giờ cao phong thư, nó lùi xa em gái. Cái Thư méu luôn:

-Giả thư của bố đây. Không chơi với anh Tuấn nữa... nào... nào.

-Hay khóc nhè thế mà đòi giữ thư. Đồ con gái.

Mẹ vội dỗ Tuấn:

-Thì con cho em cầm em xem một tí đã nào. Xem chứ có bóc đâu. Mà cả mẹ cũng muốn xem cơ mà.

-Đề mẹ bóc luôn ra mắt thì sao?

Mẹ lắc đầu:

-Không! Mẹ cũng phải phục tùng lệnh của đồng chí đại úy Lê Minh chứ.

Mới lại mẹ thừa biết bố con gửi gì rồi, thư có ảnh bố chứ gì?

Tuấn nắn nắn phong thư rồi giờ lên nheo nheo mắt. Nó hỏi:

-Sao mẹ biết? -Ảnh bố chụp cầm súng đứng ở đỉnh núi biên giới đây mà.

Tuấn bước lại đưa phong thư cho mẹ và em gái xem, nó nói:

-Bố đứng tít trên đỉnh núi hả mẹ?

Mẹ cười:

-Ồ! Tít trên núi cao.

Cái Thư thì lại hỏi:

-Không có kẹo à mẹ? -Không biết thì thôi. Thư mà lại để được kẹo.

Tuấn chế em gái. Người mẹ bật cười vuốt má con.

-Biên giới chỉ toàn là rừng với núi đồi thôi. Đào đâu ra kẹo mà bố gửi hả con.

-Nào, xem xong chưa, để anh còn cất đi. Bố ra mệnh lệnh cho anh rồi đấy, mãi tận giao thừa cơ!

Bé Thư hỏi mẹ:

-Bao giờ thì giao thừa, mẹ?

-À! Hai ngày nữa, đến ngày kia. Con cứ để anh Tuấn giữ. Vài hôm thôi mà. Thằng anh ra vẻ hiểu biết, nó giảng thêm cho đứa em:

-Tối, "dưng" mà mãi tận khuya. Khuya tận nửa đêm mới đến giao thừa cơ. Mẹ nhỉ?

-Ừ! Nửa đêm.

-Thế thì em Thư ngủ khi. Ngủ là anh mặc kệ đấy. Giao thừa cứ bóc thư bố đấy.

-Ừ!

Cái Thư vênh mặt.

-Em cũng thức đến giao thừa, buồn ngủ em cũng không ngủ cho mà xem.

Mẹ choàng hai tay vào hai đứa con, mẹ sợ chúng lại sắp cãi cộ, giọng mẹ vui vẻ:

-Yên trí! Bố dặn mẹ bóc thư cho cả nhà xem kia mà. Ba mẹ con cùng thức. Đến giao thừa mới khám phá trong phong thư của bố để đón chào năm mới.

* * *

Bao giờ cũng vậy, những ngày giáp Tết vút nối nhau như bay theo đôi cánh kỳ diệu, khiến mọi người bắn vội tíu tíu lạ. Hai ngày vèo qua nhanh chóng. Người mẹ xoay xở tíu mù với công việc sắm sửa chợ búa. Tiếng pháo lẻ, những quả bóng bay và lũ trẻ bạn bè hấp dẫn anh em Tuấn khiến ban ngày

chúng nhăng quên phong thư bí mật. Chỉ tới đến chúng mới đem ra sờ sờ nắn nắn và mong mỏi với nhau cái giây phút được thấy rõ điều bí mật của bố. Rồi tới 30 Tết xịch đến! Đêm khuya dần. Mẹ bận bịu với nồi chè kho, nửa lo nhão, nửa sợ khô. Cái Thư không thức nổi đã ngủ khì. Chỉ có cu Tuấn, có lúc đã gà gât ở bàn nước với phong thư trong tay. Choàng tỉnh, nó đi vòng quanh trong nhà rồi đòi quấy chè kho với mẹ. Tuấn nhất quyết thức đến giao thừa chứ không như năm ngoái mẹ phải gọi dậy để đốt pháo mừng năm mới. Nó nghĩ: "Bố bảo mình là chiến sĩ Lê Tuấn kia mà. Chiến sĩ thì không thể ngủ trước giao thừa như cái Thư. Đến giao thừa giao phong thư cho mẹ bóc mình mới hết nhiệm vụ mà. Chiến sĩ là bộ đội, mà bộ đội lại ngủ quên thì bét quá!" Kia! Còi thành phố ứ vang. Chuông nhà thờ lạnh lót và pháo. Tiếng pháo tung bùng râm ran nổ rộ khắp xa gần. Pháo nhà Tuấn cũng reo vang. Giao thừa đến! Hương sắc đất trời năm mới lan tỏa vào gian phòng ấm áp của ba mẹ con. Gian phòng nhỏ nồng nàn khói pháo, ngậy ngát hương trầm, quần quện mùi vị dịu ngọt của mâm ngũ quả. Ba mẹ con ngồi bên bàn. Cái Thư tỉnh như sáo nhưng vẫn đòi ngồi lòng mẹ như năm cũ. Tuấn sát gần mẹ. Người mẹ dịu dàng:

-Nào! Tuấn đưa phong thư cho mẹ nào!

Người mẹ sững sốt khi đưa con trai vụt đứng dậy, nhưng rồi chợt hiểu vì Tuấn đã đứng nghiêm cất giọng rất đồng dục:

-Mệnh lệnh của đại úy Lê Minh. Chiến sĩ Lê Tuấn đã hoàn thành đến đúng giao thừa. Xin giao phong thư cho mẹ. Báo cáo hết!

Thằng bé giao thư rồi lại ưỡn ngực giơ tay chào. Bé Thư thích chí vỗ tay reo:

-Hoan hô! Anh Tuấn giống bộ đội ghê.

Người mẹ trẻ đón lấy phong thư, bỗng nhiên mắt mẹ ươn ướt rồi có giọt nước mắt đọng trên má. Cả hai đứa trẻ đều ngỡ ngàng. Chúng nắm vai mẹ

cùng nói:

-Kìa! Mẹ khóc đấy à?

Mẹ chùi vội mắt nhoèn cười:

-Mẹ mừng. Mẹ khóc vui đấy các con ạ! Nào, chúng ta bóc thư nhé.

Tay bóc, lòng người mẹ nghĩ: "Đúng là anh sợ ba mẹ con em buồn vì vắng anh. Anh muốn ba mẹ con vui với giao thừa, vui với xuân nên anh nghĩ ra trò vui này đây. Cảm ơn anh!" Phong bì đã mở. Ngoài bức thư có lời chúc của người chiến sĩ biên giới còn có ba món quà tuyệt diệu. Đúng như người vợ đoán. Có một bức ảnh nhưng không phải bố của Tuấn và Thư đứng trên đỉnh núi một mình mà cùng đứng với những người đồng đội trên sườn đồi tràn trề ánh nắng. Phía sau ghi "Tặng em và hai con bức ảnh anh chụp với một trung đội đang giữ điểm cao. Sau lưng anh là phía bọn nó đấy!" Món quà thứ hai là một con bướm rừng sắc sỡ ép khô. Bố dặn "Tặng Tuấn con bướm ở vùng rừng bố ở. Chúc con sang năm mới học khá hơn môn sinh vật, vì con vẫn bảo không thích môn này cứ phải mổ ếch, mổ cá, cả giun nữa..." Còn hai bông hoa mỏng mảnh giống hoa đào nhưng màu tím tím được ép rất khéo thì bông to tặng mẹ, bông bé tặng Thư với lời chúc thật vui: "Em thì trẻ mãi mà con gái của bố lớn nhanh để giống mẹ nhiều...". Vừa xem xong thư và quà, bé Thư nói luôn:

-Thế mà mẹ bảo trên chỗ bố ở chả có gì, chỉ rừng, chỉ núi...

-Ấy! Mẹ nhầm!

Người mẹ mau mắn thú nhận với cặp mắt long lanh tràn ngập niềm vui. Con bướm vàng sắc sỡ được gài ngay vào cành đào nhỏ. Cả hai bông hoa mỏng mảnh phớt màu tím tím mẹ cũng không gài lên tóc mẹ và tóc con gái như lời bố dặn. Mẹ đính cả vào cành đào nom như nó vừa nở hai bông hoa mới nhất, ngồ ngộ. Ba mẹ con vừa nếm chè kho vừa ngắm tặng vật của bố. Mẹ lại đọc kỹ thư một lần nữa cho cả Tuấn và Thư nghe. Giọng mẹ thật dịu mà lời thư

của bố mới vui làm sao. Vừa nghe Tuấn vừa thầm nghĩ riêng:

-Sáng mai mình viết ngay thư chúc Tết bố. Cơ mà trước hết mình phải báo cáo hân hoi đã: "Báo cáo đại úy, tôi chiến sĩ Lê Tuấn đã hoàn thành nhiệm vụ đúng giao thừa! Thế... mình sẽ viết như thế ở đầu thư mới được!".

Xuân 1984

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chú bé sợ toán

Như mọi buổi sáng quen thuộc, trước khi đi làm, bố chọn ba bài toán đố, đánh dấu bên lề và giao quyền "tập toán" cho Sinh. Sinh sẽ phải tìm cho ra đáp số cả ba bài toán ấy. Đây là mức ôn tập hàng ngày trong suốt thời gian nghỉ hè. Bố bảo chỉ làm xong ba bài toán là tha hồ chơi. Nhưng nào có dễ dàng gì đối với Sinh, nó chúa sợ toán. Ba bài toán sẽ đẻ ra hàng chục con tính, rồi lại lời giải nữa, chứ có ít đâu. Kể ra Sinh không phải là đứa dốt toán. Chính là nó ngại. Phải nghĩ lời thôi lắm. Trong các môn học, nó cho toán là môn rắc rối nhất. Chao ôi! Đến nhúc đầu lên được. Một bài tập làm văn lý thú hơn nhiều.

Sinh có thể tả lại một chú bộ đội giống hệt như chú bộ đội nó thường gặp. Có lần tả con mèo, nó đã viết cái đoạn con mèo ăn vụng nồi, bị mẹ vớ que củi đánh. Rồi cu cậu nhảy phóc lên mái nhà, vừa liếm mép vừa kêu "meo meo". Đúng đã có một lần xảy ra như thế thật. Nó nhớ lại được và kể rõ tỉ mỉ

về tội của con mèo. Thế là cô giáo khen: "Bài văn có ý", và cô cho tám điểm. Còn như cái môn toán. Thật là đủ mọi con tính lồi thối! Thí dụ như nó có tiền bỏ túi quần xóc này chẳng hạn. Ví thử là hai hào, tất nhiên nó tự hiểu mua một hào kẹo tức là chỉ còn mỗi một hào để mua ổi. Ồi bé, nó sẽ mua được năm quả, ổi to thì ba quả thôi, mà to tướng như loại ổi tàu lại chỉ có độc một quả. Có khi nó chẳng mua sẽ chén kẹo tuốt. Còn những chuyện rắc rối hơn thì nó chẳng bao giờ phải lo rồi. Những là mua chục thước vải, mỗi thước bao nhiêu, hai con gà, ba con vịt, mỗi con giá bao nhiêu. Mua to quá, đây là chuyện của người lớn, mà lớn lên là khác biết mọi thứ, giỏi hơn lúc còn bé chứ. Thế mà bố lại cứ thích nó làm cái món to với những bài toán đều là nhiều con số. "Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc!" Chiếc đồng hồ để trên nóc tủ đều đều đánh nhịp nhỏ nhỏ như thúc giục, nhắc nhở nó. Đã tám giờ rồi. "Mình phải làm cho xong để còn đi chơi mới được". Nó chăm chú nhẩm lại bài. "Ngày khai giảng, bố Ba mua cho Ba năm quyển vở, giá mỗi quyển mười sáu xu..." Con mèo Đốm chui dưới gầm ghế, ngóng đầu ngấm cái chân bỏ thông đu đưa của Sinh. Mèo khẽ gọi: "Meo". Sinh cúi xuống "A! Chú mèo!" Nó bế con vật vào lòng, vuốt vuốt cái tai:

-Mày thì không bao giờ phải làm toán hả?

-Mèo... Grừ... ừ...

-Một tháng, một năm mày bắt bao nhiêu con chuột, mày có cộng không?

-Grừ... Grừ...

Con mèo thở, đuôi cong lên thích thú.

-Chú mày để xổng mất mấy con chuột chí nào? Xổng thì phải làm tính trừ...

-Meo... eo... eo...

"Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc!" Cái đồng hồ gọi nó.

-Thôi! Chưa thể chơi với mày được. Tao còn phải làm toán, hiểu không?

Sinh hát chú mèo xuống đất. Mèo ngẩn ngơ giây lát rồi vươn vai, khoan thai

đi ra cửa. Chắc là nó đi tìm bạn thân của nó đấy. Sinh ngó theo, vẻ tiếc rẻ, rồi nó cầm cán bút cúi đầu trên quyển vở. Nó lại nhắm đề bài: "Ngày khai giảng, bố Ba mua cho Ba năm quyển vở..."

* * *

Sáng ngày hè, mặt trời thường dậy rất sớm và những tia nắng lóe lên rất nhanh. Chỉ một thoáng nắng đã chói lọi trên vòm cây, mái nhà, đường phố, ánh nắng ban đầu còn vàng mỏng sau cứ sáng rực lên mãi. Mẹ Sinh rất sợ cái nắng hè này, nhưng Sinh thì chẳng coi mùi mẽ gì. Mùa hè thật là tuyệt! Dường như cứ bước chân ra khỏi nhà là bao nhiêu thú vui chào đón nó. Những trận đấu bóng nảy lửa với tụi bạn cùng phố. Cứ mỗi bên ba đứa là đã có thể đấu với nhau được rồi. Còn những chú ve sầu nữa chứ! Chà chà! Cả Hà Nội dễ có đến ức triệu con ve sầu. Chúng kêu inh ỏi. Sao ve sầu lại thích đậu ở cây sấu nhỉ? ừ, sấu! Những quả sấu chín vàng, gọt vỏ lượn quanh kéo dài ra được đến gang tay ấy. Đấy, đấy! Mới sắp xong bài toán thứ nhất thôi mà ánh nắng đã rực lên khung cửa sổ, nhoáng cái nắng đã bò men vào thành cửa như rủ rê nó ra khỏi nhà. Sinh không kịp chú ý tới cái nắng mon men rủ rê bên ngoài thành cửa ấy. Nó đang hăm hở vì vừa tìm được đáp số của hai bài toán đầu mà. Thích quá! Dem so với đáp số trong sách bài tập, hoàn toàn đúng. Bây giờ chỉ việc chép sạch vào vở nữa là "mò" tới bài thứ hai được. Đã bảo mà, chỉ cần tập trung ý nghĩ là có thể làm được ngay, miễn là đừng ngại, đừng lười thôi. Bây giờ Sinh lại bắt đầu nhắm đề bài thứ hai. Hừ! Có vẻ rắc rối đấy. Bao giờ bài sau cũng cứ khó hơn bài trước. Sinh cắn cán bút. Sinh vẫn bị cái tật như thế, lúc nào bí phải nghĩ là cứ cắn đầu cán bút. ánh nắng cũng đã vượt qua khuôn cửa kính ủa vào phòng, in những ô sáng đều đặn trên sàn nhà. "Rè rè... re... ré... re re re"

-Ve sầu kim!

Sinh buột kêu lên và ngẩng nhìn ra ngoài. Đúng rồi! Một con ve sầu kim

đang ngân lên cái âm thanh cao vút nghe mới quyến rũ làm sao. "Ré... ré... ré... re re re". Nó kêu gần lắm! Chắc chỉ ở ngay cái cây nhỏ trước cửa sổ thôi. Sinh bước vội ra. Lẽ ra lúc này cần phải tập trung, nhất là công việc của nó đang có đà vui. Chẳng phải nó vừa làm xong bài toán thứ nhất đấy ư? Đấy! Nó đang ngửa cổ ngó tìm con ve bé nhỏ rồi. Bây giờ thì nó còn nhớ gì mấy bài toán nữa. Con vật như treu tức nó, đã im bật. Chà! Giá mà tóm được nhỉ. Loại ve này xinh lắm. Chỉ bé bằng đầu ngón tay út thôi. Kêu rất thanh. Lại rất hiếm. Thế là ánh nắng, vòm cây, đường phố và con ve sầu kim cứ như kêu gọi, vẫy gọi nó. Nó quay vào bàn chẳng được một phút. Nó chắc lười: "Dù sao mình cũng đã làm xong được một bài. Đến chiều mình sẽ làm nốt mà. Mình sẽ đi hỏi thằng Minh, cái thằng "vua toán của lớp" ấy!" Gấp sách vở lại, Sinh bước ra khỏi nhà, qua cái cổng sắt cũ kỹ. Nó đút tay vào túi quần xoóc, đi tới nhà bạn cùng phố.

* * *

Nắng chói chang! Đường phố này có nhiều cây sấu to. Phố không có cửa hiệu buôn bán, chỉ toàn nhà ở. Lại đang giờ làm việc nên đường càng vắng lặng. Giữa đường, một bác công nhân già đứng trên thành chiếc xe bò đỗ sát miệng cống ngầm đã mở nắp. Bác chờ người bên dưới vét đầy xô, giật dây báo hiệu là bác ta lại kéo lên. Đổ xô bùn cống vào xe xong, bác lại thông thả buông xô xuống. Vắng gió, nắng càng gắt, bùn cống trong xe như càng bốc lên mùi nồng nặc. Một lát sau, vừa kéo dây, bác ta vừa nói với xuống dưới: -Nghỉ ít phút đã chú mày ơi! Từ dưới cống một cái đầu buộc chéo chiếc khăn mùi xoa nhỏ, một bộ mặt thanh niên trẻ nhô lên. Anh thợ vét cống lên đến mặt đường oằn lưng, vươn vai, thở một hơi dài như muốn hút hết khí trời vào lồng ngực. Anh thốt lên:

-Ngạt quá bố ạ!

Bác thợ già mỉm cười:

-Kể chú mày cũng vào loại chịu giỏi đấy! Khà!

Bác ta đổ xô bùn vào xe, còn anh thợ trẻ tới vĩa hè ngồi bệt xuống gốc cây sấu. Người già rủ người trẻ:

-Ra bà hàng nước làm một cốc chè tươi chứ!

Anh lắc đầu xòe đôi tay lấm đầy bùn công:

-Chẳng! Bỏ khát thì đi. Tôi nghỉ thôi.

Anh thợ trẻ ngồi lại một mình, nhặt hòn gạch nhỏ vạch xuống mặt đường những hình tam giác chia cắt nhằng nhịt. Anh thờ mặt suy nghĩ, đôi mày nhíu lại, vẻ mãi mê đắm chiêu; chắc những hình tam giác ấy đang giữ nhiều điều bí ẩn đối với anh ta lắm. Sinh đi tìm bạn nhưng không gặp. Nó đi vơ vẩn một mình trên đường phố. Vừa đi nó vừa ngửa tay tung tung đồng năm xu sáng loáng. "Keng", đồng xu rơi xuống đường, lăn một đoạn dài. Sinh nảy ngay ra trò chơi, nó thả cho đồng xu lăn và bước theo. Hễ đồng xu sắp đổ, Sinh lại đá thêm cho nó lăn tiếp trên đường nhựa, tưởng như đang điều khiển một chiếc bánh xe tự động nhỏ tí xíu. Sinh mãi nghịch trên mặt đường, không để ý tới cái choạc sắt úp trên miệng cống với bảng hiệu "cấm" đo đỏ. Đồng xu vẫn chạy, đồng xu sắp ngã. "Hấp", miệng nói chân nó đá hất luôn, đồng xu bon bon lăn qua kẽ choạc sắt rơi tọt xuống cửa miệng cống đã mở, Sinh vội đuôi xô tới. Anh thợ trẻ nhìn thấy nó từ nãy vội bảo:

-Lộn cổ xuống đấy giờ, cậu bé!

Sinh dừng lại nhìn anh ta:

-Em... em rơi đồng năm xu.

Anh thợ trẻ cười, vẻ trêu ghẹo:

-Nó trôn xuống đấy để cậu khỏi mua kẹo mà.

Sinh nhìn anh ta mỉm cười. Anh nháy nháy mắt, vẫy tay:

-Lại nhờ tý, ông bạn nhỏ!

Nó bước tới và anh ta nghiêng người lấy cùi tay cà cà xuống túi áo:

-Lấy giúp điều thuốc lá. Tay tớ bản.

Sinh móc tay vào cái túi áo rộng, lấy ra bao thuốc lá. Anh thợ trẻ vui tính dẩu môi ra. Nó bật cười, đút điều thuốc vào miệng anh. Anh ta gật gật, lại lấy cùi tay trái cọ vào sườn trái:

-Diêm!

Nó lại móc diêm, thấy anh chìa đôi tay bản, nó hiểu ý, xòe lửa và châm vào đầu điều thuốc. Người thợ trẻ hít một hơi thật dài, nhả khói, gật đầu khen:

-Khá lắm.

Anh gõ ngón tay xuống gốc sấu rủ nó.

-Ngồi xuống đây.

Sinh ngoan ngoãn ngồi cạnh, nó cẩn thận bỏ trả diêm thuốc vào túi anh, rồi lặng nhìn ra cái miệng cống. Còn anh thợ trẻ vừa hút vừa ngắm nhìn cái đầu tóc bù xù và khuôn mặt bản thân của chú bé. Người thợ mỉm cười, hích cùi tay vào vai nó hỏi đùa:

-Sao! Tiếc đồng tiền vàng hờ?

-Vàng đâu! Mỗi năm xu.

Giây lát, nó hỏi lại người thợ.

-Dưới cống thì nhiều hang chuột lắm, phải không anh?

Người thợ không trả lời, ra hiệu cho nó cùng đi tới trước miệng cống. Sinh nhòm xuống dưới, cống sâu hun hút, nước nhầy nhụa đen bóng. Anh ta bảo nó:

-Thấy chưa? Một bể nước.

Nhưng chú bé bỗng reo lên như khám phá ra điều gì thú vị:

-Có bậc thang bằng sắt để xuống kia kia.

Anh hỏi nó:

-Chú mày có dám xuống không?

Không do dự, nó gật:

-Anh cho em xuống, anh nhớ.

-Không sợ bẩn à?

Nó lắc:

-Anh đẩy thì sao!

-À! Đây là nghề của anh. Thợ vét cống mà. Lại hè ngồi cho khỏi nắng.

Đứa bé theo người thợ trẻ tới hốc sáu lúc này. Nó lấy tay khóa khóa thuổng anh vừa thở ra.

-Dưới ấy sâu ghê lắm hở anh?

Người thợ gạt:

-Chui xuống có thể cứ tụt xuống mãi.

-Mãi đến đâu thì thôi?

Anh le lưỡi dọa đùa:

-Đến âm tá địa ngục.

-Không phải.

Anh nói dối.

Nó xua xua bàn tay.

-Giữa lòng quả đất có lửa chứ lại âm tá à. Cô giáo bảo thế.

-Và đây là vỏ quả đất đã nguội chứ gì.

Anh ta tiếp lời nó và khen.

-Khá lắm! Tớ không lừa được chú mày rồi. Đùa thôi, chứ không sâu đâu, chỉ rất dài và nhiều góc ngách lắm.

Thấy nó chú ý nghe, anh nói thêm:

-Chú mày biết không? Cứ chui theo cống là có thể đi ngòm khắp mọi nơi.

-Thế cơ à? Ô tô, tàu điện chạy trên đầu, dân vét cống chúng tớ cũng phớt tỉnh.

-Mà có đi được khắp Hà Nội không?

Anh gạt:

-Hà Nội bao nhiêu đường phố là bấy nhiêu đường cống ngầm, cũng ngang dọc.

Anh lượn bàn tay làm hiệu theo lời nói.

-Chơi đi trốn mà chui được xuống đây thì tha hồ.

Anh thợ trẻ gật đầu:

-Có rồi đấy.

-Thế anh cũng cho trẻ con xuống chơi à?

-Ta "chơi" đi trốn với Tây ý mà.

Chú bé nhìn chằm chằm người công nhân, vẻ ngỡ ngàng khó hiểu. Anh ta giảng giải:

-Thế này nhớ. Hồi trước thằng Tây bỏ tù công nhân ta vào nhà pha Hỏa Lò. Công nhân mới trốn ra chui tọt xuống cống. Tây báo động gọi lính đi truy lùng tù sống. Nó đi trên đường sục vào nhà, vào ngõ, nhưng tù sống cứ ung dung đi ngay dưới chân nó. Thằng bé thốt lo lắng:

-Ai mở nắp cống cho mà lên.

Người thợ cười phá lên:

-Ngốc ơi! Các ông ấy theo cống bò ra bờ sông Hồng. Cửa cống ở đây.

-Cửa cống! Cống cũng có cửa.

Thằng bé nhắc lại, sung sướng.

-Ừ! Toài ra sông, lặn một hơi bơi sang bên kia. Thoát! Tắm một cái cho mát mẻ. Ú tim! Thế là Tây thua, biết chưa?

Anh ta toét miệng cười.

-Tài quá nhỉ!

Câu chuyện của người thợ vét cống vui tính đã hấp dẫn nó, làm nó quên phắt cái đồng năm xu mới toanh. Nó thủ thỉ hỏi:

-Ai nghĩ ra việc xây cống ở Hà Nội, khôn ghê!

-Công nhân chứ, chú mày! Công nhân xây, công nhân vét bùn, lại cả công

nhân buu điện mắc dây dưới ấy nữa, hiểu không? Có thích làm công nhân như chúng tớ không?

Sinh gật đầu nhưng nó nói sẽ sẽ, vẻ tiếc rẻ:

-Chỉ sợ ở nhà lại không cho. Phải đi học.

-À! Là lúc lớn cơ chứ! Còn bây giờ đi học là đúng rồi. Chú có biết không? Thú lắm. Nước nào cũng có cống ngầm như thế này, hiểu không? Và nước nào cũng có công nhân làm việc ở dưới cống.

Bác thợ già đã trở về chìa hai quả chuối cho anh ta:

-Ăn đi rồi vét mấy tua nữa.

Người thợ ngừng kể, cầm chuối đưa cho Sinh một quả:

-Em ăn đi! Nó lắ đầu:

-Em...

-Ăn! Khách sáo thế là không đúng kiểu công nhân rồi. Công nhân là cùng có, cùng ăn.

Sinh nhìn người công nhân và cầm quả chuối:

-Em xin! Bác công nhân già cũng bảo:

-Ăn đi cho vui, cháu!

Còn người trẻ thì phá ra cười vui vẻ:

-Có thể chứ! ông bạn công nhân tương lai.

Vừa ăn chuối, anh vừa kể tiếp câu chuyện với chú bé:

-À! Thế này nhớ! Hễ muốn gặp nhau ở dưới cống là cứ việc xây nối tiếp vào nhau.

Sinh ngừng nhai:

-Cơ mà gặp sông?

-Thì cứ xây qua sông mà.

-Thế biền? -Cũng xây được chứ sao. Giai cấp công nhân mà không xây được à? Bác thợ già đang đứng quạt hỏi chen vào:

-Chú mày bịa chuyện gì đấy?

Anh cười:

-Bịa đâu! Chuyện công nhân mà.

Sinh lại hỏi:

-Thế xây chệch không gặp thì sao?

-Chệch thế nào được, phải tính toán chứ! Công nhân là phải giỏi cả môn toán rồi.

-Toán!

Nó thốt kêu se sẽ.

-Đúng. Phải giỏi toán mới tính được chứ.

-Anh không để ý tới vẻ ngờ ngàng của thằng bé vốn sợ toán ấy.

-Xây xong là toàn công nhân các nước gặp nhau. Bắt tay! Đủ cả nhớ!

-Lại chỉ gặp ở dưới cống thôi à?

Nó bật hỏi, khiến người công nhân già bật cười, bảo anh ta:

-Bịa với trẻ con nữa thôi ông trẻ?

Anh cười, cãi lại:

-Bịa đâu! Nghĩa là chú mày hiểu không? Thông đường cống các nước rồi, hiểu không? Bắt tay rồi, hiểu không? Bây giờ mới được lệnh: "Hấp!" một cái, cùng mở nắp cống. Thế rồi kéo chân lũ để quốc tụt xuống cống. Còn công nhân thì lên hết trên đường đóng sập cống lại. Cho chúng hóa chuột ráo. Hiểu không?

-Thế... thế nhờ chúng nó mở nắp chúng nó lên?

Chú bé bắn khoắn hỏi. Người thợ bữu môi lắc mạnh:

-Loại ấy có phải công nhân đâu mà biết mở. Lũ bụng to ăn sẵn mà lỵ.

-Thế thì chết đói.

-Thì đã bảo hóa chuột ráo mà. Phải không bác?

Ông già cười:

-Cũng phải đấy!

Giắt quạt vào sau lưng quần, ông giục:

-Làm thôi! Chú mày nghĩ cũng giỏi chuyện thật.

-Như thế đã hiểu chưa?

Anh phui quần đứng dậy cùng người thợ già bước tới miệng cống. Sinh cũng bước theo họ:

-Anh cho em xuống với anh một lúc, em xem.

Anh thợ trẻ lắc đầu:

-Không được! Nước và bùn còn nhiều lắm. Chú mày mà xuống thì ngập rốn.

Nói xong anh ta búi vào thang tụt xuống. Bác thợ già cũng bảo nó:

-Xuống nghịch gì cho bẩn quần áo cháu!

-Cháu không sợ bẩn đâu.

Nó nói, vẻ quả quyết. Giọng bác ta nghiêm chỉnh hơn:

-Về đi kéo nằng. Đây có phải chỗ chơi đâu.

Anh thợ trẻ có vẻ thương hại thằng bé, anh nhai lên, thò đầu nháy mắt với nó, nói nhỏ:

-Này! Để hôm nào cạn nước, hết bùn tớ sẽ cho cậu đi "du lịch" một hôm dưới này.

Anh hất hàm.

-Về đi.

-Mà đến hôm nào cơ ạ?

-Vài hôm nữa.

-Anh đừng nói dối nhớ.

-Tất nhiên.

Anh ta quệt vào má nó.

-Chết quên! Bẩn.

Thằng bé cười.

-Thôi!

Anh khoát tay.

-Về đi ông bạn công nhân tương lai.

Và anh ta thụp xuống. Sinh chạy tăng tăng về, nó cũng chẳng cần chùi cái vết bùn ở má, trong lòng đang thích thú vô cùng. Thế là nó sẽ được xuống cống ngầm. Đi chơi dưới ấy có mà trời biết. Rồi nó sẽ kể lại những điều bí mật dưới cống cho bọn bạn nghe. Chúng nó cứ là trố mắt. Nó hí hửng về đến nhà, vừa bước vào cửa mẹ nó đã hét lên:

-Gớm chưa kìa! Đi đâu về mà mồ hôi nhễ nhại, mặt mũi lem luốc thế hử?

Mặt đỏ phừng phừng, Sinh vẫn tràn ngập niềm vui. Nó vội khoe:

-Con sẽ được xuống cống ngầm dưới đất cơ.

-Cái gì?

Sinh lại sát mẹ:

-Đi với anh công nhân. Theo xuống cống xem, anh vết cống ở ngoài đường ấy.

-Ồi giời!

Người mẹ kêu lên.

-Nghịch bần nghịch thiêu thế nữa.

Sinh phụng phịu:

-Mẹ không biết thì thôi.

-Rửa đi! Rồi về tao bảo với bố mày.

Bà rút khăn mặt và nắm tay con lôi ra sân.

Nó đành bước theo mẹ, bụng vẫn không hiểu sao mẹ lại sợ phát khiếp lên như thế. Giá mà mẹ được nghe anh ấy kể chuyện công nhân thế giới xây cống qua cả sông, cả biển rồi gặp nhau nhĩ.

* * *

Tối hôm ấy, khi nghe mẹ Sinh mách ý định nghịch ngợm của Sinh và biết

con không làm xong được hết ba bài toán, bố Sinh buồn: "Một thằng bé lười, hay lêu lổng!" Nhưng cũng chính trong giấc ngủ tối ấy, chú bé lại thiếp lịm với giấc mơ kỳ ảo. Kia! Sinh đang cùng anh thợ vét cống đi trong lòng đất. Anh thợ dắt Sinh đi, đường cống ngầm không bẩn một tí nào. Thật như thế, rõ ràng xây toàn bằng gạch hoa và dài tăm tắp. Từng đoạn một có những chùm ánh sáng rơi xuống từng vệt dài như vệt nắng vẫn thường xuyên qua lỗ hổng trên hiên nhà nó. Nhưng vệt nắng ở đây đẹp hơn nhiều, xanh mờ và huyền ảo lạ kỳ. Sinh cố ngược tìm nhưng không thấy bóng đèn. Ai thấp cái ánh sáng đó nhỉ? À! Chắc là bóng đèn của bà tiên. Anh thợ trẻ cũng ngắm những tia ánh sáng đó. Anh cười bảo: "ánh sáng mặt trời soi đường cho anh em mình đi đây!". Nó cười tí. Hai anh em cứ dắt nhau đi rẽ ngang rẽ dọc rất nhiều lần, con đường ngầm kỳ lạ như dài thêm ra vô tận! Bỗng tới một chỗ có rẽ ngang, lại đề biển số 37. Sinh reo lên:

-Có biển số giống ở cửa nhà em.

Anh thợ gật đầu:

-Đúng rồi! Đây đúng là đường cống ngầm dưới sân nhà em, chắc cả nhà đang chờ em ở trên mặt đất đây.

Chú bé thích thú gào to:

-Mẹ ơi! Bố ơi! Con ở dưới này này.

Tiếng gọi của nó vang khắp đường cống, ngân dài mãi như tiếng chuông vang. Anh thợ trẻ nắm tay nó:

-Em cứ áp tai vào vách cống mà nói chuyện. Trên nhà nghe thấy đây.

-Thật không ? Thế thì thích nhỉ?

-Hắn đi chứ!

Nó bước nhanh tới áp sát tai vào vách, gọi vui vẻ:

-Mẹ! Mẹ đang làm gì đây?

-Cái gì? Ai gọi thế?

Tiếng mẹ hỏi.

-Con đây! Con là thằng Sinh mà.

-Sinh! Con ở đâu đấy? Sao mẹ chả thấy?

Nó cười. Anh công nhân cũng nhìn nó cười. Nó nháy mắt, xua tay ra hiệu cho anh ta đừng nói và nó hỏi:

-Thế mẹ ở đâu hăng?

-Mẹ đang ngồi ở giường chứ đâu.

Tiếng bà mẹ.

-Thế thì con ở ngay dưới chân mẹ ấy.

-...

-Đúng mà! Có thể là chệch đi một ít. Con ở dưới gầm bàn cũng nên. Hi! Hi!

-Lạ chưa? Sinh ơi! Đừng nghịch nữa.

Tiếng người mẹ run run.

-Lại đây với mẹ.

-Hi! Hi!

Nó cười thích thú.

-Con ở dưới đất mà. Dưới này đẹp lắm. Con có thể đi khắp mọi nơi.

-Sao lại thế? Con đang ở đâu?

Giọng người mẹ đượm lo âu.

-Mẹ chẳng thấy con đâu cả.

-Con ở dưới cống mà. Tàì không? Con đi với anh công nhân vét cống đấy.

Tiếng bà mẹ kêu lên:

-Ôi giờ ơi! Mày lại nghịch bản thế ư?

-Không bản. Con cam đoan với mẹ là sạch! Không bản một tí nào.

Mẹ nó quát lên:

-Về! Về ngay! À, phải rồi, mình nằm mê. Nó mở to mắt. Đây là mình đang ngủ ở nhà mình. Thật tiếc quá. Giá mình đừng sức tỉnh thì có lẽ còn đang đi

với anh công nhân xem nhiều thứ đẹp lắm. Lại còn được gặp các anh công nhân các nước cũng nên. Tiếc thật! ! Bố và mẹ cũng đang ngủ im cả. Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc! Đúng rồi! Chỉ có chiếc đồng hồ trên nóc tủ là không ngủ mà thôi.

* * *

Một ngày hè mới lại bắt đầu. Sinh lại ngồi bên bàn với ba bài toán mới. Nhưng sáng nay nó chưa thể đọc lại đề bài. Giấc mơ đêm qua cứ diễn lại trong trí óc nó. Nó nhớ rõ mồn một, đường cống không bẩn mà đẹp, anh công nhân vui tính ấy không lem luốc một chút nào, không mặc cái áo rách có túi to nữa mà mặc cái áo trắng phau, cái quần xanh ngắt, những chùm ánh sáng mơ hồ, hai người dắt nhau đi vui vẻ... Sinh muốn gặp ngay người thợ vét cống ấy, nó muốn kể lại cho anh nghe về giấc mơ đêm qua. Anh ấy có hay nằm mê không nhỉ? Giá anh ấy cũng mơ thấy như mình nhỉ? Nó lại bỏ mấy bài toán, đi ra ngoài đường phố. Nó không đi lang thang như mọi hôm, mà đi thẳng tới chỗ người công nhân vét cống. Cái choạc sơn trắng đỏ, có biển cấm tròn tròn trên nóc kia rồi. Cũng như hôm qua, khi người thợ già thùng thảng đi tới hàng nước chè, anh thợ trẻ lại hí húi với ông viên gạch nhỏ và những hình tam giác gạch xóa nhằng nhịt. Sinh bước tới:

-Anh!

Người thợ trẻ ngừng lên:

-A! ông bạn nhỏ!

Và anh nói đùa.

-Hôm nay không rơi đồng xu nào xuống cống chứ?

Chú bé lắc đầu, bàn tay vô tình vỗ vỗ vào túi:

-Em có nghịch nữa đâu.

-Khá! Hình như những hình tam giác vẽ trên hè vẫn làm anh mắc miu. Tay anh vẫn mân mê hòn gạch nhỏ, đôi mày nhíu lại. Sinh tò mò hỏi:

-Anh nghĩ gì đấy?

-Hà! Một bài toán hình. Hắc quá!

-Toán à!

Nó buột kêu và chột nghĩ: anh ấy cũng làm toán. Người lớn đều cứ thích toán. Người thợ trẻ không để ý đến vẻ tư lự của chú bé. Anh chắc lười:

-Chú mày biết không? Tối qua anh bị con 2 cay như ớt. Cái môn hình này...

-Anh lại cũng đi học nữa à?

Nó hỏi rụt rè.

-Chứ sao. Nhưng không được đi học ở trường ban ngày như chú đầu, học tối thôi. Chà! Gay nhất môn này đây.

Đang gõ cạch cạch viên gạch vào chỗ hình tam giác nhằng nhịt, bỗng anh ngừng tay hỏi nó:

-Này. Chú đi học có giỏi cái môn toán này không?

Chú bé ngần ngừ nhìn anh thợ. Nó lo nếu nói thật là sợ toán thì anh ấy sẽ chê nó lười và không cho nó đi xuống cống ngầm nữa. Nhưng rồi nó không muốn nói dối người công nhân mới quen và dễ mến, nó rụt rè:

-Tập làm văn với viết chính tả thích hơn.

-A ha!

Anh ta cười phá lên rất tự nhiên.

-Chắc là cũng kém toán như tớ rồi. Chén "ngỗng" no chứ? Toán gay lắm chú mày ơi!

Như gặp được người cùng cảnh, thằng bé cũng cười theo, nó lắc đầu lia lịa:

-Em chúa sợ làm toán.

-Ấy! Thế thì tớ khác chú em rồi. Dốt mà anh lại rất mê. Càng gặp bài khó càng say.

Sinh đứng ngẩn ra. Nó thật không hiểu ý người thợ.

-Em... em tưởng anh chẳng cần phải học toán.

-Nhầm rồi chú bé ơi!

-Anh ầy vai nó cười.- Chú mày tưởng chui cổng như tớ thì không cần gì toán hết à?

Thấy đứa bé đứng lặng, anh hích tay:

-Này! Còn phải gặp nhau với công nhân thế giới bắt tay...

-Anh bảo đi theo cổng mà.

-Chứ sao! Nhưng dốt toán thì làm sao tính toán xây được qua sông, qua bể cho khỏi lệch để gặp nhau. Phải không nào?

Dường như Sinh đã chịu, nó đứng im. Anh hỏi:

-Chú mày định lớn lên làm gì mà có vẻ ngại toán thế?

Sinh thủ thỉ:

-Đi bộ đội thôi. Bộ đội phi công.

-Chết! Cái món ầy mà dốt toán lại càng không được.

Nó cãi:

-Lớn lên sẽ biết chứ ạ!

Anh công nhân trẻ không cười, anh nhìn vào đôi mắt chú bé:

-Phải học mới biết, em ạ! Lúc anh còn bé, anh cũng nghĩ thế đấy. Cứ tưởng làm người lớn là giỏi cả.

Đứa bé hỏi rủ rủ:

-Lúc còn bé bố anh cũng bắt anh làm nhiều toán à?

Người thợ lắc đầu:

-Anh ở với một bà cô từ bé. Cô anh nghèo.

Anh thở dài nho nhỏ. Thế là anh ấy bị mồ côi rồi. Đứa bé biết là anh công nhân ấy buồn. Những con ve trên khắp dọc đường phố kêu rộ lên inh ỏi. Hai anh em cùng im lặng như lắng nghe tiếng ve, tiếng gọi quen thuộc của mùa hè. Dưới gốc sấu, đôi bạn chên tuổi đời lại chuyện trò với nhau. Anh thợ trẻ được nghe kể về giấc mơ đêm qua của chú bé, anh cũng hiểu nó vốn sợ ba

bài toán hàng ngày trong vụ hè. Tuy không hiểu rõ ý định của người bố, nhưng anh đã giảng giải cho người bạn nhỏ của mình biết sự cần thiết của môn toán. Cho tới khi người bạn già trở lại, trước khi tụt xuống cống anh ta lại hẹn với chú bé lời hẹn hôm trước:

-Thế nào anh cũng sẽ cho chú đi du lịch dưới cống ngầm!

Trở về nhà, Sinh thấy vui hẳn lên. Nó sẽ chẳng sợ toán nữa, vì nó đã biết toán rất cần cho mọi người. Cả anh bộ đội phi công cũng cứ phải học toán từ lúc bé.

Thật kỳ lạ! Tối hôm ấy, bố của Sinh thấy con mình làm đủ cả ba bài toán và hai bài hôm qua bỏ dở! Những đáp số rất đúng! Khi nhìn vào tập giấy nháp, ông còn thấy lẫn những con tính làm thử, Sinh đã vẽ linh tinh đủ thứ. Những nét vẽ ngộ nghĩnh, nguệch ngoạc: cái máy bay có sao vàng ở cánh mà người phi công lại cười lên đầu máy, những cái ống tròn dài nom như ống cống, ống máng gì đó, lại cả những hình người có râu và không râu, mặc quần xoóc có dây đeo như nó đang mặc. Và kìa, trước mặt người bố, đứa con lại đang ngồi ngoan ngoãn nhìn bố với đôi mắt long lanh chờ đợi một lời khen về kết quả của những bài toán ấy. Khi nghe con nói rõ câu chuyện của nó với anh công nhân trẻ, ông gật gù: "Khá". Bố của Sinh đã hiểu: chính cuộc gặp gỡ đó cùng những hình dáng kỳ quặc đầy vẻ tưởng tượng ở bản nháp kia đã giúp cho Sinh đủ sức tìm ra một lúc đáp số của những năm bài toán khó.

Hè 1963

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Tớ giống ông tớ

Cũng giống trong năm học, những ngày hè đôi bạn gần nhà Vinh và Tùng hay đi đôi với nhau. Sáng nay, Vinh tốt sang nhà Tùng chơi. Chuyện gẫu chán, hai đứa giờ những quyển họa báo cũ ra xem. Cũng chán nốt.

-Hay chúng mình đi dính ve đi.

Vinh rủ nhưng Tùng lắc đầu:

-Tớ còn phải trông nhà. ông tớ đi họp tổ hưu mãi trưa mới về kia.

Sợ bạn rủ đùa khác mất, Tùng bày chuyện:

-Chơi cờ ca-rô đi!

-Để tớ thua ý à. Cậu cao thủ lắm!

-A! Tớ cho đằng ấy xem cái này. Rất thú!

Vừa nói Tùng vừa mở tủ lấy quyển ảnh lưu niệm gia đình đưa cho Vinh.

-Lúc còn bé tí nom tớ buồn cười lắm! Rất ngố! Thế rồi hai đứa chúi đầu vào quyển ảnh. Qua mỗi trang thẳng Vinh lại tấm tắc:" Nhà cậu nhiều ảnh thật đấy!" Nó dừng lại trước một tấm ảnh đã ngả vàng, liếc nhìn thẳng Tùng rồi nhìn kỹ ảnh, chỉ:

-Chụp lúc cậu lên mấy mà nom ngộ ghê?

Thằng Tùng cười:

-Cậu nhầm! Tớ đâu mà tớ! ông tớ đấy!

-Ông cậu?

Mắt Vinh tròn xoe.

-Ừ! ông tớ ngày xưa còn bé mà. Ai cũng bảo tớ giống ông tớ nhất nhà.

Giống hơn cả bố tớ giống ông tớ kia mà.

Thằng Vinh nghẹo đầu ngấm bạn:

-Buồn cười nhỉ! Thế thì nhón lên cậu cũng có râu như ông cho mà xem.

-Nhất định! Râu dài đúng như ông tớ.

Tùng chỉ vào ảnh giải thích.

-Đây này! Đây là bố của ông tớ này.

-À! Thế là cụ đấy!

-Ừ! Tớ gọi là cụ mà. Đây là ông của ông tớ. Cậu thấy không. Cũng râu dài, cũng rất giống ông tớ bây giờ. Mỗi một cái mặc áo dài, đội khăn là khác thôi.

Giọng đầy tự hào, nó khoe thêm:

-Mẹ tớ bảo: "Cháu đích tôn mà giống ông nội" là nói tớ đấy, thì nhón lên giỏi lắm! Thằng Vinh gật đầu tin ngay:

-Thảo nào cậu chơi cờ ca-rô nghề nhất lớp.

Khen bạn xong nó bảo:

-Tùng! Cậu nhìn xem tớ có giống ông tớ không?

Thằng Tùng ngấm nghĩa bạn giây lát. Nó nhú trán:

-Cơ mà phải có ảnh ông cậu lúc bé tớ mới biết chứ. Ông cậu bây giờ già thế thì tớ biết thế nào được.

-Ừ nhỉ!

Giọng thằng Vinh hơi buồn.

-Nhà tớ thì ít ảnh lắm. Chả chắc có ảnh ông tớ lúc bé đâu.

Tùng mách:

-Người lớn hay để ảnh kỉ niệm ngày xưa trong ví ấy, cậu ạ!

Buổi tối hôm ấy, thằng Vinh hỏi ngay ông nó:

-Ông ơi! ông có ảnh không?

Người bố lạ lòng nhìn con:

-Hay! Cái thằng... Chả ảnh ông treo trên tường là gì mà con hỏi lạ thế?

Vinh lắc đầu:

-Không phải ảnh ấy! Ảnh ông lúc ngày xưa đi học lớp hai như con cơ mà.

Ông bật cười. Mẹ thì vừa cười vừa nói:

-Rõ dở! Để mày làm gì?

Thấy cả nhà ồ lên cười mình, Vinh nhú trán, nó nói:

-Ở nhà thằng Tùng ấy! Có ảnh ông nó lúc còn bé hơn cả nó nữa kia. Nom giống như bây giờ thật.

Nó lại hỏi luôn.

-Ông ơi! Lúc bé ông có giống cháu không? Sao ông không chụp ảnh lúc ấy có hơn không?

Bố lúc lắc đầu:

-Con hỏi thế, ông nhớ thế nào được.

Nhưng ông lại kéo Vinh lại gần, nói thủng thẳng:

-Hồi xưa ông ở quê. Nhà ta nghèo. Biết chụp ảnh là thế nào?

-Thế ông không đi học à?

Ông gật:

-Không! Mãi năm 45 ông mới đi xóa nạn mù chữ. Này!

Ông quệt ngón tay vào má cháu.

-Bằng tuổi mày ông chẵn trâu được rồi. Suốt ngày cái quần cộc ở trần cháy lưng. Dung còn bé mà ông thạo lắm. Giong trâu qua sông như bõn.

-À! Thế ông bơi giỏi lắm nhỉ?

-Còn phải nói. ông cứ ngồi trên lưng cho nó bơi qua. Lên bờ cứ thế ông đứng hẵn giữa sông lưng trâu cho nó chạy. Gan phải biết.

Vinh thích thú khen:

-Ông giỏi ghê thật!

Ông già hồ hởi kể với cháu:

-Chơi đánh trận vua Đinh bên ông lần nào cũng thắng. Bên xóm Hạ chạy re.

Ui dà! Tay cầm lau, tay thúc trâu cứ thế đuổi tận chân tre.

-Thích nhỉ! Thế mà lúc ấy có máy ảnh chụp "toách" một cái, có phải bây giờ
sướng biết mấy.

Nó lại hỏi:

-Ông bảo lúc ấy nom ông có giống cháu không?

Ông lắc đầu:

-Chẳng nhớ nữa

Nghĩ ngợi giây lát ông nói.

-Dung mà xem ra cái tính cháu cũng giống ông đấy! Nhanh nhẹn, bạo gan
lắm! Vinh thích quá vỗ tay đét:

-Đúng!

Nó phân bua với bố mẹ.

-Đấy nhớ... bố mẹ nhớ! Con cũng giỏi được như ông đấy!

Mẹ cười:

-Anh chỉ được cái vợ vào thôi!

Ông bênh Vinh gạt đi:

-Cháu nó bạo gan đấy! Như cái hôm bếp dầu bị bốc cháy...

Vinh ta nhớ ngay, nó cướp lời ông:

-Vâng! Hôm ý mẹ cháu sợ quá cứ kêu ầm lên. Cháu vớ luôn cái bao tải dúng
vào chậu nước, up một phát. ông cũng đến. Thế là tắt ngay. Cháu chỉ bỏng
mỗi tí ở tay. Chỗ này này, ông nhỉ!

Bố công nhận:

-Đúng, đúng! Còn mẹ cứ cuống cà kê lên.

Ông lại rủ rỉ với cháu:

-Cái hồi đánh Tây. Nó mở càn. Ông với du kích đánh chí tử. Nó có vào làng nổi đầu. Ông giật quả mìn, nó chết ối!

Thằng Vinh nói quả quyết:

-Nhớ lên cháu cũng đi bộ đội cho mà xem.

Sợ ông mệt, mẹ Vinh phải nhắc nó:

-Thôi! Để ông nghỉ chứ! Con cứ hỏi lần thân mãi thế!

* * *

Sáng hôm sau khi mọi người đi làm, khu nhà tập thể vắng hơn. Như thường lệ, hai ông già sang nhà nhau uống trà, ngồi đánh cờ. Còn hai đứa trẻ gặp nhau ở cầu thang trước cửa. Đứa dựa lưng vào chỗ vịn tay. Đứa ngồi ở bậc.

Thằng Tùng hỏi bạn:

-Ông cậu có ảnh lúc bé như ông tở không?

Vinh lắc đầu:

-Chả có

Nhưng nó không buồn tí nào mà hào hứng kể.

-Ông tở giỏi ghê lắm nhớ! Ông tở vừa bơi vừa giòng trâu qua sông mà không việc gì.

-Cừ nhỉ!

-Ông tở còn đứng hẳn lên cho nó chạy nhông nhông mà không ngã. Như là người ta cưỡi ngựa xiếc ấy chứ!

Thằng Tùng gật gù:

-Thế thì giỏi thật đấy!

-Lúc ấy ông tở chỉ bé bằng cậu với tở thôi! Ghê không?

Thằng Tùng liền hỏi:

-Thế ông cậu bảo lúc ấy nom có giống cậu không?

-Hẳn đi chứ lì! ông tở còn khen tở cũng giỏi giống ông tở!

Điều này thì thằng Tùng chưa tin:

-Bốc! Thế đằng ấy có biết cưỡi trâu không nào?

-Ở thành phố làm gì có trâu. Cơ mà hôm nọ tớ đi xe đạp có lần dám bỏ tay đấy!

-Tớ cũng thế!

Rồi Tùng kể luôn.

-Ông tớ còn đánh nhau với Lê dương mũ đỏ ở chợ Đồng Xuân cơ. Hồi ấy ông tớ là tự vệ. Đội ca-lô rất hắc! Đấy! Trong quyền an-bom vẫn có đấy. Cậu thấy không?

-Ồ

Vinh nói đầy vẻ tự hào.

-Ông tớ giật mình chết ối Tây đi càn. Ông tớ còn làm du kích giữ làng. Mỗi cái không có ảnh thôi. Ở nhà quê mà lị.

Cứ thế hai đứa kể đủ thứ chuyện tài giỏi về ông mình. Đứa nào cũng thấy lúc bé ông giống mình và mình cũng rất giống ông. Hết chuyện, chúng ngồi thừ ra một chốc. Tiếng quân cờ ăn nhau trong nhà vắng ra chan chát. Thằng Vinh rủ:

-Vào xem ông đánh cờ đi!

Hai đứa bước theo nhau. Thằng Tùng gật gù:

-Có ông thích thật đấy mà nhĩ!

Vinh ta cũng gật gù:

-Là cái chắc! Thích quá đi chứ!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Bóng Út Xanh Xanh 1

I. Út Xanh Xanh ra đi quá bất ngờ

Cứ mỗi độ đầu xuân, năm chị em Bóng Bay lại xuất hiện trước khung cửa sổ căn nhà xinh xắn. Cô chị Cả màu đỏ thắm. Cô Hai mang sắc vàng. Cô Ba tím tím, cô thứ Tư xanh ngấn ngắt màu xanh lá cây. Còn cô Út bé bỏng xanh lơ như sắc da trời. Năm chị em Bóng Bay cứ lúu rúu, quần quít nô rồn bồng bình với nhau tươi vui, đầm ấm. Đang vui, thảnh thảng Út Xanh Xanh lại đổi với các chị chỉ vì sợi chỉ của Út Xanh Xanh ngắn quá, Út chẳng bay cao được bằng các chị. Mà những lúc mãi đưa nhau rướn bồng lên ngắm mây đám mây bông, các chị dễ quên cô em gái bé nhỏ. Vậy nên Út Xanh Xanh giãy giật, chỉ muốn ngút phăng nó đi để thả sức vút lên cao, cao tít tận cùng trời. Trên ấy trời cũng xanh mịn màng giống hệt màu xanh lơ lơ của Út Xanh Xanh đấy thôi. Quả thật bốn cô chị Đỏ Thắm - Vàng Tươi - Tím Tím - Lá Cây hay quên cô em nhỏ lắm. Bốn cô cứ thi nhau bồng tít cười khanh khách. Chị cả Đỏ Thắm í ới:

-Anh Mây lang thang kia ơi! Đi đâu vội thế? Xuống đây chơi với chúng tôi nào. Chàng Mây ngúc ngắc đáp:

-Tớ đi cùng chị Gió vui hơn. Dưới ấy thấp tịt. Chán lắm. Cô Vàng Tươi nói trêu:

-Cứ theo chị Gió rồi khóc hết nước mắt đấy anh Mây ơi!

Cả bốn cô thích thú cười ré lên. Út Xanh Xanh thấp tịt ở bên dưới léo nhéo,

giận dữ.

-Chẳng chơi với các chị nữa. Nào! Chẳng chơi với các chị nữa. Nào... nào...
Bốn chị mãi đùa đâu có nghe tiếng Út Xanh Xanh. Chàng Bò Câu đứng trước thềm căn nhà có ba ô cửa tròn của chàng gần đó vội nhắc gọi bốn chị Bóng Bay:

-Kìa! Em Út Xanh Xanh đang khóc kìa.

Cô Tim Tím vội cúi gần em:

-Em còn bé! Em chưa bay cao được.

-Em cứ bay cao! Út thích bay cao cơ.

Vừa nhăn nhó Út Xanh Xanh vừa giằng dây liên hồi như muốn bứt phăng sợi chỉ ngay lập tức. Cả bốn chị hoảng sợ quẩn quýt lấy Út Xanh Xanh đỡ dành:

-Đừng! Đừng thế em!

-Trên ấy nguy hiểm lắm!

-Gió sẽ cuốn mất tấm em thôi. Út Xanh Xanh bướng bỉnh:

-Kệ em! Ai bảo các chị cứ mãi đùa với nhau nào. Cứ bỏ em một mình nào!
Chẳng dễ nổi em cả bốn cô đều khóc. Thế là năm chị em Bóng Bay lại quẩn lấy nhau thút thít trước khung cửa sổ. Chàng Bò Câu gật gù, mỉm cười:

-Gù... Gù... ừ hừ! Rõ mau cười, mau khóc. Đúng là chị em gái. Dễ khóc, dễ cười.

Đúng thế thật! Chỉ lát sau quanh xóm lại nghe vang tiếng cười của chị em Bóng Bay. Các cô chị lại nô rồn rún bồng và cô em lại hờn hờn dỗi dỗi. Lần này, Út Xanh Xanh dỗi lâu hơn. Út Xanh Xanh chẳng thèm gọi các chị. Út Xanh Xanh cứ giật, cứ giằng đau mấy cũng mặc. Tính Út bướng bỉnh mà. Út cố tình bứt khỏi sợi chỉ để lên rất cao, bay rất xa cho các chị biết tay. Nhưng khôn nổi Út Xanh Xanh còn nhỏ quá, sức yếu quá, giật mấy, giằng mấy cũng không được. Lại còn va bồm bộp vào chân song cửa, sưng vều cả trán,

đau oi là đau. Út Xanh Xanh buồn! Nước mắt trào ra, Út chực khóc òa.
Đúng lúc ấy, giữa khoảng trời rộng, có anh chàng Xén Tóc bay lượn rong
chơi. Anh ta lại hát nữa!

-Rì rì... Rì rì. Có đôi cánh khỏe. Có cặp răng dài Bộ răng cộng lực Ta bay
thú ghê Rí rí rì rì. Trời cao đất rộng Ta đến ta đi Đâu ta cũng biết Thích chơi,
chán về Rì rì rì rì... Roạp! Xén Tóc vụt lao xuống đổ pấp ngay vào then cửa
sổ.

-Hê! Chào cô bạn Út Xanh Xanh bé bỏng. Út Xanh Xanh dụi nhanh nước
mắt, trả lời Xén Tóc với vẻ mặt chẳng vui:

-Chán quá anh Xén Tóc ơi!

-Hê! Việc gì mà chán. Vui lên cô em! Đời là phải vui. Vừa nói Xén Tóc vừa
huơ tít cặp râu dài đầy vẻ tự đắc.

-Chẳng bao giờ tớ chán đời cả. Xén Tóc lại xòe cặp cánh cứng và cả hai
chiếc cánh lụa ra khoe.

-Hi hi! Với bộ cánh hết sảy này tớ đến khắp mọi nơi. Đâu vui tớ ở. Còn nơi
nào khác. Vù vù vù... tớ chuồn luôn. ở đây thì chán bỏ xừ. Út Xanh Xanh
tròn mắt trước vẻ huênh hoang của Xén Tóc, cô bé thốt lên:

-Thế thì thích quá nhỉ! Cơ mà
Út Xanh Xanh thở dài:

-Cơ mà tôi, tôi không bay được đến đâu cả. Anh xem cái sợi chỉ ngăn ngẽn
này nó cứ níu lại.

-Ờ... ờ... Xén Tóc gật gù vẻ thông cảm:

-Tớ thì chẳng có cái gì ràng buộc tớ cả. Hoàn toàn tự do. Đi đâu, đi lúc nào
đều do ý muốn của tớ cả. Với vẻ thèm thuồng, Út Xanh Xanh ao ước:

-Chao ôi! Giá tôi cũng được tự do như anh Xén Tóc nhỉ?

-À! Nếu cô bạn muốn thì cũng dễ thôi.

Út Xanh Xanh cuống quýt:

-Anh Xén Tóc giúp được tôi ư?

Xén Tóc uốn ngực, râu vênh lên:

-Dễ ợt! Tôi sẽ xén phăng sợi chỉ này. Bạn tha hồ bay. Bay thả sức. Với Xén Tóc thì sợi chỉ này, coi khinh!

Út Xanh Xanh rôi rít:

-Thế thì giúp Út đi! ờ đúng rồi. Anh Xén Tóc có bộ răng khỏe nhất trần đời kia mà.

-Đúng! Ta sẽ dẫn Út Xanh Xanh rong chơi khắp đó đây. Xem này! Nói xong Xén Tóc xia cặp răng "Ca la vầu" ra cửa nghiêng ngay sát chỗ nút buộc sợi chỉ vào song cửa sổ. Pụt! Út Xanh Xanh nhẹ bỗng người vút cao:

-Ôi! Anh Xén Tóc giỏi cực kỳ!

Xén Tóc đắc chí vừa tung cánh bay theo, vừa dặn dò.

-Yên chí! Tôi giữ chắc sợi chỉ. Tôi sẽ dẫn Út Xanh Xanh đi khắp nơi nào Út thích. Cứ tự do thỏa thích chúng ta bay. Bay! Bay cao! Hê hê! Cao nữa xem nào! Nghe lời giục giã của Xén Tóc, Út Xanh Xanh thích thú vút lướt qua đầu các chị cười nắc nẻ:

-Em hơn các chị rồi. Thấy chưa? Em bay cao mãi lên tí trên gò cho mà xem.

Bốn cô chị mãi mê đùa rỡ, bỗng nhiên thấy em gái nhỏ đang trên cao vờ vọi, hoảng hốt cuống quýt la gọi. Cô cả Đỏ Thắm van vỉ:

-Xuống ngay đi! Xuống mau em ơi! Út ơi!

Cô Vàng Tươi rôi rít:

-Đừng dại thế Út Xanh Xanh ơi!

Cô ba Lá Cây hét:

-Trên cao gió to lắm! Nguy hiểm lắm em à!

Chị Tim Tím gọi như khóc:

-Út ơi! Chị van em... Xuống ngay mới kịp. Em lên cao nữa xuống chẳng

được đâu.

Mặc kệ! Út Xanh Xanh cười khanh khách, rướn cao hơn nói vọng xuống:

-Có anh Xén Tóc em chẳng sợ. Chốc nữa em về thôi mà. Xén Tóc đặc chỉ vừa lượn vòng quanh Út Xanh Xanh vừa nhả nhở gọi mấy cô chị.

-Các bà nhút nhát ơi! Hãy để Út Xanh Xanh vui đời tự do một chút chứ.

Quanh quần bên cửa sổ như mấy bà chán chết!

-Đưa ngay em ta xuống! Thằng lêu lổng! Cô chị cả Đỏ Thắm rướn bồng lên, cô vói theo tưởng đứt phăng khỏi sợi chỉ, cô hét lạc cả giọng:

-Đồ ác độc! Giả em ta đây! Ba cô kia cũng kêu thất thanh.

Vàng Tươi tức tối:

-Hóa ra cái tên Xén Tóc lang thang nó dụ dỗ mất Út Xanh Xanh rồi.

Cô Lá Cây la:

-Ồi giời! Ai cứu hộ em tôi với...

Còn cô Tim Tím giọng đầy thương nhớ, van vỉ hoài:

-Em... em Út Xanh Xanh của chị ơi! Đừng dại dột nghe lời Xén Tóc. Nó là đứa bụi đời đấy. Xuống mau với các chị! Út ơi!

Không kịp nữa rồi! Út Xanh Xanh và Xén Tóc đã ở tít cao xa tăm tắp. Chị em nhà Bóng Bay chỉ còn biết vừa khóc Út vừa gào!

-Cứu! Ai cứu hộ em tôi với! Cứu với bà con ơi...

Từ nãy dưới sân, tất cả xóm đều tụ tập ngừng cổ lên nhìn, bàn tán ồn ã. Nhón nháo nhất là lũ Gà Chích. Chúng chạy lăng xăng. Đứa này reo:

-Chích...! Chích! Chị Út thích ghê!

Đứa khác léo nhéo:

-Khiếp! Khiếp! Bay cao khiếp!

Đứa bé nhất bọn rướn cổ nhìn đến nỗi ngã lộn tùng phèo ngay cạnh chân gà mẹ. Mẹ Mái Mơ vội la mắng lũ con nhỏ:

-Không nên nháo nhác! Cấm ồn các bác!

Mắng con xong, mẹ Mái Mơ lắc đầu than thở với mấy bà bạn Vịt Bầu:

-Xén Tóc nó ác! Chỉ giờ cái trò quái ác!

Bà bạn Vịt Bầu thấp tè, béo ú, vừa nheo mắt nghiêng ngó vừa giật lẩy giật đễ, kêu to:

-Lạc! Lạc! Rồi Út sẽ lạc! Khở! Con bé đại dột sẽ lạc.

Bác Ngan già hiền lành chậm chạp lạch bạch, ngúc ngắc đầu bảo vội bảo vàng:

-Kíu! Thế thì phải kíu! Tìm cách kíu chứ!

-Đâu! Đâu! Có thấy gì nữa đâu mà cứu. Mất hút tận đầu đâu. Có đâu nữa mà cứu!

Chú Mực vừa vội vàng chạy ra chạy vào nghênh ngó trả lời bác Ngan như vậy. Anh bạn Mèo Tam Thở vỗ vai chú Mực rồi nhanh nhẹn nhảy phốc lên gốc cau. Anh ta vừa thoăn thoắt trèo vừa nói:

-Trèo! Để tôi trèo xem! Tôi xem đã nà... ào.

Khi đã lên tới ngọn, Mèo Tam Thở giơ tay ngang mắt giống như một thủy thủ lão luyện trên cột buồm bắc ống nhòm ra khơi. Cuối cùng, anh lắc đầu tròn mắt:

-Èo! èo... Xa quá! Xa quá rồi. Nom chỉ bé tèo tèo teo...

-Bồ Câu đâu? Chàng Bồ Câu đâu? Chú Mực sực nhớ ra, gọi hỏi hã. -Chỉ Bồ Câu mới đủ tài đuôi được.

-Phải! Phải! Phải nhờ Bồ Câu kíu kíu cô bé Út Xanh Xanh ngay.

Bác Ngan hưởng ứng liền, bác cùng chú Mực la gọi chàng Bồ Câu với cái giọng vừa khàn vừa ngọng của bác. Khôn thay! Chàng Bồ Câu lại đi đâu vắng nhà từ lúc nãy mất rồi. Bốn chị em Bóng Bay chỉ còn biết quần lẩy nhau khóc thút thít. Cô này than thở.

-Mất! Mất em Út nhất nhà rồi!

Cô kia nhớ gọi:

-Út Xanh Xanh ơi! Ai cứu được em bây giờ?

Cô nọ meo mào:

-Em ở đâu hở em Út nhỏ bé bỏng?

May thay chàng Bò Câu đã về. Tất cả xóm, từ chú Mực đen tuyền đến anh Mèo Tam Thở, rồi bác Ngan già tới mẹ Mái Mơ, mấy bà Vịt Bầu xúm xít lao nhao kể cho Bò Câu nghe chuyện Xén Tóc dụ dỗ mất Út Xanh Xanh. Bác Ngan già giục:

-Chàng Bò Câu hào hiệp ơi! Chú mày hãy tức tốc tìm kiu ngay kéo nguy!

Kiu! Kiu ngay...

-Đúng!

Mái Mơ gật lia lịa

-Không còn ai khác. Ngoài Bò Câu chẳng còn ai khác!

Chú Mực nóng ruột hơn giục giã:

-Không bàn tán lâu! Bò Câu đi ngay kéo chẳng kịp đâu.

Chàng Bò Câu chỉ gật đầu lia lịa chẳng nói năng gì. Chàng lim dim mắt suy tính định rõ hướng đi rồi mới cất lời từ giã cả xóm. Chàng vút bay lên cao, xuyên thẳng giữa khoảng không trùng điệp những ụ mây trắng xốp mịn màng. Bò Câu lầm rầm tự bảo:

-Tên Xén Tóc khôn kiếp! Tóm được, mi sẽ biết tay ta!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Bóng Út Xanh 2

II. Con gió xoáy rất kỳ lạ.

Bây giờ Út Xanh Xanh và Xén Tóc đã bay cao tít tắp. Út Xanh Xanh ngó xuống chỉ còn thấy bốn chị nhỏ tí xiu, chấp chới, loi chơi như bốn hòn bi. Út Xanh Xanh bảo:

-Anh Xén Tóc ơi! Nom các chị tôi kia. Tí tẹo tèo tèo. Buồn cười ghê!

Xén Tóc vênh váo:

-Đã bảo ở dưới thấp tít ấy ra cái quái gì.

Út Xanh Xanh hỏi:

-Cơ mà lên cao nữa cũng chỉ thế này thôi à? Chẳng có gì vui cả?

-Yên chí! Muốn vui tớ sẽ đưa đặng ấy đến một vùng rất vui, rất đẹp.

Vừa khoe khoang Xén Tóc vừa múa cặp râu khiến Út Xanh Xanh càng thần phục giục:

-Thế thì bay luôn đến đi. Có xa nữa không?

Xén Tóc huênh hoang kể.

-Ở đây tuyệt vời lắm chứ! Ai muốn gì, có ngay. Thích chơi thì cứ chơi, thích đẹp là đẹp hơn ngay.

-Thế Xén Tóc đến đây lần nào chưa? -Út Xanh Xanh hỏi.

-Quá đi chứ lý! Tớ vừa ở đây về liền tới xóm Bóng Bay Gà Vịt tồi tàn của cậu.

Út Xanh Xanh khẽ nhíu mày vì bạn chê quê mình. Nhíu một tí thôi, sợ Xén Tóc giận. Út hỏi lại:

-Thế sao anh Xén Tóc không đẹp hơn mọi khi? Vẫn xấu xấu là.

-Tớ mà xấu à? Cậu nhìn thế nào ấy chứ! Nhanh nhẹn này! Khỏe mạnh này! Cặp râu cong vút. Rất chuẩn là cái chắc!

Út Xanh Xanh cười tí.

-Eo oi! Cứ như mẩu củi mốc ấy! Chả đẹp tý nào.

Đến đây Xén Tóc bảo họ làm cho đẹp hơn đi. Xén Tóc gật gù:

-Được! Được! Phen này tớ sẽ nhuộm bộ cánh của tớ cho Út Xanh Xanh xem. Cứ gọi là hết sẩy! Xanh óng lên! Xanh hơn cả thằng cha Cánh Cam lùn ngũn râu cụt.

Út Xanh Xanh ngạc nhiên:

-Thế cơ a! Nhuộm được thành màu khác kia a?

-Chứ sao! Đây vốn là xứ sở Vua Giả Vờ mà ily.

-Vua Giả Vờ! Hay nhỉ!

-Đúng! Ta cứ nhắm hướng tây mà bay sẽ tới nước Vua Giả Vờ. Út Xanh Xanh xăn xe hỏi:

-Thế Út muốn nhuộm thành màu đỏ như chị Đỏ Thắm được chứ?

-Được tất! Đỏ, Vàng hay Đen thui, Trắng bạch cũng hóa thành hết. Vua Giả Vờ kia mà.

-A! Thế thì Út Xanh Xanh sẽ bảo họ nhuộm đẹp giống cả đỏ lẫn vàng lẫn xanh lẫn tím. Giống tất cả bốn chị. Cho các chị lác mắt một phen. Nhưng Út Xanh Xanh phân vân:

-Cơ mà lúc nào thôi muốn giả vờ thì mình lại như thật chứ?

Xén Tóc gãi gãi đầu, hấn nghĩ: Ôi! Con bé này hỏi lời thôi gồm! Thực ra Xén Tóc cũng chỉ nghe đồn rằng ở phía trời Tây có nước Vua Giả Vờ. Ở đây mọi thứ trên đời chỉ là giả. Chẳng có cái gì thật cả. Họ bắt chước, họ làm giả

rất tài. Nhưng Xén Tóc đã bao giờ đến được đó đâu mà biết chi lá cặn kẽ thật hóa giả hay giả hóa thật ra sao. Chợt nói khoác với Út Xanh Xanh hẳn liền trả lời qua quýt:

-Ờ... ờ... Đã gọi là giả vờ là giả vờ thôi mà. Chỉ sợ Út Xanh Xanh đến đây thích giả vờ quá không muốn thật nữa ấy chứ!

-Ừ! Ai lại giả vờ mãi. Đúng thật là mình vẫn hơn chứ. Chợt nhìn xuống dưới Út Xanh Xanh bỗng thấy cả một vùng xanh mướt mịn màng nom thích quá, bèn kêu to:

-Ôi! Dưới kia đẹp tuyệt! Cứ y như là tắm thảm nhưng không lò ẩy!

-Cỏ đây! Cánh đồng cỏ bao la đây! Ta xuống chơi một tý đi. Được lẫn mình trên tắm thảm nhưng xanh kia thì tuyệt biết mấy.

-Ừ thì xuống!

* * *

Về, về, về... Xén Tóc lượn vòng níu sợi chỉ kéo Út Xanh Xanh hạ dần. Vừa sát thảm cỏ Út Xanh Xanh vui sướng lăn tròn, băng một thôi dài. Thích quá. Cô bé thách:

-Đố Xén Tóc đuổi được Út đây! Đố đây!

Xén Tóc chống nạnh, múa tít râu cười hềnh hếch nhe cặp răng vô, kiêu ngạo:

-Tớ chấp đằng ấy đuổi trước một đoạn đây!

-Hí! Hí! Hí! Đố đuổi theo được. Đố đuổi theo được.

Út Xanh Xanh cười ngật nghẻo lăn dài rõ nhanh, nhanh như bay là trên mặt cỏ. --Ái! ái! ái! Bỗng nhiên Út Xanh Xanh sững lại kêu liền ba tiếng. Hóa ra chỗ này toàn cỏ gai cứng ngắc, nhọn sắc cứa Út Xanh Xanh đau điếng. Ngay lúc ấy, nhiều tiếng vù vù lạch xoạch nổi lên, lá cỏ đung đầy như gặp gió. Út Xanh Xanh nhìn kỹ thì eo ơ... Khắp bốn phía đàn đàn lũ lũ bọn Châu Châu xà đến. Đứa thì mọc thếch, đứa xanh lè, đứa nhọn đầu, đứa trọc lóc! Nhón

như ngấp nghé sau các lá cỏ nghiêng nghiêng ngó ngó nhìn Út Xanh Xanh với cặp mắt nghi hoặc gian xảo. Út Xanh Xanh sợ quá chỉ còn biết tròn mắt trân trân nhìn lại chúng. Chẳng hiểu do có tín hiệu gì mà chúng kéo đến rất nhanh, mỗi lúc một đông, mỗi lá cỏ đều có một tên rình nấp. Từ bao đời chiếm ngự vùng cỏ gai rậm rạp này lũ Châu Châu chưa hề thấy kẻ nào lạ lùng như Út Xanh Xanh. Đáng vóc khổng lồ, to hơn chúng nhiều nhưng lại mịn màng không có gì ghê gớm. Yếu ớt là khác! Chẳng rõ kẻ xâm nhập kia yếu hay mạnh, hiền lành hay hung dữ nên chúng chưa dám gây sự tấn công, chỉ thận trọng dò xét, xì xầm bàn tán. Tên nọ hỏi đùa kia:

-Nó là giống gì nhỉ?

Một đứa vuốt râu:

-Tròn thu lu một cục thế kia thì đâm đá gì được chúng ta. Đứa khác gãi cẳng cằn cạch:

-Cứ nhào đến cho một chương song phi xem sao! Tên nhớn nhất đám vội ngăn:

-Cẩn thận! Nhỡ gặp cao thủ thì sao? Tốt hơn hết là phi báo lên Đại chúa! Hấn phát tay ra hiệu. Poóc! Poóc! Poóc! Lập tức năm tên Châu Châu Ma mồm thếch rún mình tung biến về phía sau xa. Bây giờ tên nọ mới hướng nhìn Út Xanh Xanh lên giọng:

-Người là ai?

-Út Xanh Xanh!

Tên Châu Châu nọ lẩm nhẩm: " Út Xanh Xanh! Út Xanh Xanh! Nghe lạ hoắc!". Hấn lúc lắc đầu khó hiểu, hỏi mấy tên xung quanh:

-Này! Đã cậu nào nghe cái tên này ở đâu chưa?

Cả bọn lúc lắc cổ, thô lỗ mắt ngó nhau. Tên kia lớn giọng hỏi thêm:

-Tên gì? Nói cho rõ!

Đã lấy lại được bình tĩnh, vốn quen buống bình với các chị nên Út Xanh

Xanh cứ chùng chẳng trả lời từng tiếng một:

-Út-Xanh-Xanh! Giòng đôi Bóng Bay xinh đẹp!

Tên Châu Chấu nọ cau có, hầy cầm dài giọng nhại:

-Giòng đôi Bóng Bay là giòng đôi quái quỷ gì? Hừ! Có đông bằng giòng đôi chúng tao không đã chứ?

Hắn chống một tay vào sườn, tay kia chỉ:

-Này, nói cho mà biết. Chúng ta có giòng Châu Chấu Voi thuộc hoàng tộc Đại Chúa. Giòng Châu Chấu Gụ, rồi Châu Chấu Ma, rồi Cào Cào giáp đỏ, rồi Muồm Muỗm răng nanh. Tất thấy giòng đôi chúng ta đều giỏi ngón độc cước song phi lừng lẫy bốn phương tám hướng. Pấp! Pấp! Pấp! Soạch! Roạt! Liên ngay đó Út Xanh Xanh nghe rõ một tràng dài như vậy. Thì ra tất cả bọn chúng nhất tề đồng loạt đá càn vào lá cổ để thị uá. Út Xanh Xanh ngây thơ bảo:

-Dung mà Út Xanh Xanh có muốn đánh nhau đâu?

-Hừm! Đừng vờ vịt. Hầy liệu hồn mà trả lời ta hử? Ở đâu đến!

-Trên trời!

-Hừ! Từ trên trời xuống kia đấy! Bóc phét! Đến đây làm gì?

-Chơi tý thôi!

-A láo! Giang sơn của chúng ta đâu phải để người đến mà chơi? Bay đâu!

Đánh!

-Hè ... hè... Prút... Hè! Tất cả đàn lũ Châu Chấu hè lên một tiếng toan phóc nhào vào Út Xanh Xanh. Bỗng có tiếng quát ré ré:

-Krẹt! Khoan!

Xén Tóc xuất hiện đứng chắn trước Út Xanh Xanh hươu tít bộ râu, nhấp nhấp cặp răng, múa tay ngăn lại. Cả bọn Châu Chấu bị quát bất ngờ sững im. Từ đằng xa nghe tiếng kêu "ái! ái!" Xén Tóc biết ngay Út Xanh Xanh bị vướng vào vùng cỏ gai của bọn Châu Chấu. Bọn này vốn đông dân, hễ bị vây đánh

ít ai thoát nổi. Nát như chơi! Hấn sợ! Hấn nghĩ. "Cứ lên đến gần nghe ngóng xem sao. Nếu nguy quá ta téch thẳng". Cụp râu lại, Xén Tóc lên bò sát đất mon men tới. Khi nghe Út Xanh Xanh đối đáp với bọn Châu Chấu có bảo rằng: "Từ trên trời xuống". Lập tức Xén Tóc nảy nghĩ ra một mẹo vì hấn biết lũ Châu Chấu đốt nát hay nghi ngại trước những sự mới lạ chúng chưa hề hay biết. Lúc đó bọn chúng dễ do dự dò xét tính toán với nhau tạo cơ hội cho đối phương trốn thoát. Do vậy mà Xén Tóc hung hăng nhảy ra đương đầu hù dọa. Tên Châu Chấu nọ định thần nhìn kỹ, hấn liền cười ằng ặc.

-Hề! Hóa ra thằng vô Xén Tóc! Cút ngay! Mi có bộ răng khá khỏe đấy. Nhưng mình mi liệu chống trọi sao nổi tất cả chúng ta mà can thiệp vào đây hử?

Xén Tóc cười tủm tỉm:

-Chúng mày đốt lắm! Chẳng qua ta muốn cứu vớt bọn bay tránh khỏi một tai họa tày đình sạch sanh nòi giống...

-Hừm! Láo toét!

Xén Tóc lấy hai tay vuốt cong bộ râu dài thượt rồi thả cho thẳng vút lên, cao giọng:

-Nghe ta giảng giải cho mà biết rồi tự hiểu kéo nhau cuốn xéo.

Liền lúc đó bỗng có tiếng ràn rạt vèo vèo ủa tới. Tên Châu Chấu nọ hô to: "Đại Chúa đã đến! Đại Chúa quyền oai đến!" Tất cả đồng bọn từ lớn chí nhỏ rạp mình rạp đầu ba lượt rồi vụt đứng thẳng đờ rằm rắp. Một tên Châu Chấu Voi to hùng xuất hiện nom thật gớm ghiếc. Mắt lồi, râu vênh ngược quá đầu, cặp răng khoằm khoằm, bụng phệ vằn từng khấc, cánh dài, đùi gân guốc, cẳng chân lêu đêu lồm chồm gai nhọn. Theo sát hấn hàng mấy chục tên hộ vệ cũng dữ tợn, kèn càng chẳng khác gì Đại Chúa. Vừa đứng trên một mô đất, Đại Chúa Châu Chấu Voi đã nhấp răng cắn cặp ra oai, đồng dục hạ lệnh:

-Vây tròn mọi phía! Sẵn sàng huyết chiến. Rào... rào... à... à.. oo...

Vừa dứt lệnh Đại Chúa, lập tức hằng hà sa số lũ Châu Chấu lớn nhỏ nhảy phắc cả lên, bay rào rào thành một hình tròn, quây lấy Út Xanh Xanh và Xén Tóc rồi mỗi tên bám lấy một ngọn cỏ nhâu nhâu chuẩn bị tấn công. Út Xanh Xanh thốt hỏi Xén Tóc:

-Họ đánh chúng mình thật à?

Xén Tóc vội xua tay dăn nho nhỏ:

-Im! Im ngay! Nguy hiểm lắm! Út Xanh Xanh chớ có lên tiếng. Cứ lặng câm, mặc ta đối đáp.

Ngay lúc đó Đại Chúa Châu Chấu Voi quát lớn:

-Hừ hừ! Tưởng gì hóa ra tên Xén Tóc lêu lổng. Người mang cái đũa quái quỷ kia tới đây làm gì hử?

Xén Tóc cúi mình khoát rộng tay rất kiêu cách, giọng nịnh bợ:

-Kính chào Đại Chúa Châu Chấu Voi lấy lòng chiến trận. Quả đúng tính tôi vốn lêu lổng nhưng nay khác lắm, khác lắm! Hiện giờ tôi đang mang một trọng trách vĩ đại...

-Hrum! Khoác lác ba hoa gì? Muốn nát đầu tan xương hử?

Xén Tóc chỉ vào Út Xanh Xanh, điềm nhiên hỏi lại:

-Đại Chúa có biết ai đây không?

-Hừ! Ta nghe râu báo rồi! Xanh Xanh Út ít gì lằng nhằng. Ta không cần biết.

-Vâng! Vâng! Ngài khó nghe khó nhớ là phải. Bởi vì công chúa đây có ở vùng trái đất với chúng ta đâu.

Đại Chúa cười híp mắt lồi, rung bụng phệ:

-Hé hé hé! Mi nói chi lạ thế!

Rồi liếng thoắng Xén Tóc nói một thôi dài:

-A! Đây là công chúa Út Xanh Xanh của Đại Đế hành tinh Pô-rô-mê-ti-kê-ca-rê-la-bay-bay. Chắc hẳn Đại Chúa thông minh thiện chiến cũng hiểu rằng

từ nơi hành tinh xa phải có nhiều phép lạ ghê gớm mới dám băng qua vũ trụ thiên hà xuống chơi trái đất mà chẳng thêm mang quân hộ vệ. Nghe Xén Tóc nói một tràng dài toàn những chữ chưa từng nghe bao giờ. Ngó kỹ Út Xanh Xanh quả chỉ tròn mồm ung dung nên Đại Chúa Châu Châu Voi bán tín bán nghi ngó ra. Trong lúc ấy Út Xanh Xanh nghe Xén Tóc bịa mình là công chúa với cái tên dài loằng ngoằng nên dù có bùm miệng cũng không nổi. Út Xanh Xanh bật cười ré lên rồi cứ thế cười khanh khách. Xén Tóc lo quá. Hấn vội vã ba hoa luôn:

-A! May quá! Công chúa Út Xanh Xanh của Đại Đế hành tinh Pô-rô-mê-ti-kê-ca-rê-la-bay-bay cười. Thế là công chúa Út Xanh Xanh muốn ban thưởng điều tốt lành cho xứ sở Đại Chúa đây! Chớ! Chớ làm ồn công chúa mất hứng. Công chúa nổi giận thì nguy to đấy. Út Xanh Xanh càng cười. Cười lẫn cười lộn, cười ngật nghẻo. Nghe Xén Tóc dọa cả đàn lũ Châu Châu chẳng hiểu mô tê gì nháo nhác châu nhìn Đại Chúa. Đại Chúa ngờ ngợ lạ lùng, giọng bớt oai vệ hỏi Xén Tóc:

-Này! Giận thì sao nào?

-Ôi chà! Chỉ cần công chúa Út Xanh Xanh cau mặt hét lên một tiếng. Lập tức từ hành tinh Pô-rô-mê-ti-kê-ca-rê-la-bay-bay Đại Đế thương con gái sẽ trút hết toàn bộ nước mưa của vũ trụ xuống. Thế thì ối eo ơi! Phút chốc nơi này cây cỏ ngập chìm hết. Mà mọi thứ ngập chìm hết hỏi cả tôi lẫn toàn bộ giống nòi Đại Chúa sẽ ra sao? Nguy lắm! Thảm khốc lắm Đại Chúa ôi! Nghe đến cảnh mưa lụt không còn sót chút cây cỏ nào để bầu vú, tất thấy đàn lũ Châu Châu nhao nhác nhìn nhau, đảo mắt lăm lét ngó Út Xanh Xanh tưởng trời sắp sập mất. Nhắm thời cơ cả Đại Chúa Châu Châu Voi lẫn đàn lũ Châu đang nghi ngại lo sợ, Xén Tóc liền nói nhỏ với Út Xanh Xanh:

-Chuẩn bị chuồn nhanh nhớ!

Nói xong Xén Tóc quờ năm chắc đầu sợi chỉ, đổi giọng kính cẩn:

-Thưa công chúa Út Xanh Xanh. Xin công chúa lướt thăm ban thưởng toàn thể dũng sĩ của ngài Đại Chúa Châu Châu Voi thêm được tài bơi lặn giỏi như tài đá song phi.

Miệng nói Xén Tóc tung cánh bay lên kéo mạnh sợi chỉ khiến Út Xanh Xanh có đà bốc bổng khỏi mặt cỏ. Lúc đầu Xén Tóc còn lượn là là một vòng miệng liền thoáng như cầu kinh: "Pô-rô-mê-ti-kê-ca-rê-la-bay-bay" rồi bốc cao, lảng dần xa vùng cỏ gai. Út Xanh Xanh thích thú reo to:

-A ha! Xén Tóc giỏi quá! Thoát rồi!

Đại Chúa Châu Châu Voi nghe vậy ngừng phất đầu hét:

-Chúng ta bị lừa! Đuổi bắt mau!

Dứt lời Đại Chúa giậm chân nhún mình tung vút lên, xòe đôi cánh rộng lao vèo! Rào... rào... rào. Muôn nghìn tên Châu Châu, Cào Cào, Muồm Muồm vù theo, hò la:

-Bắt! Bắt! Hè bắt!

-Bắt! Đánh nát xương tên Xén Tóc lừa bịp!

-Bắt! Đá nát như con công chúa giả.

Xén Tóc vừa ráng sức bay nhanh vừa càu kinh càu nhàu:

-Khô không cơ chứ! Đã bảo im chẳng im. Chưa chi đã reo toáng lên. Bay cao lên chứ!

-Cơ mà... chẳng có tý gió nào. Út Xanh Xanh chẳng bổng lên được đâu.

Đại Chúa Châu Châu Voi cùng đoàn lũ hộ vệ đã vèo đến sát gần. Hấn hét sùi cả đồng bọt mép đen ngòm:

-Chạy đâu thoát! Bớ quân lừa đảo!

Út Xanh Xanh là đà giục giã:

-Cố lên Xén Tóc! Gặp gió là Út bổng vút ngay thôi mà. Khốn nỗi Xén Tóc đã mất hết hồn vía. Hấn cuống cuống, chân căng rúm rỏ, cánh cứng cánh mềm, xập xè không còn nhịp nhàng nên càng chậm. Hấn rên rĩ.

-Chết! Chết nát xương đến nơi rồi!

Vèo! Roạp! Vèo roạp! Đoàn lũ Châu Chấu đã sáp lại quá gần. Nghe rõ tiếng chúng rít răng, tiếng tung còng đá cẳng vào không khí. May thay vừa lúc chúng ráp tới xoay tròn bủa vây, bỗng nhiên vù vù vu vu vu... một trận gió xoáy như từ dưới đất cuốn tròn thốc tới mãnh liệt. Trận gió đột ngột cuốn cả Út Xanh Xanh, Xén Tóc và đoàn lũ Châu Chấu bốc hút lên như cái cột rồi ném vung tứ phía. Út Xanh Xanh cảm thấy tối tăm mặt mũi, xoay tít vòng mong rồi hẫng bỗng lên xa vời. Xén Tóc chỉ kịp quặp râu bấu cứng lấy sợi chỉ tránh văng rời khỏi Út Xanh Xanh. Thoắt đến thoắt tan, cơn gió xoáy vụt biến đi như một phép lạ. Út Xanh Xanh thấy ngực đỡ tức, mở choàng mắt ra mới biết mình đang bay bổng trên cao chót vót vời vời. Xén Tóc cũng đã hoàn hồn, hân reo lên:

-May lạ! May lạ! Cơn gió xoáy đã cứu chúng ta. Cả hai nhìn xuống. Dưới đó bãi cỏ gai như bị phép thần bút nhỏ một khoảng lớn. Chắc hẳn đàn đàn lũ lũ Châu Chấu đã tan tác tơi bời. Còn tên nào sống sót ắt sẽ rụng rời kinh hãi mỗi lần nghĩ tới Út Xanh Xanh của Đại Đế hành tinh Pô-rô-mê-ti-kê-ca-rê-la-bay-bay. Tai họa mới lại ập đến với Út Xanh Xanh

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Bóng Út Xanh 3

III. Chàng Bò Câu bay một thôi dài giữa vùng trời bao la.

Mới bắt đầu cuộc tìm kiếm, hiệp sĩ thăm đoán: "Tên Xén Tóc vốn hay lâu

lông rong chơi. Hắn vẫn rêu rao phía trời Tây có nhiều thứ lạ. Chắc hẳn tên lông bông rủ rê Út Xanh Xanh tới đó. Vậy ta cứ nhằm hướng tây bay gấp, kịp đón hắn giữa đường!". Nghĩ rồi Bò Câu mải miết phóng mình rất nhanh. Không ngờ đã mỗi cánh mà Bò Câu vẫn chưa hề thấy tăm hơi bóng dáng Út Xanh Xanh và Xén Tóc! Ủa! Chẳng lẽ Xén Tóc có phép thần hay sao mà bay nhanh vậy. Sức hắn xưa nay có thấm tháp chi với ta!". Quả đúng thế! Lẽ ra với sức thần tốc Bò Câu đã gặp được Út Xanh Xanh mới phải. Nhưng khốn nỗi, vì chỉ mải nhìn xuyên vào vòm trời phía trước không ngó xuống bên dưới. Do vậy thì Út Xanh Xanh và Xén Tóc vui đùa dưới thảm cỏ, chống chọi với bọn Châu Chấu cũng là lúc Bò Câu bay lướt qua tít trên cao chẳng hay biết gì. Cứ thế chàng xuyên mình mải miết theo hướng Tây giữa vòm trời rộng mênh mông, bỏ lui Út Xanh Xanh và Xén Tóc lại tít sau. Một đoàn họ hàng Sếu Hoa từ xa bay ngược lại. Họ xếp theo hình mũi tên rất kỷ luật, trật tự. Gặp họ, Bò Câu cất lời chào:

-Chào các bạn Sếu Hoa nổi tiếng thuận hòa đoàn kết. Cho tôi hỏi thăm tý chút. Đoàn Sếu Hoa cùng vang tiếng đồng thanh:

-Xin chào! Xin chào hiệp sĩ yêu Hòa Bình!

Đều một lượt họ cùng lượn vòng quanh Bò Câu, cùng hỏi:

-Hiệp sĩ cần chúng tôi việc gì đó?

-Tôi tìm cô bóng bay Út Xanh Xanh bé bỏng. Chẳng hay các bạn có gặp chẳng? Cả đoàn Sếu Hoa cùng đáp:

-Khô... ông! Kh... ông! Cô bé đại dột thế! Đến vùng trời Tây làm gì? Ở đây có lắm kẻ hay gây sự đánh nhau lắm. Hiệp sĩ cũng nên quay lại, tránh vùng xấu xa đó là hơn.

-Cảm ơn! Cảm ơn! Tôi có bổn phận phải tìm bằng được Út Xanh Xanh.

-Vậy xin chúc hiệp sĩ thành công! Họ hàng chúng tôi có việc riêng gấp lắm! Rất tiếc không giúp gì được bạn.

Cả đoàn vang lời chào rồi lại tuần tự lượn xếp thành hàng chữ V bay đi hồi hải. Chàng Bò Câu bắt đầu phân vân lo ngại. Tốt nhất! Ta hạ thấp độ cao. Và lại đã thấm mệt, cũng cần nghỉ ngơi tĩnh trí tí chút kéo hoang mang lạc hướng mất. Nghĩ rồi Bò Câu nhằm phía cây gạo giữa đồng xà dần tới. ở đây vẫn là nơi trú ngụ của bầu đoàn thê tử nhà Quạ Luộm Thuộm. Chàng Bò Câu vừa tới, cả một nhà đông đúc tới vài chục đã xào xáo chào đón cùng một lúc. ông bà Quạ Già cất lời:

-Quý hóa quá ạ! Kính ông nghỉ ạ!

Mấy cô Quạ trẻ thì:

-Thưa bác đến chơi ạ!

Lũ Quạ nhỏ, Quạ nhỏ đứa reo, đứa hỏi: "Có khách lạ! Khách lạ! Bác ạ! ông ạ!..." ồn ã láo nháo quá chừng. Cả một nhà đông đúc đứng ngồi lơ xô, xung quanh đầy rác. Chưa rét mà ông bà Quạ già đã khoác áo chùng đen, quần khăn quàng trắng lút cổ, nom càng lụ khụ. Lũ quạ Nhỏ thì luộm thuộm, hơi hám nhảy lảng tâng, nói liến thoắng chả đứa nào ngồi yên chỗ. Mới nghe chàng Bò Câu hỏi thăm có thấy Út Xanh Xanh và Xén Tóc không là cả lớn nhỏ cứ xồn xồn như hợp chợ.

-Chẳng thấy gì sát cả!

-Ai quen ai lạ qua đây Quạ này phải biết chứ ạ!

-Tìm họ làm gì ạ?

-Đến lạ! Rõ là lạ!

-Ồ! Chắc họ gặp tai họa...

Bò Câu nghe rúc cả đầu. Nghi lại tí chút chàng đành phải cáo từ lên đường. Thế là họ hàng nhà Quạ Luộm Thuộm lại lao xao kẻ giữ, kẻ chào:

-Ồ chơi đã ạ! Bác đi gặp may ạ! Bác ạ! Quý hóa lắm ạ!

Bò Câu bay xa một đoạn vẫn còn vọng tiếng nhà Quạ kẻ lễ, cãi cọ về chuyện ai nên nói trước, ai được nói sau mỗi khi khách lạ tới nhà. Tiếng vang cứ à...

à... ạ... ạ... ồn ào xáo xác mãi.

* * *

Thoát khỏi tai họa Châu Chấu bao vây đuổi đánh, nay được êm ả giữa trời trong gió lạnh, Xén Tóc thú vị lại cất giọng i i hát:

-Rí rí! Rí rí! Trời cao đất rộng Ta đến ta đi Đâu ta cũng biết Thích chơi, chán về Rí rí rí rí...

Khác với Xén Tóc, Út Xanh Xanh lòng dạ bồn chồn. Qua cơn tai biến Út Xanh Xanh cảm thấy cuộc rong chơi lang thang chẳng ích vị gì, lại dễ gặp điều tai họa. Anh chàng Xén Tóc này chỉ bẻm mép dối trá. Chỉ giỏi bịa chuyện mà thôi. Anh ta dễ run sợ khiếp nhược trước gian nguy. Chán quá! Út Xanh Xanh chỉ muốn trở về. Nhớ các chị quá. Buồn tủi bơ vơ quá! Thèm được quần quít bên các chị như xưa quá! Chị Đỏ Thắm hồn hậu. Chị Vàng Tươi sôi nổi. Chị Lá Cây đảm đảm. Chị Tim Tím ân tình. Ui! Chắc các chị thương nhớ Út Xanh Xanh đại dột này biết mấy. Các chị ơi! Đừng giận em tội nghiệp. Em đang nhớ nhà, nhớ các chị lắm. Các chị ơi! Út Xanh Xanh bảo Xén Tóc.

-Đừng rí rí hát nữa. Ta quay về thôi.

Xén Tóc trở mắt:

-Sao thế?

-Út chả thích đi chơi nữa đâu.

Xén Tóc dỗ dành.

-Ồ ờ... Trời đang êm ả. Chẳng mấy chốc là đến xứ trời Tây có Vua Giả Vờ mà.

-Không! Đưa Út về! Chẳng thèm Vua Giả Vờ nữa. Về nhà vui hơn.

Xén Tóc chép miệng:

-Vui cóc gì cái xóm Gà Vịt Bống Bay ấy. Dọc đường có khối cảnh lạ, ồi trò vui.

Út Xanh Xanh khăng khăng:

-Không! Không! Không! Chẳng đi đâu nữa. Về cơ. Về cơ.

Xén Tóc và Út Xanh Xanh còn đang nhùng nhằng kẻ muốn đi người đòi quay lại, bỗng nhiên trời đất tối sầm. Gió nổi mạnh! Từng tảng mây đen sì hung dữ ùn ùn đẩy cuộn dữ dội.

-Thôi chết cha! Bão! Bão lớn!

Xén Tóc hốt hoảng gào to: răng đập cầm cập, lao vội xuống. Út Xanh Xanh giục:

-Nhanh! Xuống nhanh!

Nhưng quái lạ! Chính Út Xanh Xanh lại bị đẩy bổng cao rất nhanh. Mây đen vùn vủ, chớp giật loảng ngoảng, lóe mắt, sấm nổ chói chói. Út Xanh Xanh thấy mình bị vút lên rồi lại xoay tròn lông lốc.

-Ôi! Chóng mặt quá!

Út Xanh Xanh gọi

-Xén Tóc! Xén Tóc đâu?

Hỡi ôi! Khổ thân Út Xanh Xanh! Làm sao mà Út Xanh Xanh tìm được hân nữa. Biết gió bão ập đến bốc bổng Út Xanh Xanh lên cao, Xén Tóc hiểu rằng nếu cứ níu lấy sợi chỉ ắt bị cuốn theo cao mãi, cao mãi đến vô cùng tận. Tốt nhất phải lao nhanh xuống thấp mới hòng thoát nạn. Chuồn thôi! Vĩnh biệt cô bé khù khờ nhé! Tớ chỉ cứu nổi thân tớ thôi! Hân thu cánh xếp chân, cụp râu lại, rồi cứ thế như một cục đất, chúi đầu lao xuống mặc Út Xanh Xanh kêu gào thảm thiết, "Xén Tóc! Xén Tóc đâu rồi?" Đáp lại tiếng kêu của Út Xanh Xanh chỉ có gió gầm gào, òa ập như dọa, như trêu. Những ụn mây đen xì, cuộn nhau thành muôn hình thù kỳ dị ác độc. Bão tung lên, ném xuống, quăng quật. Út Xanh Xanh chơi vơi nghiêng ngả. Út Xanh Xanh bị quăng lẳng cao mãi, xa mãi xa tít vùng biển cả. Tức ngực quá! Đên vỡ bụng ra, tan tác mất thôi. Út Xanh Xanh rên rỉ. Ngó nhìn xuống. Ôi eo ơi! Dưới

kia sâu thăm thẳm có sóng biển dựng chồm liên hồi như muôn vàn con rắn khổng lồ đầu bạc sẵn sàng đón đợi. Nếu Út Xanh Xanh rơi xuống ắt bị sóng ủa nhau giành giệt nhận chìm xuống lòng biển cả mất thôi.

-Ôi! Các chị! Em chết... Chết mất...

Út Xanh Xanh òa khóc nức nở. Tội nghiệp! Chưa bao giờ Út Xanh Xanh bé bỏng gặp nổi kinh hoàng, bão xô, sóng đợi như thế này. Mặc Út khóc lóc! Mặc Út kêu gào. Vô ích! Gió bão cứ hất bổng tít cao thăm thẳm rồi lại òa ập dúm đè xuống, lẳng xoay tít mòng mòng. Út Xanh Xanh đành nhắm mắt, tha hồ cho gió xô, bão đẩy, chỉ nấc hoài chẳng còn khóc được. Lúc đó từ đỉnh núi cao của dãy núi đá nhô lên giữa biển cả, ó Biển đang đứng ngênh ngó ngắm nghía cảnh trời biển vùn vù mưa bão với cặp mắt quàu quạu. Hắn nhìn thấy một chấm xanh bé nhỏ đang tung tăng trong cơn lốc.

-Ồ ồ! Cái gì thế nhỉ? Một món ăn ngon lạ miệng cũng nên.

Ó Biển làm râm rụt hỏi rồi hắn tung đôi cánh rộng lao thẳng đến vùng bão tố. Hắn thấy rõ Út Xanh Xanh.

-Ồ oác! Một thứ đồ chơi xinh xinh. Cắp về cho mấy đứa nhóc. Chúng thích lắm chứ!

Vút! ào! Vút! ào! ó Biển giang rộng đôi cánh lớn xông thẳng vèo vèo vào giông bão. Út Xanh Xanh vẫn trong cơn quay cuồng chao đảo. Út nhắm tịt mắt lại, rên rĩ.

-Chết! Ai cứu Út với! Pấp! ó Biển đã cặp được sợi chỉ và hắn tha Út Xanh Xanh nhằm hướng dãy núi Đá Xám lao vun vút. Út Xanh Xanh ngất lịm vì bị kéo nhanh với một tốc độ kinh khủng. Rồi gió bão êm dịu dần. Rồi một vòng trời êm ả, mệnh mang cao thẳm. Nhưng khổ thân cho Út Xanh Xanh, có thấy gì nữa đâu, vẫn ngất xỉu bị lôi tha dưới cặp mỏ to cứng của tên ó Biển hung dữ.

* * *

Rời khỏi cây gạo nhà Quạ Luộm Thuộm, chàng Bò Câu ngẫm nghĩ: "Không ai nom thấy Út Xanh Xanh và tên Xén Tóc". Vậy ta chuyển hướng kéo sai đường. Chàng vội vã quay ngược trở lại nhắm về hướng đông. Cứ thế Bò Câu mở tốc lực bay gấp, bay gấp. Ác thay! Mới được một thôi đường gió bão bất chợt dấy lên. Bò Câu thầm khen: "Hà! Nhà Quạ quả biết lo xa thật. Thảo nào họ đều mặc áo ấm, già quần khăn cổ. Họ túm tụm với nhau không đi đâu cả". Gió ào ào mỗi lúc mạnh hơn. Bò Câu vẫn đội mưa bão cổ rướn cao trong gió lốc. "Chao ơi! Giông bão thế này, mảnh mai như Út Xanh Xanh dễ bị cuốn hút mất! Ta gấp gấp lên mới mong tìm thấy!" Nhưng, một trận gió lớn ầm ầm hất ngược Bò Câu lại. Chàng đành hạ thấp dần, là là nương theo hàng cây dọc bìa rừng rậm đang bị gió lay đảo nghiêng ngả. Một rã rời! Cuối cùng Bò Câu đành tạm nghỉ trú lại ở lùm cây to để lấy sức.

-Cái chằm gì nhỏ nhoi xập xè dưới đất thế kia nhi? Bò Câu chăm chú nhìn kỹ: "A! Tên Xén Tóc! Sao hán lại chỉ có một mình?" Bò Câu lo lắng gọi to: "Xén Tóc! Xén Tóc! Út Xanh Xanh đâu?" Vèo! Như một tia chớp, Bò Câu lao xuống quắp cổ tên khốn nạn lôi lên một nhánh cây, đặt hán xuống. Tên Xén Tóc run rẩy! Hán không ngờ rơi vào tay chàng hiệp sĩ. Tội bỏ mặc Út Xanh Xanh lạc giữa giông bão khó mà sống nổi với Bò Câu. Chết! Trăm phần trăm chết! Từ lúc dúm mình lao xuống đất Xén Tóc cũng bị quăng quật liêu xiêu giữa không trung. Khó khăn lắm hán mới gieo mình được xuống gần sát mặt đất. Hán liền xập xè lần tới khu rừng rậm toan tìm một hốc cây nào chui vào, đánh một giấc ngủ khi, chờ mưa tan bão tạnh. Dè đâu xảy ra cơ sự này. Bị ngay chàng hiệp sĩ Bò Câu tóm được. Vậy nên Xén Tóc run rẩy, líu ríu van xin:

-Em!... Em bị lạc.

-Hừ! Hừ! Mày dỗ Út Xanh Xanh đi. Mày bỏ lạc mà lại bảo mày bị lạc hử? Cóp! Cóp! Bò Câu vừa cốc cho hán mấy cú vào đầu vừa quát:

-Út Xanh Xanh lạc hướng nào?

-Ồi! Đau quá! Em van... van hiệp sĩ. Chẳng lẽ hiệp sĩ đánh chết em.

Xén Tóc vừa ôm đầu, vừa kêu la, nói lập cập:

-Em thấy... thấy hút về phía ngoài biển.

-Đồ lêu lổng, ích kỷ! Hèn mặt! Rồi ta còn hỏi tội mày sau.

Cốp! Chàng Bò Câu nện cho hấn cú nữa và vôi vãi nhằm hướng biển lao vút đi trong gió bão. Tên Xén Tóc ôm cứng lấy nhánh cây, vừa xoa đầu sưng vù, vừa rên rỉ:

-Ồi! ui giờ ôi đất! Đau... đau tóe đom đóm mắt! Ái ôi đau!

Nhưng rồi hấn lại vênh mặt, hảy cằm nhiech:

-Có mà tìm thấy cái chết tiệt! Mày nữa! Mày cũng sẽ bị bão chìm Bò Câu ạ!

Chỉ có tao! Khôn ngoan mưu mẹo như tao là sống! Tao, Xén Tóc này cứ sống nhăn răng ra cho mà xem!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Út xanh 4

IV. Cuộc chiến đấu quyết liệt giữa biển

Cái ổ nuôi ba đứa con nhỏ của ó Biển ở tít cao chênh vênh vách núi. Chúng còn nhỏ nhưng đều dữ tợn kỳ quặc. Đầu to sù, miệng rộng ngoác, lúc nào cũng vươn dài cổ lên đòi ăn, dù bụng đứa nào cũng căng tròn, da đỏ đỏ. Út Xanh Xanh bị lão ó Biển buộc vào sát mép ổ làm đồ chơi cho ba đứa con. Cả ba nhóc ó Biển đều tranh nhau rướn cao cổ trụi đùi lụi lông, ngoác miệng đỏ lòm. Chúng cố vớ lên như muốn nuốt chửng Út Xanh Xanh. Đứa

anh nhón trợn tròn mắt, hỏi xác xược:

-Ừ! Mày là gì đây? Có ăn được không?

Đứa thứ hai hảy anh.

-Bố ó bảo để chơi thôi chứ.

Thằng anh liền huých mạnh đến nỗi đứa em ngã oệp. Nó quát:

-Tao đếch thích thế! Tao ăn! Vớ được. Tao ăn.

Nói xong nó cố nhảy nhảy cho cao để mỗ vào Út Xanh Xanh. Khiếp quá! Út Xanh Xanh cố nường theo chiều gió bay lên, cố dẩy cho đứt sợi chỉ, Út Xanh Xanh thét:

-Đồ quỷ sứ! Chúng mày ác quá! Hôi hám quá!

Tên bé nhất sợ anh nó vớ mắt liền húc đầu lia lịa vào bụng thằng nhón, hét:

-Của em! Bố bảo cho em chứ!

-Ề ề! Của tao!

Đứa nhón bóp luôn cho đứa em nhỏ một cú vào đầu. Hai đứa em cũng không vừa nhảy chơi chơi, vừa rướn cao cổ giằng níu sợi chỉ, vừa đá nhau chí tử. May cho Út Xanh Xanh, do chúng mãi đánh nhau nên đứa nọ cắp được sợi chỉ toan níu vào mình thì bị đứa kia mỗ côm cốp, lại phải thả tuột ra. Cả ba cùng sợ mất phần nên cả ba cái cổ vươn dài, ba cái mồm ngoác rộng kêu oét oét nom gớm guốc như ba con hổ mang banh mồm trước miếng mồi. Út Xanh Xanh khiếp quá, vừa cổ giãy dụa rướn bỗng vừa hét:

-Ai cứu tôi với!

Tiếng kêu thất thanh vang động cả vùng núi Đá Xám.

* * *

Hiệp sĩ Bò Câu đã bay tới miền bờ biển. Bão tan, vòm trời thanh thản, mặt biển trải rộng một màu xanh xa vời diu dịu. ở đây mấy anh em Chèo Bẻo đua nhau luyện tập những ngón chao liệng, lao bổ giữa không trung, cho thật nhanh, thật mạnh. Tập xong họ đứng thành hàng trên cành bạch đàn nghỉ

ngôi, lúu rúu chuyện trò thân ái. Vừa thấy bóng chàng Bò Câu từ xa, anh em Chèo Bẻo đã vui vẻ chào hỏi:

-Huýt! Truýt! Chào hiệp sĩ Bò Câu.

-Huýt! Anh bạn nổi tiếng thân thiện đi đâu đấy?

Bò Câu đứng sát họ vừa thở vừa nói:

-Tôi đang đi tìm Út Xanh Xanh! Cô Bống bé xinh xinh bị giông bão cuốn ra biển.

-Ồ là! Huýt! Gay go nhỉ!

Chú Chèo Bẻo Út vừa từ trong miệt rừng phóng về. Chú reo lên:

-Thôi đúng rồi! Lúc bão vừa tan tôi thấy lão ó Biển tha một vật gì tròn tròn lúng liếng lao về hang ổ lão phía núi Đá Xám! Xa lắm lắm! Chẳng biết có phải đây là Út Xanh Xanh không?

-Đúng rồi đấy!

Bò Câu gật mạnh rồi chàng vội vã

-Tôi phải lao ngay ra dải Đá Xám kịp cứu Út Xanh Xanh.

Chàng nhún mình toan tung cánh bay luôn.

-Khoan!

Chèo Bẻo anh vội ngăn:

-Ó Biển hung dữ và khỏe cực kỳ. Hẳn nuốt sống anh bạn mất thôi!

Bò Câu lắc đầu:

-Biết làm thế nào! Dù chết tôi cũng phải làm tròn công việc bà con nơi quê hương giao phó. Tôi phải cứu bằng được Út Xanh Xanh!

Anh cả Chèo Bẻo vỗ vai Bò Câu:

-Chàng hiệp sĩ tốt bụng ơi! Một mình chàng sẽ nguy hiểm. Để chúng tôi cùng giúp sức.

Ba Chèo Bẻo em reo lên hưởng ứng lời anh cả:

-Huýt! Phải! Huýt! Phải! Chúng ta cùng đi!

-Huýt! Đi nện cho lão ó Biển một trận

-Đúng! Cậy lớn khỏe muốn làm gì thì làm ư? Đâu có được! Huýt!

Bò Câu cảm động quá, reo:

-Ôi a! Thế thì còn gì bằng! Chính các bạn mới là những chàng hiệp sĩ.

Chèo Bẻo anh giục:

-Chúng ta phải đi ngay. Trên đường bay bàn cách hợp sức chiến đấu.

-Huýt! Hay!

-Huýt! Hay!

Cả đoàn tung mình lao vút ra biển khơi nhằm thẳng hướng dãy núi Đá Xám mờ xa giữa biển lớn. Khi Bò Câu và anh em Chèo Bẻo tới nơi vào đúng dịp may. Tên ó Biển đi kiếm thức ăn cho đàn con háu đói chưa về. Anh cả Chèo Bẻo đứng trên chót vót một hòn đá giữa đỉnh quan sát, canh gác. Ba chú em phóng lượn phía ngoài xa tuần tra. Còn Bò Câu, chàng là là dọc ven thành núi đá lần tìm hang ổ ó Biển.

-Cứu tôi với! Kinh quá! Cứu tôi với!

-Ề ề! Tao ăn...

-Tao ăn!

-Của em đây chứ!

-Ai cứu tôi với!

Tiếng lao xao tranh giành lẫn lời kêu cứu vẳng đến tai Bò Câu. Chàng nhằm hướng vèo tới đúng hang ổ ó Biển. Vừa thấy bóng Bò Câu thấp thoáng trắng trắng, Út Xanh Xanh sung sướng gọi, giọng đầm nước mắt:

-Hiệp sĩ... Bò Câu! Anh Bò Câu... cứu Út với...

Cùng lúc ba thằng ó Biển con cũng không vừa, tuy còn bé mà chúng vẫn ngoác mồm, phùng má, rướn cổ dọa Bò Câu:

-Tao giết thằng kia!

-Của chúng tao đây!

-Tao cần chết Bò Câu!

Mặc! Bò Câu nhảy ập tới và phóng chân đá vừa mỗ liên tiếp khiến ba tên quỷ nhỏ xô dúi vào nhau. Prụt! Bò Câu dứt mạnh sợi chỉ, cứu thoát Út Xanh Xanh dìu vọt bông lên. Vừa lúc đó có tiếng Chèo Bẻo anh trên đỉnh núi báo:

-Huýt! Lão ó Biển kiếm mồi về đây.

Mấy Chèo Bẻo em nhắc Bò Câu:

-Sà thấp sát mặt biển.

-Bay sát vào gờ núi đá.

Bò Câu vội vã làm theo lời các bạn. ào... ào... ào... Lão ó Biển đã lao về với thân hình to lớn, đôi cánh sải rộng. Mỗ hấn ngậm ngang một lúc bốn chú Cá Con đang đau đón giẫy giụa. Vừa tới sát ổ, ó Biển đã nghe ba đứa con vươn cổ nhao nhao mách:

-Có trộm! Nó ăn trộm mất cái Xanh Xanh đẹp.

-Nó trốn dưới chân núi.

-Nó bé! Bố bắt mau.

Lão ó Biển giận dữ gầm lên:

-Oác! Oác! Đứa nào!... Đứa nào to gan lớn mật nà... ào...

Quên cả thả mồi vào ổ cho lũ con ó Biển vừa há miệng tức giận kêu gào thì bốn chú Cá Con may mắn lao vọt xuống biển. Bốn chú nhô đầu lên khỏi làn nước, nhéo chửi:

-Thằng giặc biển ác độc!

-Chết đi cho rảnh!...

-Có giỏi xuống đây nào! ác biểu...

Nói xong cả bốn chú cười rích ré quấy mạnh, lặn biến xuống làn nước xanh sâu thẳm. Ó Biển càng giận dữ bắn tung mình quay cuồng trên không rồi rả lượn tìm kiếm dọc ven thành Đá Xám. Trên ổ, ba đứa con ngoác miệng kêu: "Đói! Đói! Đói!".

* * *

Chàng Bò Câu đã dìu Út Xanh Xanh ra ngoài biển rộng liền nhằm hướng bay miết về phía bờ. Đằng sau, bốn anh em Chèo Bẻo lướt theo. Trên cao vút là Chèo Bẻo anh cả. Hai chú em bảo vệ hai bên sườn. Còn Chèo Bẻo Út bám hộ tổng phía sau. Út Xanh Xanh giục rồi rít:

-Nhanh lên anh Bò Câu ơi! ó Biển nó bay khỏe lắm đấy. Nó đuổi kịp mất. Không xong rồi!

Lão ó Biển hung hãn đã từ phía sau lướt ập tới. Hấn quát oang oang:

-Oác! Lũ nhãi! Khôn hồn thả ngay con oắt Bóng Xanh giả ta.

Dứt tiếng quát, hấn tung mình vút lên cao tít rồi nhằm vào lưng Bò Câu bổ nhào xuống.

-Huýt! Đánh! Chèo Bẻo anh ra lệnh rất gọn.

Lập tức cả bốn anh em Chèo Bẻo từ bốn phía lao bổ vào ó Biển như bốn mũi tên nhọn cứ nhè vào đầu, nách cánh hấn đánh tới tấp.

-Huýt! Huýt! Đánh nhanh.

-Huýt! Đánh mạnh.

-Anh Bò Câu tránh thấp xuống! Huýt!

-Huýt! Anh Bò Câu ngoặt gấp!

Cả bốn anh em vừa đánh, vừa mách Bò Câu cách tránh né những ngọn đòn hiểm hóc của tên ó Biển. Hấn lòng lộn quát inh ỏi:

-Hầy dà dà! Oác oác! Lũ nhãi Chèo Bẻo chết dẫm. Tao nuốt sống! Tao nhai nhỏ chúng mày... Dà... dà!

Lão ó Biển giận dữ tột bậc. Cứ mỗi lúc hấn lao gần sát Bò Câu lại bị anh em Chèo Bẻo từ bốn phía xông vào đánh túi bụi buộc hấn phải chống trả. Bò Câu nhân đó vượt thoát. Bò Câu ngậm cam như thóc, dồn hết tâm lực vào đường bay tinh tường, lắng nghe các bạn Chèo Bẻo mách nước, lựa chiều tránh né sao cho thoát đòn hiểm hóc của tên ó Biển. Lúc chàng lượn ngoắt

ngoéo đích dắc, lúc nhào xuống sát mặt biển là là trên đầu ngọn sóng. Có lúc bất ngờ lộn ngoặt lại phía sau rồi bốc thẳng lên cao vút, băng ra khỏi tầm nguy hiểm. Út Xanh Xanh được chàng Bò Câu cứu khỏi hang ổ gớm ghiếc của ha con lão ó Biển, lại đang được dìu về quê hương nên Út trở nên hào hứng gan dạ lạ thường. Út không còn chỉ biết kêu khóc như trước. Út Xanh Xanh mở to mắt dõi nhìn tên kẻ thù độc ác ó Biển. Mỗi khi hấn lao bổ tới, Út Xanh Xanh báo hiệu ngay cho Bò Câu biết. Giọng Út bình tĩnh, rành rẽ.

-Nó ở bên trái ấy anh Bò Câu ạ!

-Nó từ trên cao bổ xuống đấy!

Út Xanh Xanh còn giục cả anh em Chèo Bẻo:

-Các anh ơi! Đánh chết nó đi! Đánh vào đầu nó! Đánh mù mắt nó đi!

Câu nói bất ngờ của Út Xanh Xanh đã giúp Chèo Bẻo anh cả nẩy sáng kiến. Anh ta liền hô:

-Huýt! Hay! Tập trung đánh vào mắt.

-Huýt! Đánh cho nó mù. Nó rơi xuống biển.

-Huýt! Quyết xia mù mắt tên cướp biển to xác.

Chàng vừa mở miệng thì sợi chỉ tuột ra và gió biển bốc ngay Út Xanh Xanh lên cao. Út Xanh Xanh hoảng hồn la to:

-Ấy! ấy! Em lại bị bay cao rồi! Anh Bò Câu!

Chàng Bò Câu phải vút thẳng lên, bám sát Út Xanh Xanh. Vất vả lắm Bò Câu mới tóm được sợi chỉ ương bướng cứ tung tẩy quán lượn trong gió mạnh. Út Xanh Xanh hồi hận, cô bé nói:

-Thôi! Anh Bò Câu đừng nói gì nữa. Em... em cũng không hỏi gì nữa. Gió mà đẩy em phiêu bạt lần nữa thì đến khổ. Em sợ cuộc rong chơi đại dột quá rồi.

Bò Câu không nói gì. Chàng chỉ nghĩ thầm: "Cô bé Út Xanh Xanh khờ dại đã được một bài học rất thấm thía! Ở đời có mắc dại mới nên khôn mà".

Chẳng mấy chốc họ đã về ngang khu rừng rậm. Giông bão hết, rừng cây êm ả, gió nhẹ vờn trên cành lá. Tuyệt quá! Chỉ còn một thôi đường nữa họ sẽ về đến quê nhà.

* * *

Từ lúc bị Bò Câu nện cho một trận tóa đom đóm mắt, Xén Tóc mang đầu vêu lần tìm được cái hốc nhỏ ở một chạc ba. Hắn lúi luôn vào đánh một giấc ngủ dài. Tỉnh dậy, hắn cảm thấy mình vẫn khỏe khoắn. Nhưng mà đói bụng quá! Phải kiếm miếng gì chén cho no rồi mới rong chơi được! Xén Tóc liền bò ra khỏi hốc, vênh râu ngẩng trời ngó đất xem nên bay về hướng nào kiếm được thứ chén tốt. Bỗng hắn thoáng thấy Bò Câu nện vội vàng lúi sâu vào nắp sau một cành cây to hé mắt nhìn:

-Ài chà! ài chà! Lại cả Út Xanh Xanh nữa. Cái anh chàng Bò Câu thế mà giỏi gớm! Ừ bay nhanh mà về!

Xén Tóc gạt gù thần phục, hắn vui vì chắc chắn Bò Câu quên chuyện tìm hỏi tội hắn. Nhưng thật rủi. Vô phúc cho Xén Tóc! Chỗ hắn nắp để ngó rình rồi theo Bò Câu và Út Xanh Xanh lại ở gần ngay cái tổ của chị Gõ Kiến. Chị ta vừa ló đầu ra cửa nhìn thấy dáng điệu của Xén Tóc khả nghi quá. Gõ Kiến nghĩ:

-Tóc! Cái thằng Xén Tóc bản thiu kia nó rình rõ gì nhà mình thế nhỉ? Bộ điệu gian ghê! Muốn ăn cắp đây.

Thế là chị ta nhảy xổ đến: "Cốp! Cốp!". Gõ Kiến gõ luôn cho Xén Tóc hai cái nên thân vào lưng, mắng một thôi:

-Mày rình rõ gì nhà tao hả? Quân bụi đời! Đồ lêu lổng lổng bông.

-Ồi! ời! Em đâu dám... Em... em...

-Cốp!

Lại thêm một cú trời giáng nữa.

-Cút ngay! Cút xa! Cút tít sâu vào rừng. Cái thứ mặt mũi gian xảo như mày

không được quanh quẩn gần nhà tao.

-Vâng! Vâng! Em xin đi! Chị, chị đừng gõ em nữa.

Khốn nỗi trận đòn của chị Gõ Kiến dữ quá, hấn không dương được đôi cánh đã gãy nát. Gõ Kiến tưởng hấn lần khân vờ vệt, chị nói:

-Tốc! Vờ hả... bịp hả? Tao cốp cho một trận nữa xem có cú không nào.

Hoảng hồn Xén Tóc vội buông chân nhào xuống bụi rậm dưới gốc cây. Cứ thế hấn bò, hấn lủi như một con sâu. Tiếng chị Gõ Kiến vẫn xồn xồn trên cao:

-Tao mà mà... còn nom thấy cái mặt mày quanh quất đâu đây thì giờ hồn!

Đồ vô tích sự... râu ria vênh vào... rõ ghét.

Xén Tóc run rẩy lê lét lủi sâu vào bụi rậm chẳng chịt. Hai hàng nước mắt lã chã, cặp râu dài cụp xuống kéo lê lượt trượt. Hấn khóc:

-Hu hu hu! Khổ thân tôi rồi. Hết đời bay vì vút đó đây rồi! Cứ bò, cứ lủi suốt đời thế này thì biết sống làm sao... Hu hu.

Đáng đời Xén Tóc lắm! Với kẻ lười biếng, chỉ thích chơi bởi lêu lổng như hấn sẽ không bao giờ bay lên cao được nữa. Hấn bị trừng phạt thích đáng! Ngoài biển xa Chèo Bẻo Út vừa bay vừa liếc nhìn về phía sau. Dãy núi Đá Xám đã hiện hình nhấp nhô mờ mờ. Ngoái lại vẫn thấy ó Biển đang bị ba anh bám chặt. Đoán chừng Bò Câu đã về được tới miền đất liền, Chèo Bẻo Út liền bốc lên cao tít tắp. Cao đến nỗi nhỏ như một chấm đen trên vòm trời rồi Chèo Bẻo Út phóng lộn trở lại.

-Huýt! Huýt! Về thôi!

Anh cả Chèo Bẻo biết ý ra lệnh. Tất cả theo hướng Chèo Bẻo Út, quay về phía bờ biển có rặng bạch đàn thân thuộc. ó Biển đã mệt lử lử. Biết bị lừa, hấn đành hậm hực trở về núi Đá Xám. Đứng trên đỉnh núi hấn vung cánh trợn mắt la hét điên cuồng.

-Oác! Oác! Rồi sẽ có ngày tao... tao xé xác chúng mày ra. Cả thằng Bò Câu!

Cả lũ Chèo Bẻo! Cả... tất cả chúng mày trong dải đất kia...

Gần đây, nơi cái ổ bần thiêu tanh tươi lũ con hấn đua nhau vượn cổ, ngoác miệng nhả nhó kêu la:

-Đói! Đói! Đói!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Út Xanh 5

V. Lên đường vì nghĩa vụ cao cả

Qua cuộc rong chơi vô ích chẳng vui vẻ gì chỉ chuốc lấy mấy phen tai họa, khổ sở, điêu đứng, Út Xanh Xanh may mắn trở về được quê nhà an toàn. Bốn chị ôm chầm, quây tròn quanh cô em, mừng mừng tủi tủi. Út Xanh Xanh khóc òa. Rồi cả năm chị em nhà Bóng Bay đều khóc. Mừng quá! Thương quá! Vui quá mà khóc đấy thôi! Chàng Bò Câu lại đứng trước ô cửa tròn tròn trên căn gác xinh xinh của mình tủm tỉm:

-Gù... gù... ! Đúng là mau nước mắt. Đúng là chị em gái dễ cười mau khóc! Quả thế thật! Chỉ mấy phút sau năm chị em đã riu rít, khúc khích bên khung cửa sổ. Út Xanh Xanh nũng nịu:

-Từ nay em chẳng rời xa các chị nữa. Em ứ lên cao. ứ chơi xa! Em chả dại nữa đâu!

Chị cả Đỏ Thắm thân thiết khuyên:

-Ồ... ờ! Em Út yêu của chị! Đừng bao giờ nghĩ đến những ham muốn cho riêng mình. Phải biết sống có chị, có em, có bạn bầu chòm xóm em ơi!

Chị Vàng Tươi thêm:

-Phải biết chọn bạn mà chơi. Em ạ! Kẻ xấu chỉ hại ta thôi.

-Đúng! Như tên Xén Tóc ba hoa bẻm mép ấy.

Cô ba Lá Cây chen lời nhắc nhở. Còn chị Tim Tím thủ thỉ dặn dò:

-Chỉ khi mình thật tin, thật thương, mình mới nên kết bạn. Tình bạn mới chân tình, Út Xanh Xanh bé bỏng ạ!

Út Xanh Xanh cảm động quá! Quý yêu bốn chị quá! Rồi Út rù rì kể lại sự tình khốn khổ trong cuộc ra đi không vui. Cứ thế năm chị em Bóng Bay lúc rộ cười, lúc thút thít theo dòng tâm sự của cô em nhỏ. Cạnh đó không xa, cả xóm cũng đang tụ tập trước nhà Mái Mơ để nghe chàng hiệp sĩ Bò Câu tường thuật trận chiến đấu ác liệt giữa biển khơi với tên ó Biển hung dữ. Ai ai cũng khen anh em Chèo Bẻo dũng cảm, tốt bụng. Mấy bà Vịt Bầu lao xao bình phẩm:

-Quý hơn vàng bạc! Hơn tiền hơn bạc.

Mẹ Mái Mơ luôn miệng nắc nỏ:

-Rất chi tuyệt tác! Chuyển đi tuyệt tác! Tuyệt tác.

Chuyện trò rôm rả xong, cả xóm lại kéo sang chúc mừng chị em Bóng Bay yên vui đoàn tụ. Sau đó người nào việc nấy, cuộc sống quanh khung cửa sổ của Xóm Bóng Bay cứ nối tiếp thuận hòa, yên ả.

* * *

Ngoài bờ biển xa bốn anh em Chèo Bẻo lại vui vẻ tập luyện. Một sáng sớm chú Hải âu vượt sóng gió hốt hoảng vào gặp anh em Chèo Bẻo báo tin:

-Các bạn dũng cảm của tôi ơi! Nguy lắm! Nguy lắm!

Anh em Chèo Bẻo cùng hỏi:

-Sắp bão lớn chẳng? Huýt! Bão lớn chẳng? Hỡi chàng khí tượng Hải âu?

-Không phải sắp bão mà sắp có họa lớn. Đề phòng họa lớn!

Hải âu kể rằng: "Tên ó Biển đang tụ tập bọn Cắt, Diều Hâu ngoài núi Đá

Xám. Lũ ác điều kéo đến với nhau ắt chỉ gieo rắc tai họa gây chuyện xấu xa mà thôi". Hải âu dự kiến đó là điềm xấu. Hải âu xưa nay vẫn sống ở ngoài biển, không quen các miền đất lạ. Hải âu muốn anh em Chèo Bẻo báo gấp điềm xấu này để mọi nơi, mọi loài ngăn lũ ác điều.

-Rất phải! Chí phải! Huýt! Cảm ơn anh bạn luôn mong muốn điều tốt lành cho mọi người.

Cảm ơn bạn xong, Chèo Bẻo anh bảo cậu em Út thông minh nhanh nhẹn:

-Huýt! Em phi báo gấp tới hiệp sĩ Bò Câu để chàng cùng lo liệu.

Từ xưa tới nay anh em Chèo Bẻo vẫn phục tãi Bò Câu đưa tin nhanh nhậy. Cũng giống Hải âu ngoài vùng biển, Bò Câu có thể đến khắp mọi miền trên đất liền. Hơn nữa Bò Câu tới đâu cũng được ngưỡng mộ mến yêu. Bởi ai cũng tin. "Hễ có bóng dáng đôi cánh trắng hiền từ của Bò Câu là ở đấy có niềm vui, có yên ấm, thanh bình, hạnh phúc". Nghe lời anh cả, Chèo Bẻo Út lên đường ngay lập tức. Chú Út nhanh nhẹn đến nơi xóm nhỏ yên vui giữa lúc Bò Câu rủ rủ chuyện trò với năm chị em Bóng Bay xinh đẹp bên khung cửa sổ. Chẳng biết chàng Bò Câu rủ rủ chuyện gì, chắc là hay lắm, nên chị em Bóng Bay cứ lú lú vào nhau cười tít cả mắt, nhất là chị cả cứ đỏ ửng mặt lên.

-Kia! Người anh em tuyệt vời dũng cảm.

Vừa thấy Chèo Bẻo Út, Bò Câu reo thích thú. Năm chị em Bóng Bay cũng hoan hỉ:

-Ôi! Chào khách quý!

-Ôi! Bạn quý đến! Hẳn có niềm vui.

Nhưng rồi chị cả Đỏ Thắm hiểu ngay rằng có điều hệ trọng. Vì bên hiên lâu của Bò Câu, Chèo Bẻo chẳng kịp vào nhà cứ thăm thì trước ô cửa tròn. Dáng điệu Chèo Bẻo nóng vội mà Bò Câu cứ lim dim mắt gật gù với vẻ trầm ngâm. Dứt chuyện, chẳng kịp nghỉ ngơi, Chèo Bẻo đã huýt sáo vẫy chào

năm chị em Bóng Bay, vút nhanh vào vùng trời xanh thẳm. Tin dữ được tức tốc lan truyền. Cả xóm nhỏ nhốn nháo tụ tập trước khung cửa năm chị em Bóng Bay. Chàng Bò Câu điềm tĩnh kể lại sự tình, kể nỗi mong ước tốt lành của Hải âu, kể sự sốt sắng hăng hái của anh em Chèo Bẻo. Vậy nên Bò Câu phải sửa soạn lên đường cùng bốn chàng Chèo Bẻo dũng cảm. Giọng Bò Câu có phần lưu luyến bùi ngùi:

-Vi nghĩa vụ tôi tạm xa bạn bè thân thuộc, xa xóm nhỏ êm đềm một thời gian.

Mẹ Mái Mơ giận dữ la hoài:

-Bất nhân bạc ác. Lũ ó Biển quá bất nhân bạc ác!

Chú Mực Đen Tuyên ngôn ngạo, giọng chú phân vân:

-Bạn đi lâu hay mau? Đừng đi lâu nhé. Xong việc về mau với chúng tôi.

Giọng chàng hiệp sĩ trầm trầm:

-Cũng phải hơi lâu. Tôi phải đưa tin khắp nơi để đâu đâu cũng sẵn sàng chung sức gìn giữ yên vui ngăn lũ ó Biển gây điều tàn ác.

Bống Út Xanh Xanh cất lời lạnh lạnh tha thiết:

-Em cũng đi! Thế thì anh Bò Câu cho Út đi với.

Mèo Tam Thỏ lắc đầu huơ tay lia lịa:

-Èo... theo sao được mà theo nà... ào! Chỉ thích đòi theo...

Chú Mực cũng can:

-Không được đâu! Không được đâu! Út đi vương bạn Bò Câu!

Út Xanh Xanh nằng nặc:

-Ú! Út khác trước rồi mà. Có phải Út thích đi chơi đâu. Út Xanh Xanh muốn đi vì lợi ích, vì niềm vui của mọi nơi. Út đi kể tội ó Biển mà! Bò Câu tin Út đi!

Bác Ngan già nghĩ ngợi giây lát rồi bác ngúc ngắc gật đầu:

-Hiểu! Tôi hiểu... Tôi tin Út Xanh Xanh đã hiểu, đã khôn. Có thêm Út Xanh

Xanh, Bò Câu càng dễ thuyết phục bạn bè. Ta phải kiu! Phải kiu lấy cuộc sống yên vui. Lạ thay! Bốn chị em Bống Bay cũng cho lời bác Ngan già chí lý. Các cô đồng ý để Út Xanh Xanh đi. Chị cả Đỏ Thắm nói:

-Út Xanh Xanh kể lại việc ó Biển giam giữ hành hạ Út để mọi nơi rõ hấn ác độc nguy hiểm biết chừng nào.

Chàng Bò Câu khẽ gật gù thâm nghĩ:

-Đúng! Ta tin Út Xanh Xanh sẽ là người bạn đồng hành tin cậy.

Nghĩ rồi Bò Câu gật đầu đồng ý. Út Xanh Xanh sung sướng quá! Út Xanh Xanh ôm lấy các chị reo:

-Hoan hô! Không ai coi Út là bé bỏng đại khờ nữa. Cảm ơn sự tin cậy của mọi người.

Bác Ngan già vui vẻ:

-Thế là nhất trí! Nhất trí tổ chức liên hoan tiễn chân hai bạn lên đường! Vui, vui, vui...

* * *

Một buổi sáng đẹp trời, sáng kiến của bác Ngan già hiền hậu được thực hiện. Cuộc liên hoan tiễn chân Bò Câu và Út Xanh Xanh lên đường vì hạnh phúc, hòa bình khắp nơi trên Trái Đất diễn ra thật tung bừng náo nhiệt. Lũ Gà Chích bé bỏng xếp vòng tròn, vừa nhảy lông tung vừa hát:

-Lích! Chích chích Lích! Chích chích Hòa bình thật thích Sung sướng yên vui

Tung tăng chạy nhảy, Có bạn có bè Lích cha, lịch chích Tơ rích thích thích... Chú Mực Đen Tuyền và anh bạn Mèo Tam Thể ôm nhau quay vòng nhịp nhàng theo điệu vanao diu dặt. Gà Mẹ Mái Mơ cao hứng hát cùng đàn con nhỏ:

-Cục ta, cục tác! Ta ca ta hát, Vẫn cần cảnh giác, Với bọn ó Biển, Chúng là lũ ác Cục ta! Cục tác! Cả xóm sẵn sàng, Quân ác đến làng ,Ta đánh cho tan

xác, Ta tác tác tác tác!

Hòa nhịp với bài hát của Mái Mơ, Trống ông vừa đi xa về diện rất bảnh bao, diêm dúa cứ lượn quanh Mái Mơ đệm nhịp.

-Cúc cu! Cúc cu! Tơ rúc túc! Túc túc. Cúc cu, cúc cu.

Bốn anh em Chèo Bẻo, khách quý, xưa nay vẫn mê âm nhạc vừa huýt sáo vừa trở tài biểu diễn vũ điệu Phụng Hoàng trên không trung. Bốn chàng đều mặc võ phục đen tuyền gọn ghẽ với điệu múa rất mạnh mẽ, đan dệt nhịp nhàng nom thật ngoạn mục. Riêng bác Ngan già đội chiếc mũ đỏ mới! Mặt mũi cũng đỏ lừ. Bác chuech choáng say, bước đi chuech choong. Bác cứ thất thểu gật gù xà vào chỗ này một chút, ghé chỗ kia một tý. Giọng bác khàn khàn:

-Híu! Thú vui của tớ là riệu! Tớ không múa. Tớ cũng chẳng hát! Tớ chỉ thích riệu! Híu! Riệu!

Mấy bà Vịt Bầu chao chat hầy bác Ngan say. Các bà múa dún dẩy, miệng la:

-Nhạc! Nhạc! Chúng tôi thích nhạc Có múa, có nhạc Có hát, có bơi Quý hơn tiền, bác Nhạc! Nhạc! Nhạc đánh to lên! Nhạc!

Cuộc vui tưởng không bao giờ dứt nổi, nhưng chú Mực Đen Tuyền rất nhớ tới công việc giữ đúng giờ giấc! Chú gọi vẳng lên:

-Bồ Câu! Hiệp sĩ Bồ Câu Út Xanh Xanh đâu! Giờ chia tay đã điểm! Lên đường! Lên đường mau Mau... mau... mau...

Chàng Bồ Câu đã sẵn sàng với bộ lễ phục trắng toát muôn thuở. Chàng đến bên cửa sổ. ở đây năm chị em Bống Bay đang tíu tít với lời tiễn đưa dặn dò Út Xanh Xanh. Từ tốn, khoan thai, chàng hiệp sĩ nhắc bổng cô bé Út Xanh Xanh lên. Lên cao! Cao tít giữa vòm trời xanh trong. Bốn anh em Chèo Bẻo tung theo như bốn tay kỳ sĩ thiện chiến, hộ vệ hai bên. Nhạc nổi tung bừng, tất cả hát ca, ngẩng nhìn, vẫy chào họ. Vẫy chào bạn tốt lên đường may mắn. Họ đi với sứ mệnh cao cả, với lời kêu gọi tha thiết:

-Hỡi muôn loài trên Trái Đất vĩnh cửu! Từ rừng rậm, núi non, ruộng đồng đến biển cả. Hãy sống với nhau thân ái, trong tình bè bạn và ý chí gìn giữ Hòa Bình!

* * *

Bạn đọc thân mến! Tới giờ phút này tôi chưa rõ Bồ Câu và Út Xanh Xanh đang ở nơi đâu. Có điều tôi biết chắc chắn tất cả các em thiếu nhi trên Trái Đất đều nhanh nhẹn hưởng ứng lời kêu gọi của Bồ Câu và Út Xanh Xanh. Bởi vì dù là em nhỏ gái, hay trai, da đen hay da trắng, da đỏ, da nâu hay da vàng. Tất cả các em, vào các dịp lễ kỷ niệm lớn, đều rất giống nhau, các em tung Bóng Bay và chim Bồ Câu với lời hô vang:

-Hòa bình! Hữu nghị!

-Hòa bình! Đoàn kết!

-Hòa bình! Hạnh phúc!

Và chúng ta cứ để ý mà xem. Rất nhiều chim Bồ Câu! Rất nhiều màu sắc Bóng Bay! Nhưng Bồ Câu trắng và Bóng Bay Xanh vẫn nhiều hơn cả. Chẳng hiểu đây có phải vì các bạn nhỏ thích chàng hiệp sĩ Bồ Câu và cô bé Út Xanh Xanh chăng!

Đại Lải tháng 5-1984

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Tớ giống ông tớ

Cũng giống trong năm học, những ngày hè đôi bạn gần nhà Vinh và Tùng hay đi đôi với nhau. Sáng nay, Vinh tốt sang nhà Tùng chơi. Chuyện gẫu chán, hai đứa giờ những quyển họa báo cũ ra xem. Cũng chán nốt.

-Hay chúng mình đi đánh ve đi.

Vinh rủ nhưng Tùng lắc đầu:

-Tớ còn phải trông nhà. ông tớ đi họp tổ hưu mãi trưa mới về kia.

Sợ bạn rủ đùa khác mất, Tùng bày chuyện:

-Chơi cờ ca-rô đi!

-Để tớ thua ý à. Cậu cao thủ lắm!

-A! Tớ cho đằng ấy xem cái này. Rất thú!

Vừa nói Tùng vừa mở tủ lấy quyển ảnh lưu niệm gia đình đưa cho Vinh.

-Lúc còn bé tí nom tớ buồn cười lắm! Rất ngố! Thế rồi hai đứa chúi đầu vào quyển ảnh. Qua mỗi trang thẳng Vinh lại tấm tắc:" Nhà cậu nhiều ảnh thật đấy!" Nó dừng lại trước một tấm ảnh đã ngả vàng, liếc nhìn thẳng Tùng rồi nhìn kỹ ảnh, chỉ:

-Chụp lúc cậu lên mấy mà nom ngộ ghê?

Thằng Tùng cười:

-Cậu nhầm! Tớ đâu mà tớ! ông tớ đấy!

-Ông cậu?

Mắt Vinh tròn xoe.

-Ừ! ông tớ ngày xưa còn bé mà. Ai cũng bảo tớ giống ông tớ nhất nhà.

Giống hơn cả bố tớ giống ông tớ kia mà.

Thằng Vinh nghẹo đầu ngấm bạn:

-Buồn cười nhì! Thế thì nhón lên cậu cũng có râu như ông cho mà xem.

-Nhất định! Râu dài đúng như ông tớ.

Tùng chỉ vào ảnh giải thích.

-Đây này! Đây là bố của ông tớ này.

-À! Thế là cụ đấy!

-Ừ! Tớ gọi là cụ mà. Đây là ông của ông tớ. Cậu thấy không. Cũng râu dài, cũng rất giống ông tớ bây giờ. Mỗi một cái mặc áo dài, đội khăn là khác thôi.

Giọng đầy tự hào, nó khoe thêm:

-Mẹ tớ bảo: "Cháu đích tôn mà giống ông nội" là nói tớ đấy, thì nhón lên giỏi lắm! Thằng Vinh gật đầu tin ngay:

-Thảo nào cậu chơi cờ ca-rô nghề nhất lớp.

Khen bạn xong nó bảo:

-Tùng! Cậu nhìn xem tớ có giống ông tớ không?

Thằng Tùng ngấm nghĩa bạn giây lát. Nó nhú trán:

-Cơ mà phải có ảnh ông cậu lúc bé tớ mới biết chứ. Ông cậu bây giờ già thế thì tớ biết thế nào được.

-Ừ nhì!

Giọng thằng Vinh hơi buồn.

-Nhà tớ thì ít ảnh lắm. Chả chắc có ảnh ông tớ lúc bé đâu.

Tùng mách:

-Người lớn hay để ảnh kỉ niệm ngày xưa trong ví ấy, cậu ạ!

Buổi tối hôm ấy, thằng Vinh hỏi ngay ông nó:

-Ông ơi! ông có ảnh không?

Người bố lạ lòng nhìn con:

-Hay! Cái thằng... Chả ảnh ông treo trên tường là gì mà con hỏi lạ thế?

Vinh lắc đầu:

-Không phải ảnh ấy! Ảnh ông lúc ngày xưa đi học lớp hai như con cơ mà.

Ông bật cười. Mẹ thì vừa cười vừa nói:

-Rõ dở! Để mày làm gì?

Thấy cả nhà ồ lên cười mình, Vinh nhú trán, nó nói:

-Ở nhà thằng Tùng ấy! Có ảnh ông nó lúc còn bé hơn cả nó nữa kia. Nom giống như bây giờ thật.

Nó lại hỏi luôn.

-Ông ơi! Lúc bé ông có giống cháu không? Sao ông không chụp ảnh lúc ấy có hơn không?

Bố lúc lắc đầu:

-Con hỏi thế, ông nhớ thế nào được.

Nhưng ông lại kéo Vinh lại gần, nói thủng thẳng:

-Hồi xưa ông ở quê. Nhà ta nghèo. Biết chụp ảnh là thế nào?

-Thế ông không đi học à?

Ông gật:

-Không! Mãi năm 45 ông mới đi xóa nạn mù chữ. Này!

Ông quệt ngón tay vào má cháu.

-Bằng tuổi mày ông chẵn trâu được rồi. Suốt ngày cái quần cộc ở trần cháy lưng. Dung còn bé mà ông thạo lắm. Giong trâu qua sông như bõn.

-À! Thế ông bơi giỏi lắm nhỉ?

-Còn phải nói. ông cứ ngồi trên lưng cho nó bơi qua. Lên bờ cứ thế ông đứng hẵn giữa sông lưng trâu cho nó chạy. Gan phải biết.

Vinh thích thú khen:

-Ông giỏi ghê thật!

Ông già hồ hởi kể với cháu:

-Chơi đánh trận vua Đinh bên ông lần nào cũng thắng. Bên xóm Hạ chạy re.

Ui dà! Tay cầm lau, tay thúc trâu cứ thế đuổi tận chân tre.

-Thích nhỉ! Thế mà lúc ấy có máy ảnh chụp "toách" một cái, có phải bây giờ
sướng biết mấy.

Nó lại hỏi:

-Ông bảo lúc ấy nom ông có giống cháu không?

Ông lắc đầu:

-Chẳng nhớ nữa

Nghĩ ngợi giây lát ông nói.

-Dung mà xem ra cái tính cháu cũng giống ông đấy! Nhanh nhẹn, bạo gan
lắm! Vinh thích quá vỗ tay đét:

-Đúng!

Nó phân bua với bố mẹ.

-Đấy nhớ... bố mẹ nhớ! Con cũng giỏi được như ông đấy!

Mẹ cười:

-Anh chỉ được cái vợ vào thôi!

Ông bênh Vinh gạt đi:

-Cháu nó bạo gan đấy! Như cái hôm bếp dầu bị bốc cháy...

Vinh ta nhớ ngay, nó cướp lời ông:

-Vâng! Hôm ý mẹ cháu sợ quá cứ kêu ầm lên. Cháu vớ luôn cái bao tải dúng
vào chậu nước, up một phát. ông cũng đến. Thế là tắt ngay. Cháu chỉ bỏng
mỗi tí ở tay. Chỗ này này, ông nhỉ!

Bố công nhận:

-Đúng, đúng! Còn mẹ cứ cuống cà kê lên.

Ông lại rủ rỉ với cháu:

-Cái hồi đánh Tây. Nó mở càn. Ông với du kích đánh chí tử. Nó có vào làng nổi đầu. Ông giật quả mìn, nó chết ối!

Thằng Vinh nói quả quyết:

-Nhón lên cháu cũng đi bộ đội cho mà xem.

Sợ ông mệt, mẹ Vinh phải nhắc nó:

-Thôi! Để ông nghỉ chứ! Con cứ hỏi lần thần mãi thế!

* * *

Sáng hôm sau khi mọi người đi làm, khu nhà tập thể vắng hơn. Như thường lệ, hai ông già sang nhà nhau uống trà, ngồi đánh cờ. Còn hai đứa trẻ gặp nhau ở cầu thang trước cửa. Đứa dựa lưng vào chỗ vịn tay. Đứa ngồi ở bậc.

Thằng Tùng hỏi bạn:

-Ông cậu có ảnh lúc bé như ông tở không?

Vinh lắc đầu:

-Chả có

Nhưng nó không buồn tí nào mà hào hứng kể.

-Ông tở giỏi ghê lắm nhớ! Ông tở vừa bơi vừa giòng trâu qua sông mà không việc gì.

-Cừ nhỉ!

-Ông tở còn đứng hẫ lên cho nó chạy nhông nhông mà không ngã. Như là người ta cưỡi ngựa xiếc ấy chứ!

Thằng Tùng gật gù:

-Thế thì giỏi thật đấy!

-Lúc ấy ông tở chỉ bé bằng cậu với tở thôi! Ghê không?

Thằng Tùng liền hỏi:

-Thế ông cậu bảo lúc ấy nom có giống cậu không?

-Hẫ đi chứ lị! ông tở còn khen tở cũng giỏi giống ông tở!

Điều này thì thằng Tùng chưa tin:

-Bốc! Thế đằng ấy có biết cưỡi trâu không nào?

-Ở thành phố làm gì có trâu. Cơ mà hôm nọ tớ đi xe đạp có lần dám bỏ tay đấy!

-Tớ cũng thế!

Rồi Tùng kể luôn.

-Ông tớ còn đánh nhau với Lê dương mũ đỏ ở chợ Đồng Xuân cơ. Hồi ấy ông tớ là tự vệ. Đội ca-lô rất hắc! Đấy! Trong quyền an-bom vẫn có đấy. Cậu thấy không?

-Ồ

Vinh nói đầy vẻ tự hào.

-Ông tớ giật mình chết ối Tây đi càn. Ông tớ còn làm du kích giữ làng. Mỗi cái không có ảnh thôi. Ở nhà quê mà lị.

Cứ thế hai đứa kể đủ thứ chuyện tài giỏi về ông mình. Đứa nào cũng thấy lúc bé ông giống mình và mình cũng rất giống ông. Hết chuyện, chúng ngồi thừ ra một chốc. Tiếng quân cờ ăn nhau trong nhà vắng ra chan chát. Thằng Vinh rủ:

-Vào xem ông đánh cờ đi!

Hai đứa bước theo nhau. Thằng Tùng gật gù:

-Có ông thích thật đấy mà nhĩ!

Vinh ta cũng gật gù:

-Là cái chắc! Thích quá đi chứ!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai

1. Một ngày vui ở quê hương mùa xuân

-Kéc! Kề... Ke... ke... e...e! Các bạn có nghe tiếng gì đó không? Chính là tiếng hát của Trống Choai đấy. Chú ta đang ngất ngưỡng trên đồng củi ở góc sân kia kìa. Bây giờ đuôi chú đã có dáng cong cong chứ không đuồn đuột như hồi nhỏ nữa. Bộ cánh cũng có duyên lắm rồi. Đôi cánh chưa được cứng cáp, nhưng cũng đủ sức giúp chú phốc một cái nhảy tót lên đồng củi gọn gàng hơn trước nhiều. Mỗi lần chú ta phốc lên đứng ở cành chanh, dù chỉ mới ở cành thấp thôi, lũ Gà Chiếp em út lại kháo nhỏ với nhau: "Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt!" tỏ vẻ thán phục lắm. Rõ ràng Trống Choai của chúng ta đã hết tuổi bé bỏng thơ ngây rồi. Chú chẳng còn phải quần quanh chân mẹ nữa rồi. Chú lớn nhanh như thổi. Mỗi ngày nom chú một phổng phao, hoạt bát hẳn lên. Độ này cái gì cũng khiến Trống Choai say mê, yêu thích. Thích gì, chú hăm hở học cho kỳ được. Lại thế này nữa. Chú ta còn có một ước mơ rất đẹp đẽ kia! Chả là vì Trống Choai thường nghe kể có nhiều bạn cùng lứa tuổi như Choai được cùng các anh bộ đội sống ở các trận địa cao xạ pháo. Choai vẫn hằng mong sẽ được sống như vậy. Ở đấy hẳn Choai sẽ tận mắt nhìn thấy lũ quạ điều Mỹ tan xác, rơi rụng xuống đất đen. Choai sẽ hát thật to thật hay để mừng trận chiến thắng. Rồi lại những cuộc hành quân đi khắp đây đó để săn lùng bọn quạ Mỹ. Trống Choai vẫn mong ngày mong đêm sao

cho mình lớn thật nhanh, sức thật khỏe và tiếng hát thật vang xa để được đi theo bộ đội. Phải rồi! Mẹ Mái Nâu đã từng khuyên Trống Choai như thế này:

-Con trai quý của mẹ! Con còn quá non trẻ! Muốn đạt ước mơ, con phải chăm tập tành. Phải gắng học hành! Chóng lớn, chóng khôn! Thật khỏe mạnh hơn mới đi theo bộ đội được.

-Kéc! Kè! Ke! Ke... e.

Đấy, Trống Choai của chúng ta lại lên tiếng đấy! Nghe rõ vui chưa! Chả là dạo này chú ta đang tập hát mà! Chú tập rất hăng, không sợ mệt đâu nhé! Chú cũng tự biết giọng mình chưa hay. Mà thật thế! Chú đã vỡ hết giọng đâu! Giọng chú còn non nớt lắm. Nghe khe khẽ lại ngán hơi nữa. Nó cụt lủn, chưa đủ sức ngân vang như giọng Trống Cò được. Trống Choai đang thèm muốn có giọng hát như Trống Cò, cũng như muốn có sức nhảy cao như Mèo thông minh và có đôi tai tinh tường như chú Mực siêng năng... nhưng trước hết, đối với họ nhà gà, phải là giọng gáy, tiếng hát! Kìa, Trống Cò đã cất giọng:

-Cúc! Cù! Cu! Cu!

Chao ơi! Giọng thế mới thú chứ! To khỏe, đỉnh đạc, lại ngân vang biết bao. Mà chẳng riêng gì Trống Choai ao ước đâu nhé! Cứ mỗi lần Trống Cò đứng chót vót trên đỉnh cây rom cao tít, cất tiếng "Cúc... cù... cu..." là cả xóm đều lặng im. Ai cũng muốn lắng nghe khúc nhạc vang lừng đó. Lúc ấy, mấy chị Vịt Bầu lắm lời dù có mải bàn cãi râm ran cũng tạm ngừng chuyện. Anh chàng Mèo thông minh ngừng nhảy nhót leo trèo. Dưới mái lầu xinh đẹp, mấy cô Bò Câu thâm thì tán thưởng. Đến mức ả Xề béo phục phịch cũng nén thở phì phò, nằm lim dim mắt. Còn chú Mực siêng năng thì chững bước tuần tra đầu đó. Chú nghênh đầu đặc ý giây lát rồi mới tiếp tục phận sự quan trọng của mình. Trống Choai quyết chí tập bằng được. Mỗi lần cất giọng xong, Trống Choai lại chạy tới bên gốc cau, hỏi anh bạn Mèo thông minh:

-Cậu nghe đã khá hơn chưa?

Mèo thông minh vẫn nghiêm nghị mở tròn mắt, lắc đầu:

-Nghèo!... Nghèo... ề... Giọng cậu còn rất nghèo. Nghe cũn cõn chói tai lắm. Cố nhiều nữa bạn ơi!

Thế là Trống Choai lại nhảy phốc tới đồng củi kiên nhẫn tập. Biết Mèo thông minh thính tai nên Trống Choai tin tưởng nhờ bạn nghe hộ đấy mà! Trống Choai đang hết sức cất cao giọng thì Trống Cò khoan thai bước tới. Cò gật gù khen ba tiếng liền:

-Tốt! Tốt! Tốt! Chăm học thế rất tốt!

Trống Choai được khen thích lắm nhưng vẫn băn khoăn lo lắng. Chú hỏi:

-Liệu Choai tôi có được giọng hay không ạ?

Trống Cò gật gù nhắc liền ba tiếng:

-Học! Học! Học! Kiên nhẫn học ắt thành công.

Nói xong, Trống Cò bảo:

-Nào! Hơi chống chân ra một chút cho bụng thoải mái, dễ lấy hơi. Trống Choai làm theo ngay tức khắc.

-Tốt! Tốt! Ngừng cao đầu lên. Trống Choai nghe theo ngừng phất đầu.

Trống Cò lại dặn:

-Trước hết vỗ mấy nhịp cánh cho máu chuyển động mạnh đã! Thót bụng vào! Vươn thật cao cổ mới bật nhiều hơi. Nào! Hãy xem đây!

Trống Cò thông thả làm từng động tác mẫu rồi cất tiếng đồng dục:

-Cúc! Cù! Cu! Cu...

Trống Choai sượng quá liền hát tiếp luôn theo:

-Kéc! Kè! Ke! Ke... e... e...

-Tốt! Cố nữa nào! Cúc! Cù! Cu! Cu... cu...

-Kéc! Kè... ke... ke... e... e...

-Cúc! Cù... cu... cu... u... u...

Cả hai cất tiếng giống giả một thôi ba hồi liên tiếp. Một bản song ca rộn ràng, có giọng thanh hòa nhịp với giọng trầm hay tuyệt. Máy chị Vịt Bầu lạch bạch bước tới khen ngợi râm ran. Anh chàng Mèo thông minh cao hứng nhảy ngay điệu vũ "Bắt bóng rồn trắng", một điệu vũ cổ truyền của dòng họ nhà chú. Máy cô Bò Câu cũng rủ nhau tung đôi cánh lẹ làng uyển chuyển giữa bầu trời. Các cô bay thành đội hình chữ O rồi cả chữ V nữa. Nom các cô đẹp như một phi đội phản lực cất cánh bảo vệ bầu trời xanh vậy. Ấ Xề hay nằm cũng phải nhòm dật nghếch mũi trước lan can, cười híp cả đôi mắt lại. Còn bác Ngan khó tính, bốn mùa đội toen hoèn chiếc mũ nhung đỏ, cũng gật lấy gật để. Bác ta cất tiếng khàn khàn:

-Được mà! Được mà! Vui, vui, vui...

Lúc này Trống Cò đã trở lại đỉnh cây rom cao tít. Trống Cò vừa lắng nghe Trống Choai tập vừa đỡ giọng:

-Cúc! Cù! Cu! Cu... cu...

-Kéc! Kè! Ke! Ke... e... e...

Chú Mực siêng năng không dám lơ là công việc tuần tra đây đó. Chú chỉ ngó xem giây lát rồi lại đếm bước thăm khen:

-Hừ! Hừ! Như một lão tướng đang luyện tập ba quân ấy! Trống Choai cũng khá lắm!

Hôm đó Trống Choai tập một bữa ra trò. Chú tập mãi miết tới lúc mệt lử lử mới thôi. Mệt lắm nhưng Trống Choai vui thích vô cùng. Chú hí hửng ngỏ lời với bạn:

-Mèo thông minh ơi! Mình muốn có ngay cái giọng thật vang. Cả tiếng vỗ cánh cũng phải to, khỏe nữa. Chao ơi! Tiếng vỗ cánh của Trống Cò nghe mới phát thêm chứ! Rộp! Rộp! Rộp! Còn mình thì đập mạnh đến mấy cũng chỉ đèn đẹt. Tức quá đi mất thôi!

Mèo thông minh nghe vậy cười ngắt một thôi dài:

-Hi! Hi! Gừ... gừ... Phải thật khỏe mạnh đã, lông cánh to dày đã, bạn ơi!

-Mà mình còn muốn sao nhảy được thật cao tít trên đỉnh cây rom nữa kia!

Đồng củi thì thấp quá! ở trên chót vót kia chắc nhìn rộng thấy nhiều nhỉ?

-Tất nhiên! Tất nhiên! Trên cao ắt tầm mắt nhìn xa thấy rộng nhiều.

Trống Choai năn nỉ:

-Thế dạy cho mình nhảy được thật cao như cậu nhớ! Còn hát thì nhờ Trống

Cò! Ai giỏi cái gì, mình nhờ dạy cái đó.

-Sẵn sàng! Cốt nhất là cậu dũng cảm và gan dạ!

-Lại thế nữa kia!

-Đúng thế!

Mèo thông minh phân bua.

-Tập hát thì cần kiên tâm không ngại khó. Còn tập nhảy thì phải có tính dũng cảm. Nếu nhát gan, chưa nhảy đã sợ đau thì khó tập lắm.

Mèo thông minh còn dọa đùa bạn:

-Tớ đây này! Ngã đến tẹt cả mũi ra mà tớ vẫn không sợ tí nào.

Trống Choai nhìn thật kỹ bạn thấy đúng là cái mũi có tẹt, liền hăng hái bảo:

-Mình cũng không sợ tẹt mũi! Mình dũng cảm gan dạ được! Cậu dạy luôn đi! Mèo thông minh lắc đầu:

-Hôm nay cậu mệt rồi. Nghỉ đã, không nên nóng vội mà hỏng việc. Sáng mai hăng hay! Trống Choai háo hức muốn tập luôn. Chú ta năn nỉ mãi mà Mèo thông minh vẫn từ chối. Chú đành chịu chờ đến sáng mai vậy.

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai 2

2. Trống Choai hăng hái lên đường

Bây giờ thì chú Trống Choai của chúng ta đã lớn khôn thêm một bước. Ban ngày chú tập hát rồi tập nhảy cao. Thậm chí chú đã nhảy được lên nóc bếp. Chú cất tiếng:

-Kéc! Kê! Kê! Kê! ề ề...

Thế là giọng chú đã bớt khé... Nó vỡ thêm ra một chút nữa rồi. Đêm đêm chú được ngủ cạnh Trống Cồ để tập thói quen thức giấc vào đúng lúc sang canh. Tất nhiên là nhiều đêm chú còn ngủ quên đấy! Nếu Trống Cồ không lay gọi ắt chú ta kéo một giấc liền tù tì tới sáng mất! Nhưng không sao! Miễn là Trống Choai của chúng ta chịu khó. Mọi việc đều phải luyện dần dần, có đâu dễ dàng chỉ muốn là được ngay! Ngày lại ngày, Trống Choai say sưa luyện tập. Chú mong mỗi chúng đạt được ước mơ. Nhưng các bạn ơi! Đột nhiên có một việc hệ trọng đã xảy đến với Trống Choai đấy! Câu chuyện đó thực ra chỉ rất đơn giản như thế này! Anh bộ đội con bà chủ nhà vừa về phép. Anh ta là một chiến sĩ lái xe rất cừ. Cuộc sống của anh là ở trên những chặng đường khói lửa. Anh vốn ở một đơn vị vận tải quân sự chuyên tiếp hàng ra tiền tuyến. Một buổi sáng anh bộ đội đứng trước thềm ngắm cảnh. Lúc ấy Trống Choai đang vỗ mạnh mấy nhịp cánh. Chú vươn dài cổ cất tiếng:

-Kéc! Kê! Kê! Kê! ề ề...

-A! Chú gà mới vỡ giọng. Hăng tuyệt!

Anh nảy ý định sẽ xin mẹ mình chú gà non này. Anh bước tới gần ngấm kỹ Trống Choai rồi quay vào nhà nói với mẹ:

-Con xin mẹ con gà trống non kia...

Bà mẹ nhìn ra sân cười:

-Ồ! Cả đàn đấy! Con muốn lấy con nào mang đi cũng được.

-Con thích chú gà trống choai ngồ ngồ đó, mẹ ạ! Con sẽ mang nó đi theo!

Có chú gà sớm sớm gáy ở nóc xe trên đường ra trận cũng vui, mẹ nhỉ!

Bà mẹ gật đầu:

-Ồ! Thế thì chọn con đó! Giống gà tía mau lớn lắm! Mẹ để ý thấy nó mới tập ít hôm nay thôi mà đã tốt giọng ra dáng.

Lúc này Mèo thông minh đang nằm xoài căng lim dim mắt bên ngưỡng cửa. Nghe lỏm được câu chuyện nọ, Mèo liền vênh tai kêu "meo" một tiếng, nhảy phốc một cái ra tí đồng củi. Chú reo to:

-Thôi! Nghi tập đã! Cậu sướng mê toi rồi, mê toi rồi!

Vừa reo Mèo thông minh vừa lộn tùng phèo mấy cái liền.

Trống Choai nghênh đầu ngơ ngác hỏi dồn:

-Tin gì đấy! Nói cho rõ một tí đã nào!

Mèo thông minh vênh mặt, vuốt vuốt ria mép:

-Cậu được theo anh bộ đội đi xa, đi rất xa.

Trống Choai nhảy phốc ngay tới trước mặt bạn, hỏi vội:

-Có thật không? Đúng thế thật không?

-Thật chứ! Tai tớ đã nghe thì không sai vào đâu được.

Mèo thông minh bèn kể lại tỉ mỉ câu chuyện cho Trống Choai nghe. Trống Choai lim dim mắt. Nghe xong chú khoái quá vỗ mạnh cánh hét to: Kéc!

Kề! Kề! Kề! Thế thì sướng ghê, Choai này rất thích ra đi. Chú liền nói với bạn:

-Bạn thông minh ời! Thật là hợp với ý định của mình. Bấy lâu mình vẫn ước mơ đi khắp nơi cho biết đó biết đây. Mình sẽ theo anh bộ đội ngay không chút do dự. Giọng hát mình dù còn kém cỏi nhưng Choai cũng xin cất tiếng gáy vang trên khắp nẻo đường ra trận.

Chuyện Trống Choai sẽ lên đường đi xa chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp xóm Mùa Xuân. Cả xóm rộn ràng náo nhiệt hẳn! Bác Ngan khó tính cũng trở nên vui vẻ, bác đưa ý kiến:

-Liên hoan! Hãy liên hoan!

Cứ nói xong mỗi câu, bác Ngan già lại trịnh trọng gật đầu hi hỏ. ý kiến của bác được cả xóm hoan nghênh. Các chị Vịt Bầu bàn riêng với nhau sẽ góp quà tặng Trống Choai. Còn bọn Gà Chiếp em út thích quá cứ reo ầm lên:

-Tiệc! Tiệc! Xóm ta có tiệc đây!

Bọn Chiếp không bám quanh chân mẹ Mái Nâu như mọi ngày nữa. Chúng kéo nhau xoắn xuýt gần Trống Choai. Chúng ngấm nghĩa khen anh Trống Choai hết lời. Cuộc liên hoan tiễn Trống Choai lên đường đã diễn ra ngay ở trong vườn. Trống Cồ trịnh trọng lên tiếng:

-"Thưa cùng các bạn thân mến! Ngày mai Trống Choai của chúng ta sẽ lên đường đi xa, ra nơi trận tuyến xa xôi. Sẽ có rất nhiều thử thách đến với anh bạn trẻ! Nhưng chúng ta tin rằng anh bạn Trống Choai dũng cảm sẽ vượt qua được. Một ngày nào đó Trống Choai sẽ trở về xóm Mùa Xuân tươi vui này. Trống Choai sẽ kể cho chúng ta nghe chuyện chiến thắng. Chúng ta tin rằng anh bạn trẻ rất hăng hái, yêu học hỏi của chúng ta sẽ trưởng thành. Tất cả chúng ta hãy vui lên. Vui lên chúc mừng Trống Choai: "Ra đi thắng lợi, ngày về vinh quang!" Tôi xin mở đầu cuộc liên hoan bằng bài hát quen thuộc "Cúc! Cù! Cu! Cu... Cúc! Cù! Cu! Cu..."

Khúc hát vang lừng của Trống Cồ chấm dứt. Bỗng trên tít cao cảnh xoan, lanh lảnh tiếng hát của Chích Chòe và Họa Mi. Rồi lại thêm giọng trầm của

chàng Cu Gáy đặt diu phụ họa. Bản đồng ca nghe mới thánh thót du dương làm sao. Mấy cô Bò Câu nghiêng đầu nghe nhạc, nhưng mắt thì dịu dàng ngắm chú Trống Choai. Các cô đều cảm thấy hôm nay Trống Choai đẹp thêm nhiều lắm. Mèo thông minh mừng bạn thân bằng điệu vũ "Sur tử hí cầu". Nhịp điệu khỏe khoắn, nhanh nhẹn tuyệt vời. Chú Mực siêng năng nói riêng mấy lời với Trống Choai trước giờ đi tuần tra:

-Hề! Anh bạn thứ lỗi nhé! Tớ không dự hết cuộc vui được! Lúc này tớ càng không được lơ là cảnh giác. Nhưng tớ không hề quên cậu đâu, không quên đâu! Ả Xề cũng đã rời căn nhà, ục ịch ra dự cuộc vui từ bao giờ! Vui quá, ả cười títt và chốc chốc lại kêu tướng lên:

-Tét! Tê... ếc! Hôm nay vui như tết!

Riêng phần Trống Choai cảm động quá đỗi. Chú ta chẳng biết làm gì nữa. Mọi ngày Trống Choai nhanh nhẹn hăng hái là thế, vậy mà lúc này chú lúng túng vô cùng. Mấy lần mẹ Mái Nâu đến bên giục chú ta:

-Bà con cô bác! Con phải cảm ơn bà con cô bác chứ!

Phần băng khuâng luyến nhớ quê nhà, phần háo hức ra đi, Trống Choai không nói nổi lên lời. Gặp ai cũng khe khẽ một câu:

-Xin cảm ơn! Xin cảm ơn ạ!...

Tinh mơ sáng hôm sau, khi Trống Cò cất tiếng gọi báo thức, Trống Choai thực sự lên đường. Anh bộ đội để chú đứng trong một chiếc lồng tre hình bầu dục. Anh vui vẻ nói:

-Chú bạn đường bé nhỏ ơi! Chúng ta cùng đi đánh Mỹ nhớ! Tớ sẽ vững tay lái. Chú mày sẽ cất tiếng hát yêu đời trên dặm đường khói lửa. Đồng ý không? Hãy thử một hồi cho vui trước khi lên đường nào!

Trống Choai đồng ý ngay. Đứng thẳng trong chiếc lồng xinh xắn, chú cất tiếng:

-Kéc! Kê! Kê! Kê! ... ê...

Anh bộ đội thú vị cười giòn. Anh xách bổng chiếc lồng. Cả hai từ già quê hương ra đi. Cũng từ đây một cuộc sống đầy thử thách gian nan đến với Trống Choai thân yêu của chúng ta. Cơ mà rất lý thú các bạn ạ!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai

3. Năm anh em nhà Sóc gặp anh bạn xứ lạ

Các bạn thân mến, thế là sau mấy ngày đường, anh bộ đội nọ đưa Trống Choai về tới đơn vị. Họ ở trong khu rừng già, bạt ngàn cây to bóng cả. Đứng ngoài xa cứ ngỡ đây là khu rừng hoang im lìm. Khi vào giữa lòng rừng, Trống Choai mới thấy bao nhiêu là xe ô tô cùng vô số lều lán. Anh bộ đội đưa Trống Choai đến bên một chiếc xe. Anh vui vẻ nói:

-Đây! Nhà của chúng ta đây. Ngôi nhà lưu động, chú mày hiểu chưa? Anh lái phụ đang hí hoáy dưới gầm xe, chui vội ra reo lên:

-A! Về rồi à! Chui cha, mong mãi ông bạn!

Hai người ôm chầm lấy nhau quay tròn. Họ cười vang cả rừng. Trống Choai trầm nghĩ:

-Chà! Sau này trở về xóm Mùa Xuân, mình cũng ôm chầm lấy bạn Mèo thông minh thân thiết như thế này mới được! Mãi một lúc sau sực nhớ ra, anh bộ đội mới xách bổng chiếc lồng lên. Anh khoe với bạn:

-Đây! Giới thiệu với cậu. Thêm một anh bạn nhỏ tham gia chiến đấu với chúng ta!

- Ái chà chà! Chú gà nhóc!

Anh lái phụ reo lên. Anh ngắm nghía Trống Choai rồi chép miệng.

-Liệu nó có chịu được xăng dầu khói lửa không đây!

-Ồ! Rồi cu cậu quen đi chứ! Gáy hăng ra phết đấy!

Anh lái phụ gật gù:

-Nom cũng được!

Anh tháo lồng, ôm lấy Trống Choai. Anh vừa bước quanh chiếc xe vừa giới thiệu:

-Nhớ lấy nhé! Xe của chúng ta là xe "Din" ba cầu. Nó từng vượt qua trăm cuộc đường trường khói lửa. Chấn bùn méo mất một tí này! Số xe QY.8653 này! Nhớ lấy nhé!

Anh ta đặt Trống Choai trước mũi xe, vòng tay ngắm nghía. Anh bảo Trống Choai:

-Bây giờ chú mày thử hát lên một bài ca cho vui vẻ nào!

Chẳng ngại ngần, Trống Choai vỗ mạnh đôi cánh, ngừng cao đầu cất giọng giòn giã:

-Kéc! Kê! Kê! Kê! ... ê...

-Thêm một hồi nữa chú mày ơi!

-Kéc! Kê! Kê! Kê! ... ê...

Anh lái phụ thú vị lắm, cười vang:

-Khá, khá! Chú mày làm lính nhà xe được. Yêu đời lắm. Ha! Ha! Ha!

Suốt ngày hôm ấy hai anh bộ đội lo chất hàng, lau chùi máy móc. Còn Trống Choai ung dung dạo ngắm phong cảnh. Chà! Chà! Trước kia Trống Choai cứ ngỡ mảnh vườn ở quê hương Mùa Xuân rộng lớn nhất. Giờ tới khu rừng này Trống Choai mới biết mảnh vườn kia chẳng thấm tháp gì. Ui chao! Cây ở đâu mà lắm thế nhỉ? Sau về mình sẽ kể chuyện khu rừng không lồ này cho Mèo thông minh nghe. Anh bạn sẽ tròn xoe mắt ra mà ngạc nhiên thôi! Mãi

nghĩ vắn vơ Trống Choai không hề biết trên cành cây có những chú Sóc đang nhìn mình. Chúng thầm thì bàn tán với nhau nhiều lắm. Cuối cùng một chú cất tiếng làm quen:

-Anh bạn lạ ơi! Anh ở đâu đến đây thế?

Trống Choai ngừng nhìn. Một tốp năm chú Sóc hiền lành cũng đang đổ dồn mắt nhìn khách lạ, chờ đợi. Nhưng kìa! Vừa nhác thấy họ, Trống Choai đã nổi giận:

-Hừ! Lũ chuột ranh kia! Không biết chính ta là bạn thân của Mèo thông minh ư? Cả năm chú Sóc liền cười ầm lên:

-Anh bạn nhầm rồi!

-Chúng tôi không phải là Chuột! Chúng tôi có ăn ở bản thỉu đâu, chúng tôi rất sạch sẽ kia mà!

Vừa nói các chú Sóc vừa phe phẩy những chiếc đuôi to xù duyên dáng như những cái chổi mềm mại. Các chú quét đi quét lại trên các cành cây. Các chú vừa quét vừa múa hát vui vẻ:

-Lá! Lá! La! Rừng của chúng ta. Cây cao bóng cả. Nào, tổng vệ sinh! Quét dọn cho nhanh, Cây rừng thêm đẹp, Lá rừng thêm xanh, Nhanh! Nhanh! Nhanh!

Thái độ hồn nhiên vui tươi của các chú Sóc đã khiến cơn giận của Trống Choai tan biến. Ủ! Những anh bạn nhỏ này chẳng giống lũ chuột tí nào. Trống Choai ngắm nghía kỹ hơn. À! Mỗi chú lại đeo ở ngực một cái yếm. Nom các chú nhỏ sạch sẽ lắm. Đúng là mình nhầm rồi. Trống Choai vui vẻ vẫy các chú sóc:

-Xin lỗi. Tớ nhầm! Tớ nhầm! Các bạn hãy xuống đây, ta làm quen với nhau nào! Mấy chú Sóc liếc nhau rồi cùng nhảy tót xuống. Các chú vây quanh lấy Trống Choai, nhao nhao hỏi:

-Anh ở đâu đến đây thế?

-Tên anh là gì nào?

-Anh ở dòng họ Chim Xanh, đúng không nào?

Trống Choai gật lia lịa tự giới thiệu:

-Tớ là Trống Choai. Tớ ở xa lắm. ở quê hương Mùa Xuân đến.

Chú Sóc lớn nhất cũng trình trọng giới thiệu:

-Chúng tôi là "anh em nhà Sóc". Mẹ tôi gọi tôi là Sóc Nhớn, chú này là Sóc Vừa, thứ ba là Sóc Nhỡ, em Sóc Nhỏ và bé Sóc út. Sóc Nhớn vừa tuần tự giới thiệu xong, bé Sóc út đã lau chau hỏi:

-Thế anh Trống Choai đến đây làm gì thế?

Trống Choai trả lời:

- À! Đến để đi ra tiền tuyến!

Sóc Nhớn ra vẽ thông thạo:

-Thế thì đúng rồi! Anh Trống Choai đi với các chú bộ đội lái xe ở đằng kia chứ gì?

Trống Choai chưa kịp gật đầu, Sóc Vừa đã xoắn xuýt hỏi:

-Anh Trống Choai ơi! Như thế nào thì được đi ra tiền tuyến nhỉ?

Trống Choai càng cảm thấy tự hào:

-Quê hương Mùa Xuân đã tin nhiệm cử tớ đi trước tiên.

Sóc út nghe phục lắm, reo to:

-Thế thì anh giỏi ghê!

Trống Choai thích thú kể lại cho anh em nhà Sóc nghe tất cả mọi việc xảy ra tại quê hương. Nào lúc Trống Choai bất ngờ được tin ra tiền tuyến, lúc cả xóm liên hoan tiễn chân chú ta lên đường. Vừa kể chú vừa làm điệu bộ thật tỉ mỉ, say sưa. Anh em nhà Sóc xúm xít quanh Trống Choai, lắng nghe không sót một lời. Sóc Nhỏ ríu rít khen:

- Ôi! Quê hương của anh vui quá nhỉ!

Sóc út thì ao ước:

-Bao giờ đi tiên tuyến về anh Trống Choai cho Sóc út về chơi quê hương Mùa Xuân với nhớ!

Cả Sóc Nhỏ, Sóc Nhỡ, Sóc Vừa cũng tranh nhau dặn. Trống Choai gật đầu lia lịa:

-Nhất định! Nhất định! Quê hương tớ sẽ tiếp các cậu thật hậu hĩ. Tớ sẽ mời các cậu chén những thứ ngon nhất trong vườn. Cam đường ngọt lử lử, bưởi chín vàng óng, lại cả những quả chanh thơm phức. Còn táo nữa! Các cậu chỉ khẽ đụng vào cành một tí là rụng như mưa rào.

Nghe kể tới những hoa quả hiếm đó, Sóc út luôn miệng kêu:

- Úi giời! úi giời! Thế thì thích quá!

Mặc cho lũ em xuýt xoa về những thứ hoa quả, riêng Sóc Nhớn nghĩ khác.

Nó muốn được đi ra tiên tuyến với Trống Choai kia! Nó liền hỏi:

-Sao anh lại được chọn đi thế?

Đang mãi ca ngợi quê hương, bị hỏi bất ngờ Trống Choai ngẩn ra. Hừ! Câu này hỏi oái ăm thật! Đang bí, Trống Choai sực nhớ đã có lần Trống Cồ kể về đặc tính của giòng giống nhà mình, Trống Choai vụt trở nên vui vẻ. Chú ta dang hoàng đồng đặc cất liền ba hồi: "Kéc! Kê! Kê! Kê!" văng cả rừng.

Sau đó chú hỏi anh em nhà Sóc:

-Giọng tớ nghe cũng tạm được chứ các bạn?

Sóc út và Sóc Nhỏ cùng reo:

-Hay lắm! Vui lắm...

-Thế mà giọng tớ không phải chỉ để nghe vui tai đâu!

Bất chước y hệt như lời lẽ Trống Cồ đã từng dạy dỗ mình, Trống Choai nói với giọng trang nghiêm:

-Bao đời nay dòng họ nhà tớ chuyên lo việc cầm canh ở xóm Mùa Xuân đấy! Chính Choai đây đã được cùng bác Trống Cồ làm công việc cần mẫn này. Bác ấy bảo rằng:

-Mỗi đêm, chúng ta cất tiếng lần thứ nhất để báo cho cả xóm biết: "Bà con ơi! Hãy ngủ cho ngon giấc nhé! Đã khuya rồi, đừng ai chơi bời thức khuya nữa!" Sang lần thứ hai chính là tiếng gáy báo hiệu trời sắp sáng: "Ai cần dậy sớm làm việc xin hãy tỉnh giấc" Còn lần thứ ba là trời đã sáng tỏ: "Đừng ai lười biếng ngủ trưa nữa, một ngày mới đã bắt đầu rồi! Hãy dậy đi! Hãy bắt tay vào công việc của mình, chớ chậm trễ!"

-Thế có bao giờ anh ngủ quên không?

Sóc Nhỏ vụt hỏi vậy, Trống Choai đang mãi nói rất trịnh trọng nghe Sóc Nhỏ hỏi đập một câu như thế, chú ta lúng túng chưa biết trả lời ra sao. Quả tình hồi ở nhà đã có đêm chú ngủ quên, Trống Cồ phải gọi mà! May thay Sóc Vừa đã mắng em:

-Mày dốt thế! Đã gọi là cầm canh báo thức, ai lại ngủ quên!

-Đúng! Quên sao được!

Trống Choai quả quyết vậy. Chú ta còn nói thêm

-Trống Cồ vẫn dặn tờ thế này: "Choai ơi! Cả xóm Mùa Xuân đã tin ở chúng ta. Vậy ta lo sao tiếng hát vang xa khắp chốn. Ban ngày nó là tiếng nhạc reo vui, lúc đêm khuya nó là tiếng keng cầm canh không hề sai sót một lá tích tắc!" Anh em nhà Sóc nghe vậy đều muốn biết tài của Trống Choai. Chúng liền nhao nhao hẹn ước:

-Được rồi, tối nay chúng tôi chờ nghe anh Trống Choai báo thức nhớ!

Trống Choai gật gù:

-Chỉ sợ các cậu ngủ say quá quên tịt mất thôi! Chứ tờ ấy à, đúng giấc ghê lắm! Sóc út vội dặn kỹ:

-Cơ mà anh phải hát thật to kia, to khắp rừng ấy, anh Trống Choai nhé!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai

4. Trên con đường dậm dài khói lửa

Năm anh em nhà Sóc thao thức mãi. Chúng chẳng hề nghe tiếng Trống Choai hát gọi. Chúng giận lắm, bàn nhau không chơi với anh chàng nói dối đó nữa. Thật oan uổng cho Trống Choai vô cùng! Trống Choai đã phải rời xa khu rừng từ chập tối rồi. Đoàn xe vận tải quân sự được lệnh gấp rút chở chuyên hàng quan trọng ra tiền tuyến. Hai anh bộ đội đã buộc vội chiếc lồng có Trống Choai vào phía sau xe. Ra khỏi khu rừng đoàn xe nối nhau phóng rất nhanh trên con đường đất đỏ, một con đường xuyên rừng làm gấp nên còn xấu. Xe phóng nhanh khiến Trống Choai luôn bị xóc tung. Chiếc lồng cứ lắc lư lúng liếng hoai. Nhiều lúc chú tưởng bị ném bật văng xuống mặt đường mất. Từ bé tới giờ Trống Choai chưa hề gặp nỗi gian nan như thế này. Trống Choai phải luôn quặp chặt ngón chân vào nan lồng cho khỏi ngã. Bụng chú đau quặn như có ai lộn mề, cào xới ruột gan vậy. Trống Choai đau đến ứa nước mắt. Chú ta thầm nghĩ:

-Con đường ra trận gay go thật.

Và chú chợt hiểu. Thảo nào, hôm ra đi Trống Cồ đã bảo riêng mình những lời chí thiết: "Anh bạn trẻ ạ! Được ra tiền tuyến là điều vinh dự, nhưng chú em ơi, con đường ra trận không phải là con đường đi dạo chơi phong cảnh. Chú sẽ gặp nhiều gian khổ và cả nỗi hiểm nguy đấy! Lúc đó, chú nản chí

một chút là sẽ trở nên hèn nhát; chú sẽ khiếp đảm trước mọi thử thách mà trốn chạy. Kẻ hèn nhát sẽ phải sống cảnh lẩn lút hèn kém; hẩn như lũ gián nhor bản, như loài sâu bọ dưới lớp đất rác mục...".

-"Không! Không! Trống Choai tôi không bao giờ hèn nhát!".

Đúng rồi! Lúc ấy chính Trống Choai đã kêu lên như vậy. Chú đã hứa với Trống Cồ sẽ vượt qua mọi khó khăn, chú sẽ trở về xóm Mùa Xuân trong tư thế chiến thắng kia! Các bạn ơi! Mỗi khi nhớ lại ngày ra đi như thế, Trống Choai đã quên bớt cơn đau xóc nảy! Chú ta tự cảm thấy mình sẽ khỏi dần. Chú búi chặt lấy chiếc lồng, áp chặt người xuống, lựa chiều nghiêng theo đà xe chạy. Quả nhiên cơn xóc có giảm rất nhiều. Xe cứ tiếp tục chạy và chẳng bao lâu Trống Choai đã quen. Chú không đau xóc nữa, chỉ còn mệt mỏi thôi. Thế mới biết khi đã có nghị lực là ta dễ vượt qua được mọi khó khăn, các bạn nhỉ! Đêm khuya dần. Đoàn xe vẫn nối nhau đi, bon nhanh... hồi hả. Bây giờ Trống Choai đã có thể tranh thủ lim dim mắt ngủ. Ngoài trời tối đen như mực. Trống Choai không hề biết đoàn xe đang đi trên một chặng đường rất hiểm nghèo. Chỗ này đèo núi gấp khúc quanh co. Chỗ kia tưởng như xe leo ngược lên trời cao. Có lúc xe lao nhanh xuống dốc dài thăm thẳm. Lại kia, một bên vách đá dựng đứng, một bên vực sâu, thác đổ ầm ầm. Nếu anh bộ đội lái xe thiếu bình tĩnh một chút, non tay lái một chút là lập tức chiếc xe lao xuống vực thẳm, vỡ vụn ra từng mảnh. Trống Choai chưa hiểu hết được điều đó. Trong lúc chú ngủ gà gật thì các anh bộ đội lái xe dũng cảm và mưu trí đã phải căng mắt thức suốt đêm. Các anh lo tập trung hết sức lực vào tay lái. Trong đêm tối, xe chỉ bật đèn gầm, ánh đèn chỉ đủ soi một quãng sáng nhỏ mờ mờ trước mũi xe. Vậy mà cả đoàn vẫn nối nhau lao vun vút. Các anh bộ đội lái xe cừ thật! Các bạn thân mến! Nếu như chuyến đi của Trống Choai chỉ đơn giản có việc bị xóc và sau đó chú ngủ cho tới sáng thì quả thật chẳng có gì đáng kể. Không! Trống Choai của chúng ta lại gặp cơn thử thách

mới đây.

Pup! Pup! Pup!... Rầm... ầm... Vúu... Rầm... ầm... Một loạt pháo sáng bay lơ lửng trên trời cùng tiếng máy bay giặc nhào lượn sục tìm mục tiêu. Cảnh yên tĩnh của rừng đêm bị phá toang. Đoàn xe đang vượt qua một đoạn đèo gấp khúc chữ chi. Những chiến sĩ lái xe dận ga tăng nhanh tốc độ. Họ quyết vượt ra khỏi vùng đèo nguy hiểm. Trống Choai choàng tỉnh dậy. Chú ta lóa mắt vì ba bề bốn bên sáng lạng. Sáng quá! Tưởng như thấy rõ được cả chiếc kim rơi trên mặt đường.

-A! Sáng rồi cơ à! Trưa quá rồi! Trống Choai cứ ngỡ mình ngủ quên không báo thức nên các anh bộ đội vẫn cho xe chạy chăng!

-Sáng rồi! Đỗ lại! Đỗ lại!

Chú ta kêu lên rất to và đã vỗ cả cánh rất mạnh để báo hiệu cho hai anh lái. Tiếc rằng tuy chú đã cố sức nhưng giọng còn non, sức còn yếu nên cứ bị tiếng xe nổ máy át mất! Và kìa, bốn chiếc phản lực Mỹ dường như đã tìm thấy mục tiêu đang lao sà xuống:

- Ầm! Rầm... rầm... Vúu... vúu...

Tiếng bom nổ chói chói, chớp lóa giật nhằng nhịt. Đoàn xe đã gặp bọn máy bay giặc Mỹ tới bắn phá. Đây chính là lũ điều hâu kẻ cướp mà tất cả loài người căm ghét vô cùng. Đoàn xe phóng nhanh. Trống Choai bị hất tung, té sấp, té ngửa. Về sau này chú mới hiểu: Muốn thắng địch, người lái xe phải có gan phóng nhanh khỏi tầm bom đạn! Loạt bom đầu của bọn giặc không rơi trúng tim đường. Bom nổ bừa bãi và khoét thành những hố sâu hoắm. Đoàn xe vẫn còn đang trên đỉnh đèo. Một loạt pháo sáng nữa nổ bung. Một loạt bom nổ theo. Bom phá nổ choáng tai, bom bi kéo một tràng dài. Khói bom nồng khét khiến Trống Choai sặc sụa, tức thở:

-Quec! Quec! Lũ điều hâu Mỹ ác độc thật!

Trống Choai nằm rạp mình xuống. Những mảnh bom lẫn đất đá văng vèo

vào, đập vào thành xe chan chát. Trống Choai ghé mắt nhìn. Thật mừng rỡ xiết bao! Kia! Từ hai bên sườn núi những cụm hoa lửa vun vút bay lên. Hoa lửa đan chéo vào nhau trên trời. Hoa lửa như một cánh lưới đỏ che lấy đoàn xe.

- À! Phải rồi! Đạn của những trận địa pháo bắn lên xua đuổi lũ điều quạ Mỹ đấy. Hồi còn ở nhà, chú đã nghe kể rất nhiều về những trận địa pháo! Ủ! Có thể chứ! Đâu có phải lũ quạ điều Mỹ kia muốn làm gì thì làm! Trong các buồng lái, những anh bộ đội cũng reo lên:

-Các đồng chí pháo binh đang bắn bọn địch!

-Vượt nhanh qua đèo các bạn ơi!

-Cảm ơn các đồng chí pháo! Tiến lên!

Đoàn xe mở hết tốc độ băng qua những hố bom còn nồng khét. Xe băng qua những quãng đường rực cháy. Chẳng mấy chốc xe đã xuống tới chân đèo.

Cả đoàn xuyên khuất vào đoạn đường ẩn kín giữa khu rừng già. Bọn giặc cũng đã rút chạy. Đường rừng trở lại yên tĩnh. Đoàn xe vẫn tiếp tục tiến. Hai anh bộ đội hát vang trong buồng lái: "Xe ta băng băng. Vững cầm tay lái. Ta vượt biết bao đường dài..."

- À! Các anh bộ đội hát mừng đợt chiến đấu thắng lợi đấy! Thế thì ta cũng hát lên tiếng hát của ta chứ!

Trống Choai nghĩ vậy. Chú thấy phấn chấn lạ! Chú cũng đứng thẳng, ngừng cao đầu, cất tiếng:

-Kéc! Kê! Kê! Kê! Gian khổ đâu hề chi! Kéc! Kê! Kê! Kê! Bom lửa ta vẫn đi! Kéc! Kê! Kê! Kê! ...

Hai anh bộ đội cười vang. Xe lại dạn mạnh ga hơn. Họ cùng khen:

-Hay! Chú bạn nhỏ của chúng ta cừ ghê! Nó chẳng sợ bom đạn Mỹ. Khá! Khá!

-Kéc! Kê! Kê! Kê!...

Tiếng của Trống Choai vang lên lạnh lót giữa đường rừng. Ở những chiếc xe nối sau, người ta cũng khen:

-Tuyệt! Chú gà hay tuyệt! Tiếng gà trên đường ra trận nghe thú vị thật.

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai 5

5. Qua cơn sóng gió càng nhớ bạn Vịt Nhỏ

Trong quãng đời thơ ấu của Trống Choai có một kỷ niệm đáng nhớ. Đó là tình bạn giữa chú ta và Vịt Nhỏ. Hồi đó Trống Choai còn bé tí xíu mới như đuôi tôm. Chú Vịt Nhỏ thì lùn tịt chuyên đóng bộ quần áo cộc mượt như tơ vàng. Hai chú bé thân nhau lắm. Chúng rủ nhau chạy lon ton khắp vườn. Ngày ấy chơi gì Trống Choai cũng trội hơn Vịt Nhỏ. Thi chạy, thi nhảy đến kéo co giằng nhau một chú giun đất, Trống Choai đều được. Duy có món bơi lội là Trống Choai đành chịu thua. Cứ mỗi lần đuổi nhau, Vịt Nhỏ lại chạy tới mé ao. Hấp! Chú lội tuột xuống nước. Trống Choai đành ngẩn tò te trên bờ mà nhìn. Chẳng là Trống Choai rất sợ nước mà! Vịt Nhỏ vốn là chú bạn rất tốt, chú ta không muốn giấu bạn điều gì. Lúc thân tình, Vịt Nhỏ thường rủ Trống Choai ra ao tập bơi:

-Dễ lắm cơ Choai ạ! Cứ khóa hai chân cho thật đều thật dẻo như thế này này... Trống Choai chỉ một mực lắc đầu:

-Eo ơi! Tớ không bơi.

-Biết bơi lội lắm chứ! Tập đi! Mình dạy cho.

-Chả cần bơi! Tớ chạy nhanh là được.

Trống Choai cứ chối đây đây; mãi sau nể bạn, Trống Choai đành hứa:

-Mai tớ sẽ tập.

Nghe theo Vịt Nhỏ, Trống Choai đã lội xuống mép ao thử khỏa hai chân.

Nhưng việc này đối với Trống Choai khó hơn Vịt Nhỏ nhiều. Chân của Trống Choai không có cái màng dính ngón nọ vào ngón kia nên chẳng điều khiển được bàn chân nhẹ nhàng như bạn. Khó quá Trống Choai càng ngại. Cho tới khi đã nhớn phổng lên rồi Trống Choai cũng vẫn chưa hề biết bơi đấy. Thình thoảng có nghĩ tới, Trống Choai lại lắc đầu:

-Quec! Mình không ra bờ ao thì thôi. Cần gì tập bơi! Cứ nhảy thật cao, cứ chạy thật nhanh cũng giỏi chán!

Các bạn thân mến! Chắc các bạn nghĩ: Sao lại kể cái chuyện vớ vẩn tự nào nào giữa lúc Trống Choai đang trên đường ra trận! Không, các bạn ơi, chính kỷ niệm bé thơ ấy có liên quan tí chút tới cuộc hành trình của Trống Choai đấy! Mời các bạn tiếp tục theo dõi nhé! Đêm đó, đoàn xe vẫn mãi miết tiến về phía trước. Bom quạ Mỹ đã rình đuổi theo mấy đợt nữa nhưng đều thất bại. Chúng chẳng ngăn cản được bước tiến của đoàn xe ra trận. Gần sáng, đoàn xe đi tới bên một con suối lớn chảy dưới chân đèo. Chưa phải mùa nước lũ nên mực nước không cao lắm. ở đây các anh bộ đội công binh đã xếp đá hộc ngang lòng suối thành một chiếc cầu ngầm. Xe vượt qua suối rất nhanh. Bọn quạ Mỹ cũng đã đánh hơi thấy đấy! Đêm nào chúng cũng dờ dờ phá hoại. Chúng thường ập đến thả bom hai đầu bên, thả cả giữa lòng suối để phá cầu đá ngầm. Trước khi đoàn xe tới, chúng đã thả trúng giữa ngầm một quả bom phá. Bom khoét lớn một khúc ngầm. Bây giờ các anh bộ đội công binh đang khuôn đá lấp vào chỗ bị sụt hỏng. Mấy phút sau chiếc cầu đã sửa xong. Đoàn xe được lệnh nối nhau vượt qua ngầm thật nhanh. Đến lượt xe của Trống Choai qua suối. Trời ơi! Từ bé tới giờ, Trống Choai chưa hề

gặp cảnh sông nước như thế này. Vốn sợ nước nên Trống Choai phấp phồng lo lắng vô cùng. Con suối to rộng. Nó réo chảy rì rào trong đêm tối. Chiếc xe lao xuống, nước bắn té xối xả, nước ngàu bọt đập hai bên thành xe. Con suối giận dữ sôi sục, chỉ muốn nuốt chửng tất cả. Nước ngập sát chiếc lồng của Trống Choai. Chú ta rợn mình, khắp người nổi gai ốc. Nước suối réo dữ dội. Nước toan kéo bứt phăng chiếc lồng và Trống Choai ra khỏi xe. Và này, các bạn ơi! Có ai tránh được hết những điều bất ngờ trên con đường của người ra trận! Chiếc xe vượt hết đoạn suối và ngóc đầu lên bến. Lúc đó tất nhiên đít xe bị ngập xuống nước. Chả là bến xe nơi rừng núi đều dốc mà! Ấy thế là nguy cơ ập đến. Trống Choai bị chìm chìm dưới nước mất vài phút. Chưa xong! Chiếc lồng cả đêm lắc lư nên dây buộc vào xe bị rã, bây giờ bị sức nước cuốn bứt mạnh nên tuột ra. Chao! Dòng nước tai quái đã cướp được chiếc lồng và Trống Choai đi! Ui! Nguy hiểm biết chừng nào. Chiếc lồng bập bênh chệch ra khỏi đoạn ngầm, trôi tuột xuống phía dưới. Trong buồng lái hai anh bộ đội không hề biết nỗi nguy hiểm ở phía sau. Họ cứ rú ga cho xe lên bến. Trống Choai vừa sặc nước, vừa bị cuốn đi xa. Chú vỗ mạnh đôi cánh và kêu lên:

-Quéc!... Chết! Tôi chết... Cứu... cứu...

May thay, có một anh bộ đội công binh đứng giữa suối giữ hướng cho xe qua ngầm. Anh thoáng nghe tiếng kêu hồi hã của Trống Choai. Trong ánh đêm mờ mờ những vì sao thưa, anh đã nhìn thấy một vật gì trôi bập bênh phía dưới. Anh nghĩ bụng:

-Hừ! Hàng trong xe bị xóc ra đây!

Không ngần ngại anh lội ủa theo. Lúc đó Trống Choai vừa bị hút tới giữa dòng nước xoáy. Anh công binh túm được chiếc lồng; anh reo trong đêm tối:

-A ha! Chú gà! Chú gà ra trận của chiếc xe nào đây? Ấy thế là Trống Choai thoát nạn. Chú được cấp cứu ngay lập tức. Lạ thay! Khi Trống Choai tỉnh

dậy, chú thấy mình nằm trong buồng lái cạnh hai anh lái xe khác. Hơi ẩm trong buồng lái đã sưởi cho chú ta khỏi ướt át rét lạnh. Chú khỏe khoắn lại ngay. Chiếc xe phóng rất nhanh. Trống Choai lim dim mắt nghĩ: " À! Tại sao mình lại ở đây nhỉ!". Có gì đâu! Khi anh công binh cứu được Trống Choai thì chiếc xe kia đã đi khỏi bến. Anh liền gửi Trống Choai vào xe sau. Họ vui lòng đón nhận Trống Choai ngay. Họ cẩn thận để Trống Choai cùng ở trong buồng lái.

-Ồ! Chú gà ra trận.

-Chính chú ta vẫn hát rộn ràng sau mỗi trận chiến đấu trên dọc đường đấy! Họ khen Trống Choai như vậy. Trời hừng sáng dần... Cả đoàn xe giấu mình nghỉ lại trong một khu rừng già. Lập tức Trống Choai được trao trả lại hai anh lái xe ở chiếc xe trước. Hai anh bộ đội mừng rỡ khi gặp lại Trống Choai. Chú ta cũng mừng, mừng đến ứa nước mắt. Nhưng chú đã làm thình. Chú giận dỗi mà!

-Ồ! ồ! Bọn tớ khuyết điểm, quên khuấy mất cái lúc xe qua suối! Anh lái phụ vừa nói, vừa vuốt nhẹ lên mình Trống Choai. Anh dỗ dành an ủi:

-Chú mày bị một trận gay go hả!

Anh lái chính hứa hẹn:

-Thôi từ nay để chú mày trong buồng lái nhé!

-Đừng dỗi nữa, vui vẻ lên nào! Đêm qua chúng ta đã thắng bọn quạ Mỹ sáu keo liền. Cả đoàn an toàn vượt qua các quãng đường chúng bắn phá. Chú mày cũng góp phần chiến thắng đấy! Vui lên anh bạn nhỏ!

Cả hai anh thay nhau chăm sóc Trống Choai. Chú quên phứt ngay cơn giận dỗi. Chú vươn mình đứng thẳng trên nóc xe, hát vang:

-Kêc! Kê! Kê! Kê...

Đúng, Trống Choai của chúng ta rất vui tính mà! Chú làm nũng một chút thôi! Chú hiểu là hai anh bộ đội rất mến chú. Ai mà tính trước được những

chuyện bất ngờ. Chính Trống Choai lại giận mình khi nhớ lại thuở ấu thơ:

- Ò! ò!

Giá hồi đó mình đừng ngại khó, mình tập bơi giỏi, tập lặn giỏi như Vịt Nhỏ thì đâu đến nỗi uống nước no! Ở đời biết thêm được điều gì đều có ích cả.

Càng nghĩ, Trống Choai càng thấy quý tình bạn của Vịt Nhỏ. Chú nhớ anh bạn ấu thơ đó vô kể:

-Vịt Nhỏ thân yêu ơi! Từ nay bắt kỳ một việc gì tớ cũng không ngại khó nữa đâu!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện chú Trống Choai 6

6. Trống Choai hạ thủ tên rết gộc dữ tợn

Chúng ta hãy tạm trở lại khu rừng với năm anh em nhà Sóc một chút đã.

Anh em nhà Sóc giận Trống Choai lắm. Chính cô giáo Gõ Kiến vẫn thường dặn: "Học sinh ngoan không bao giờ nói dối! Nếu có lỡ phạm điều gì sai ư? Tốt hơn hết là thành thật nhận lỗi để sửa chữa. Phải dũng cảm nhận lỗi! Nói dối xấu lắm các em ạ!" Cũng xin giới thiệu với các bạn nhé! Cô giáo Gõ Kiến vốn nổi tiếng là yêu nghề nhất ở đây. Cô thường mặc chiếc áo nâu giản dị. Cô rất chăm chỉ làm việc. Các chú Sóc mãi nghịch, nói chuyện ồn ào ư? Cô chỉ gõ một hồi vào thân cây: "Tờ rúc! Tờ rúc! Rúc... rúc... rúc...". Vậy là các chú Sóc trở lại trật tự ngay tức khắc. Mấy chú Sóc bảo nhau nhất định không thèm chơi với Trống Choai nữa. Chúng tới chỗ ô tô để nói cho Trống Choai biết. Khi chúng lân la tới nơi thì tình không còn bóng dáng một chiếc

ô tô, một chú bộ đội nào nữa,.

- À! Họ ra tiền tuyến đấy nhé!

Sóc Nhớn bảo với các em vậy. Sóc Vừa nói theo:

-Thế thì anh Trống Choai cũng đi mất rồi.

Cả bọn thơ thần tìm kiếm. Ui! Các lều lán hoang vắng quá! Bỗng Sóc Nhỏ trông thấy những dòng chữ viết trên một chiếc lá to bản. Nó gọi rói rít:

-Ai viết đây này! Viết đây này!

Chả là Sóc Nhỏ chỉ mới học vỡ lòng. Nó chưa đọc thạo mà! Mấy anh em nhà Sóc ủa lại. Sóc Nhớn đọc to. Đây là những lời Trống Choai gửi lại trước lúc vội vã ra đi. Một bức thư ngắn ngủi, nét chữ nguệch ngoạc. Hồi còn ở xóm Mùa Xuân, Trống Choai vẫn bị chê là viết chữ xấu nhất lớp đấy! Sóc Nhớn đọc to cho các em cùng nghe: "Các bạn Sóc mới quen thân mến!

Trống Choai xin lỗi các bạn nhé! Vì được lệnh lên đường gấp, Trống Choai không thể ở lại để báo thức các bạn được. Thật rất tiếc phải sai hẹn! Chúc các bạn vui vẻ. Hẹn lần gặp gỡ sau." Thân mến Trống Choai

- Ồ! Thế là anh Trống Choai không nói dối.

Sóc út reo lên. Cả bọn đồng ý ngay. Sóc Nhỡ khoát tay:

-Đúng! Chúng ta viết thư cho Trống Choai đi.

-Cơ mà chúng em chưa biết viết.

Cả Sóc Nhỏ lẫn Sóc út đều nhao lên như vậy. Hai đứa đều rung rung nước mắt như sợ mất phần. Sóc Nhớn dỗ hai em:

-Không sao! Để anh viết chung một cái thôi mà!

Năm anh em nhà Sóc vui vẻ hát vang rừng. Chúng kéo nhau trở về nhà để viết gấp lá thư gửi người bạn tốt. Các bạn thân mến! Trống Choai của chúng ta chưa thể nhận được lá thư đâu! Sáng đó, Trống Choai đang cùng đoàn xe nghỉ ngơi dưỡng sức tại một khu rừng khác. Tối đến họ còn phải tiếp tục ra đi nữa kia mà. Đêm đi, ngày nghỉ. Đây là công việc của lính nhà xe thời

chiến, các bạn ạ! Nào! Ta hãy hướng về khu rừng họ nghỉ ngơi xem sao nào! Đây rồi, nom thật thú vị biết bao! Hai anh bộ đội lái xe đang ngủ say trên võng. Còn Trống Choai! Chú đứng vắt vẻo trên một cành cây ngay sát đó. Chú muốn canh cho hai anh bộ đội ngủ đấy! Đêm qua chú cũng gà gât được ít nhiều rồi. Các anh ấy có chợp mắt được tí nào đâu! Lúc này mặt trời đã lên cao. Ánh nắng lọc qua những kẽ lá rậm rạp của rừng cây. Nắng rơi thả xuống võng, thả vào người hai anh bộ đội những đốm hình mỏng mịn óng vàng. Cả khu rừng rục rờ như bùng nổ hoa nắng. Khắp đây đó những chú chim rừng bắt đầu ca hát. Mặc! Họ vẫn ngủ say. Nhưng nắng rừng đã làm tên Rết Gộc tỉnh giấc. Hắn ngủ li bì suốt đêm trong một cái hố lấp kín lá mục. ánh nắng soi qua lớp lá làm hắn tỉnh dậy. Hắn ngo nguẩy chui ra khỏi hố.

-Chà! Trưa lắm rồi! Ta đói bụng ghê!

Rết Gộc lăm bằm một mình như vậy. Hắn uể oải vươn cả hai mươi bốn chiếc chân nghêu ngào trườn trên nền đất. Hắn đi thông thả, không vội vàng lắm. Bỗng hắn ngừng phát đầu hươu tí hai chiếc râu:

- Ừ! Có mùi thì thơm khiếp!

Hắn rất thính mũi mà! Hắn đã ngửi thấy mùi mồ hôi chua nồng. Hai anh bộ đội chưa kịp tắm giặt! Thế là hắn rập tâm lên cho tới. Hắn đã đến được gốc cây.

- Ôi chà! Trên võng thế nào cũng có cái gì chén được. Thơm quá! Tên Rết Gộc ác độc rón rén bò lên. Hắn đã lần tới đầu dây võng ở phía chân anh lái chính. Hắn mừng, nghĩ:

-Mùi thơm gói! Chắc họ giấu thức ăn ngon trong áo. Ta mà không tìm thấy ta nghiêng cho một miếng thủng rốn.

Hắn chúa là tên hay can trộm. Hắn vừa lần tới thì bị Trống Choai trông thấy ngay. Chú ta quát to:

-Cút! Tên kia!

Rét Gộc giật mình xuýt rơi khỏi dây. Hấn ngừng đầu thấy Trống Choai. Hấn gườm gườm giơ bốn chiếc chân trước lên dọa:

-Y à! Y à! Thằng nhóc kia, tao cắn gãy đùi non mày bây giờ. Rét Gộc rùng đây! Đâu phải loại nhỏ bé ở vườn nhà mày! Bước!

Lúc này Trống Choai mới kịp ngấm kỹ tên Rét Gộc. Chà! Hấn to bằng chiếc đũa cả ấy! Minh hấn khoác một tấm áo giáp rất cứng, bóng nhẵn màu gụ. Hai mươi bốn cái chân dài nghêu! Hai chiếc răng nanh to kèn, nghiêng vào nhau kêu "Cờ... rẹt! Cờ... rẹt!" Kể cũng chợn hấn thật! Hấn có thể cắn buốt xương thịt mình mất! Tên Rét Gộc tưởng đã dọa già được đối thủ, hấn liền lên giọng đe thêm:

-Khôn hồn đứng im! Ta làm gì mặc ta, nghe chưa!

Hấn cứ men theo dây võng bò xuống. Nhưng hấn làm, Trống Choai đâu phải loại hèn nhát! Dù có chết cũng không thể để tên Rét Gộc kia làm hại hai anh bộ đội. Chú ta quát to:

-Đồ ác kia! Coi đây!

Chú phóng tới đầu võng, toan nện cho Rét Gộc một cú vào đầu nhưng hấn đã kịp buông chân khỏi sợi dây nhào xuống đất. Trống Choai cũng nhảy phốc xuống. Tên Rét Gộc dựng đứng nửa người. Hấn hoa tím cái đầu. Hấn giơ năm sáu chiếc chân nghêu ngào. Hấn nghiêng răng: "Cờ... rẹt... Kẹt!"

-Tao cắn nát mày, cắn nát mày!

Trống Choai lùi lại thu hai chân về phía sau giữ miếng. Cổ chú xù ra:

-Quéc sọ! Tao mổ vỡ sọ mày! Coi đây!

Hét xong, chú vỗ mạnh cánh, lùi xa lấy đà rồi nhảy vọt lên. Nhanh như cắt, chú nhắm thẳng tên Rét Gộc nện một đòn "cốp!" Trống Choai tấn công nhanh quá, Rét Gộc không kịp tránh, bị một cú vào lưng đau điếng. Nhờ có cái áo giáp khá cứng che thân không thì hấn đã gãy đôi người. Hấn quay

loãng quăng để tránh đòn. Hấn giận sôi lên, nghĩ thầm:

- Ông sẽ quắp căng mày! ông sẽ nghiền nát! ông sẽ nhả nọc độc vào xương thịt mày! Thật là một tên thù hiểm ác.

Trống Choai cũng biết rõ ác ý của Rết Gộc. Chú luôn nhảy nhót, tránh né. Chú đã từng học được nhiều miếng đá, cú mỏ hiểm hóc của Trống Cồ, học được tài nhảy cao của Mèo thông minh nữa. Giờ phút này chú ta nhanh nhẹn tuyệt vời. Chú luôn phốc cao lấy thế lợi đánh bổ xuống. Lúc đầu Trống Choai còn đá lung tung vào khắp người Rết Gộc. Lối đánh đó mất nhiều sức mà không mạnh. Trống Choai nảy ra một ý hay. Chú rình miếng chỉ nhằm đánh vào đầu tên Rết Gộc. Bị đòn thứ nhất Rết Gộc còn giơ nanh cười nhạo: -Khéo không gãy mỏ đấy tên Gà Nhóc ạ!

Đến quả thứ hai hấn thấy ê ẩm đầu óc. Nhưng Rết Gộc cũng không vừa. Hấn liền dờ mẻo hiểm, giả vờ trườn chạy. Hấn lừa cho Trống Choai đắc ý đuổi theo rồi bất ngờ vọt quăng trở lại dớp lấy căng. Trống Choai mắc mưu thật. Nhưng khi Rết Gộc vừa bám được vào đầu ngón chân Trống Choai, chú nhanh nhẹn dùng hết sức đá tung lên. Tên Rết Gộc văng lộn ra tít xa. Lập tức cả hai hăng tiết lao vào nhau. Cuộc chiến đấu tiếp diễn rất ác liệt dữ dội. Lá mục và bụi bặm bay tung. Tiếng đập cánh và la hét "Quyết! Quyết!" của Trống Choai khiến anh lái phụ thức giấc. Anh nhòm dậy dụi mắt. Anh đã nhìn rõ Trống Choai đang đánh nhau với Rết Gộc. Anh kêu lên:

- Ôi! Rết rừng to quá! Trống Choai dũng cảm lắm! Đánh đi! A ha! Đánh! Tuyệt lắm!

Vừa nói anh vừa nhảy xuống nhặt chiếc gậy to. Lúc này Trống Choai đã nện được vào đầu tên Rết Gộc miếng đòn thứ tư. Hấn đau long óc không chịu được nữa phải vùng chạy. Lần này hấn chạy thực sự. Hấn chúi đầu trốn xuống lớp lá mục. Nhưng anh lái xe đã gãy tung lá lên. Anh nện cho hấn một gậy bẹp dí đầu xuống đất. Anh lái chính cũng vừa tỉnh, liền hỏi to:

-Gì thế? Đứa nào bắt Trống Choai của chúng ta hả?

-Dậy! Dậy mà xem! Trống Choai đã cứu chúng ta. Con rết rừng khiếp chưa!
Anh lái phụ và nói vừa giơ tên Rết Gộc nằm gập ngửa ở đầu gậy cho bạn
xem

-Ồi cha cha! Chú bạn đường dũng cảm. Khá ! Khá!

Nói xong anh lái chính nhảy phăng tới ôm lấy Trống Choai. Chú đang mệt
lử lử, há miệng thở dốc. Đôi mắt chú sáng long lanh. Chú ta vui chiến thắng.
Sau đó xác tên Rết Gộc bị treo ngược lưng lửng trên cành cây. Đáng kiếp tên
độc ác. Hai anh lái xe hí húi nhóm lửa nấu cơm. Còn Trống Choai, chú ung
dung đứng trên tít cao nóc xe hát bài hát quen thuộc của mình:

-Kéc! Kề! Kề! Kề... Ta yêu đời! Đi chiến đấu, Vui hả hề! Kéc! Kề! Kề! Kề...
Ta yêu đời! Muôn gian khó Đâu hề chi! Kéc! Kề! Kề! Kề!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai

7. Công việc giữ kho cũng rất lý thú

Cách xa con đường rừng đêm đêm rầm rập tiếng xe chuyển động, xa lắm, xa
tít trong khu rừng sâu thẳm, có một cái kho kê dưới chân một ngọn núi đá.
Anh bộ đội giữ kho sống ở đó một mình. Ở đây, những hòm súng đạn, lương
thực được cất giấu trong hang. Hang chật đầy cả mấy cái lán dựng kê vách
núi. Xa quê hương, anh sống giữa núi rừng sâu thẳm. Ngày ngày tiếng hát
của anh vang núi vang rừng. Anh hát: Ta là bộ đội, Vì Đảng vì dân Ta vui

nhệm vụ. Nguy hiểm không từ, Gian nan chẳng sợ, Si! Chú chim xanh, si! Bông hoa đỏ, Hang núi kho tàng Là nhà ta đó! Vào dịp này, nếu các bạn tới đây ắt sẽ gặp Trống Choai của chúng ta. Đó kìa! Chú đang đứng trên chót vót nóc lán ngấm núi rừng. Chú cũng vui vẻ hát rộn ràng. Giọng của chú hòa nhịp cùng lời ca của anh bộ đội giữ kho. Hân các bạn sẽ ngạc nhiên hỏi: "Trống Choai thật đấy ư? Sao Trống Choai lại sống ở khu rừng sâu thẳm này?" Đúng một trăm phần trăm là Trống Choai đấy! Có gì lạ đâu! Chú chuyển đến kho này đã nửa tháng rồi. Các bạn hãy ngấm kỹ Trống Choai xem. Chú ta vẫn hoạt bát yêu đời lắm chứ! Vậy xin nói lộ với các bạn biết vì sao Trống Choai tới đây nhé! Đạo đó, chẳng bao lâu Trống Choai đã quen với cuộc sống trên chiếc xe vận tải. Đêm chú vượt những chặng đường máu lửa hiểm nguy, ngày chú ẩn dưới rừng kín. Cho tới một hôm chiếc xe của chú chở hàng tới khu kho này. Anh bộ đội lái xe chính là bạn thân của anh bộ đội giữ kho. Anh lái xe giới thiệu ngay thành tích của Trống Choai. Anh bộ đội giữ kho mến chú lắm. Anh muốn có thêm chú bạn nhỏ này trong cuộc sống vắng vẻ của mình. Hai anh lái xe cũng thấy hợp lý. Họ cũng muốn Trống Choai được ở nơi kho này tĩnh hơn. Thế là Trống Choai trở thành chú lính giữ kho bé nhỏ trong khu rừng già. Buổi đầu chú ta buồn lắm, các bạn ạ! Chú rất nhớ cuộc sống sôi nổi hào hùng vừa qua. Nhớ những đêm cả đoàn xe rầm rập vượt qua bom đạn tiến ra tiền tuyến. Chú nhớ những giây phút thân ái sống bên hai anh bộ đội lái xe tài giỏi. Trống Choai buồn lắm. Chú đâu phải là kẻ không có tình cảm nhớ thương. Anh bộ đội giữ kho cũng biết Trống Choai chưa ưa thích cuộc sống vắng vẻ này. Anh thết chú một bữa cơm gạo trắng. Anh an ủi chú ta:

-Hề! Hề! Chú mày buồn lắm hả? Không sao! Không sao! Đời lính nay đây mai đó là lẽ thường. Chú mày có biết không? Chính tớ cũng đã từng đi chiến đấu. Tớ đã cùng anh em đồng đội dự những trận nảy lửa. Tớ đã đi những

đêm hành quân như thác đổ. Ấy thế mà được lệnh trông nom kho này tớ vẫn cứ vui. ở đời, niềm vui sướng nhất là làm tròn nhiệm vụ, chú mày ạ! Nào vui lên! Tớ hát cho mà nghe nhé!

Anh bộ đội hát vang rừng. Anh hát bài ca anh yêu thích: Ta là bộ đội Con em nhân dân. si! Chú chim xanh si! Bông hoa đỏ... Lời nói thân mật, tiếng hát say sưa của anh bộ đội đã khích lệ Trống Choai. Chú ta quên khuấy nỗi buồn. Chú chén một bữa no căng bụng. Trước hết chú dạo quanh xem xét toàn khu kho một lượt. Trống Choai thú vị khẽ reo:

- Ồ! o! ồ! o!

Phong cảnh ở đây quả thật hùng vĩ. Kìa! Ngọn núi đá sừng sững vút cao như một ông già trầm ngâm ngồi đó. Có những khóm cây bám vào vách đá. Chà! Những thứ cây lạ nhỉ? Chúng lại thích leo trèo. Tít cao đỉnh núi là dăm ba ngọn thông sừng sững. Thông hát reo suốt ngày. ồ! Rồi ta cũng sẽ lên tít cao trên đó! Ta sẽ hát trên đỉnh núi như những ngọn thông kia! Lại con suối trong vắt chảy lượn quanh chân núi! si! Suối! Mi chảy về tít tận đâu đó? Hời dòng suối siêng năng, mãi mãi mãi những viên đá cuội, hát rì rầm mãi mãi không ngừng lời!

-Này những chú Chim Khuyên nhỏ bé! Sao cứ cười đùa nhí nhảnh trong vòm cây thế?

- Ý... ỉ! Anh Trống Choai ơi! Chúng tôi không chơi đùa đâu! Chúng tôi tìm giết những con sâu bọ phá hoại cây rừng đây!

- Ồ ồ! Xin chúc các bạn làm được nhiều việc tốt!

Rồi Trống Choai lại ngẩng nhìn lên...

- Ồ! Những chú Ong nhỏ cần cù đi về không biết mỏi! Này, xuống đây làm quen một chút đã nào!

-Không! Không!

Các chú Ong nhỏ vừa bay nhanh vừa đáp.

-Chúng tôi là những Ong thợ. Nghề thợ không bao giờ la cà rong chơi cả!
Còn phải đi kiếm mật dự trữ tới mùa đông rét mướt, còn phải xây thêm nhà mới, anh bạn ơi!

Càng dạo quanh Trống Choai càng hiểu rằng trong khu rừng tưởng như vắng lặng này có biết bao nhiêu bạn bè đang rộn rã làm việc. Ai nấy lo toan đến sự sống và lợi ích của nhau. Đây kia, chính anh bộ đội giữ kho cũng đang mải miết làm việc. Anh ta buộc lại những mối lạt ở quanh lán. Anh đóng lại những chiếc hòm đã long đinh. Tiếng búa gõ vang rừng. Trống Choai thầm hỏi mình:

-Ta sẽ làm việc gì nữa nhỉ? Chẳng lẽ chỉ có gáy cầm canh điểm giờ và dạo chơi ư?

Chú ta không đi dạo nữa. Chú quay về thờ thần quanh lán. Bỗng chú neoh một mắt nghĩ ngợi:

- Ò! ò!

Có tiếng gì tí tách rào rào nho nhỏ nghe giống tiếng những chú Tằm Vàng ăn dâu ở quê nhà quá nhỉ! Trống Choai cố ý lắng nghe. Ái chà chà! Trống Choai đã thấy rồi. Bọn mối ăn hại đang xây hào hồ thành lã ở chân cột lán. Từ đây chúng ngấm ngầm theo những đường hầm xuyên thẳng lên mái. Gớm ghê chưa! Chúng ẩn nấp trong đó để phá hoại cột gỗ, chui rúc vào kho tàng.

-Cha! Cha! Cha! Ta phải diệt ngay quân sâu bọ khôn kiếp này!

Trống Choai kêu lên vậy. Chú giận dữ nhảy tới đập phá thành quách của bọn mối. Chúng hoảng sợ bỏ chạy. Chúng đông vô kể. Trống Choai giết mãi mà không xuể. Bọn mối cố tìm cách chui sâu xuống thoát thân. Trống Choai mê mải diệt hết ổ này đến ổ khác. Bọn mối ăn hại rất ngoan cố. Hễ Trống Choai tới chỗ kia là chỗ này chúng lại lén lút ngoi lên để củng cố hào hồ. Anh bộ đội giữ kho thấy Trống Choai hì hụi diệt mối liền cười vang:

-A! Ha ha! Hoan hô! Chú mày giúp việc rất đắc lực, Trống Choai rất cừ!
Càng được cổ vũ, Trống Choai càng hăng hái tìm diệt bọn mối. Lăn theo
đường hầm của chúng, chú đã vào trong kho lúc nào không biết. Chà! Chà!
Bọn ăn hại này dám cả gan định vào đục khoét cả những hòm gỗ của kho.

-Hí! Hí! Hí! Hí!... Thằng ngốc!

Trống Choai ngừng phát lên:

-Có đứa nào dám cười ta là ngốc hử?

-Chẳng ngốc thì sao! Diệt sao hết bọn mối đông như lá rừng ấy...

Y à! Thì ra những tên chuột vô lại ẩn trong các kẽ hòm xiềng. Chúng còn
dám cười Trống Choai nữa. Giận điên người, chú đập mạnh cánh:

-Lũ phá hoại! Đồ chuột hôi! Bay không biết ta là bạn của Mèo thông minh
hử? Cút sạch khỏi kho mau!

-Hí! Hí! Hí!...

Lũ chuột cứ cười rúc rích với nhau. Một đứa thò đầu ra vênh váo vuốt râu,
khiêu khích:

-Anh chàng quáng mắt ơi! Có thấy ta ở đâu không đã! Hí... hí... hí...

Quả là kho tối quá, Trống Choai không nom rõ hẩn ở ngách nào thật! Chú
bực tức:

-Mày thử ra ngoài này xem! Ta nện vỡ sọ đồ phá hoại ngay!

-Hí! Hí! Không ra! Có giới vào đây!

Nhắm đúng chỗ hẩn đang léo nhéo, Trống Choai nhảy bổ tới. Bọn chuột
ranh mãnh đã biến mất vào các xó ngách, im thín thít. Trống Choai bị vấp
đầu vào cạnh một chiếc hòm gỗ đau điếng. Chú thét lên:

-Được! Rồi chúng mày sẽ biết tay tao!

Chú giận dữ bước ra. Chú lại tìm bọn mối.

-Hí! Hí! Hí!

Lũ chuột lại léo nhéo, rúc rích

-Thua! Thua! Thằng ngốc gà tồ quáng mắt thua! Cút! Cút!

Trống Choai ức lắm. Chú ta đứng ngẩn dưới gốc cây, thảm than với bạn xưa:

-Mèo thông minh ơi! Phải chi lúc này có cậu ở cạnh mình nhỉ! Tớ giết bọn mối ăn bằm, cậu diệt lũ chuột phá hoại. Ta giết sạch bọn dê hèn này đi cho hả, Mèo thông minh ơi!

Đang buồn bỗng Trống Choai chớp chớp mắt. À! Nhớ ra rồi! Đã có lần Mèo thông minh kể cho chú ta nghe về tài rình bắt lũ chuột ranh như sau: "Muu! Muu! Tớ phải rất mưu trí, Choai ạ! Rất nhẹ nhàng mà rất nhanh mới tóm cổ được lũ ranh mãnh ấy!". Chính Mèo thông minh đã biểu diễn cho Trống Choai xem tài nghệ tuyệt vời đó ở trong bếp.

- Ò! ò! Ta hăng cổ bắt chước bạn! Nhất định phải tóm cổ một vài tên! Ta không chịu thua chúng!

Nghĩ xong Trống Choai hỉ hả thực hiện ngay kế hoạch. Chú nhảy ra tí xa cất tiếng hát rộn rã ba hồi liền. Từ trong các kẽ ngách lũ chuột ranh lắng nghe. Chúng liền tung tăng leo trèo nhảy nhót:

-Hí! Hí! Thằng ngốc đi chơi xa rồi!

Chúng có ngờ đâu Trống Choai hát xong liền nhẹ nhàng đi nhanh về phía lán. Chú đi chưa được êm nhẹ như Mèo thông minh đâu! Nhờ có tiếng búa chí chát của anh bộ đội gỗ mạnh nên lũ chuột không hay biết gì cả. Trống Choai đứng im thín thít, rình đợi ở góc cột. Chú chăm chăm nhìn vào kẽ hở ở ngách lán. Bên trong lũ chuột vừa khua khoắng vừa trêu nhau chí chóc. Một tên hứng chí thò đầu ra khỏi khe hở ở góc cột. Hấn lắc lư đầu, rung rung bộ râu khoái trá:

-Chúng mày ơi! Phóng ra ngoài tìm nước uống đi! Chẳng có ai đâu!

Một tên khác khuyên hấn:

-Chớ! Cẩn thận, thằng Gà quáng đấy!

Nghe tới đây Trống Choai đã ức lắm toan quát mắng ngay. Nhưng sức nhớ lời Mèo thông minh, chú lại kiên gan đợi.

-Xi! Nó đi chơi rong rồi. Đây này, tao ra cho mà xem!

Nói xong tên khốn kiếp đó thò hẳn nửa mình ra ngoài. Vừa thoáng thấy bóng Trống Choai hẳn toan chui tọt vào! Ô hô! Còn kịp đâu nữa! Trống Choai đã nện một cú trời giáng vào gáy hắn. Chú lôi xềnh xệch hẳn ra ngoài. Hắn vừa đau vừa sợ rúm bõn vó lại. Hắn lạy kêu rồi rít. Hắn khóc lu loa:

-Hi! Hi! Hi... Chít! Chít! Chít! Em lạy anh rồi. Hi! Anh tha cho em! Hi! Em xin...

Có đời nào Trống Choai lại tha tên vô lại này! Chú cẩn thận đập lên lưng nó, tra hỏi:

-Bao nhiêu đĩa ả nấu trong kho ta?

-Dạ! Dạ! Đông lắm ạ! Anh tha cho em... Ôi đau quá!

-Đông bao nhiêu?

-Dạ! Đông hàng trăm ạ!

Trời! Hàng trăm tên ả nấu đục khoét kho tàng thì còn chi nữa! Đồ khốn kiếp phá hoại! Trống Choai nổi giận. Chú nện cho hắn những cú nên thân:

- Ăn cắp! Phá hoại! Ăn bảm này... Đốp! Đốp!

Bên trong kho, cả đàn chuột xanh xám mặt mũi, im thín thít. Chúng lủi trốn tận xó góc ngách sâu kín nhất. Tên chuột kia bị đánh như tử, giập đầu. Hắn chết nhăn bộ răng nhọn. Chưa tha! Trống Choai còn kéo lê hắn đi dạo quanh lán, sau đó vứt xác hắn ở gốc cây. Chú lên tiếng:

-Hỡi lũ Chuột đục khoét kia! Nếu không bỏ chôn này, bay sẽ lần lượt bị trừng trị như tên khốn kiếp này đây!

-A! Ha ha! Trống Choai tuyệt diệu của ta ời!

Anh bộ đội thấy Trống Choai lôi tên chuột khắp nơi liền ngừng tay búa reo to. Anh khen thêm:

-A ha! Chú mày làm được cả nhiệm vụ của mèo nữa ư? Khá! Khá! Tớ cũng sẽ làm thêm ít cái bẫy nữa. Phải trừ hết loài chuột đục khoét để kho ta sạch sẽ mới được!

Các bạn thân mến! Đây là kỷ niệm đáng ghi nhớ của Trống Choai trong ngày đầu tiên về khu kho này. Cũng từ đây, Trống Choai mê mải làm việc. Chú tìm bắt bọn mối ăn hại. Chú rình đánh lũ chuột phá hoại. Hàng ngày chú ít thời giờ nhàn rỗi dạo chơi ngắm phong cảnh. Còn công việc giữ gìn giấc điểm canh ban đêm nữa chứ! Bận rộn lắm, nhưng Trống Choai rất vui. Thật đúng như anh bộ đội nói: Niềm vui chỉ có trong lao động mà thôi! Dạo này Trống Choai đã có thêm bài hát mới rồi nhé, chú ta hát:

-Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co

Chả là chú đã lớn khỏe hơn ngày ra đi rất nhiều. Giọng của chú bây giờ ngân vang lắm. Các bạn hãy nghe: Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co... oo... Ta quý yêu kho. Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co... oo... Tháng ngày sớm tối, công việc chăm lo, niềm vui ta đó! Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co... oo...

Cách xa con đường rừng đêm đêm rầm rập tiếng xe chuyển động, xa lắm, xa tít trong khu rừng sâu thẳm, có một cái kho kê dưới chân một ngọn núi đá. Anh bộ đội giữ kho sống ở đó một mình. Ở đây, những hòm súng đạn, lương thực được cất giấu trong hang. Hang chật đầy cả mấy cái lán dựng kê vách núi. Xa quê hương, anh sống giữa núi rừng sâu thẳm. Ngày ngày tiếng hát của anh vang núi vang rừng. Anh hát: Ta là bộ đội, Vì Đảng vì dân Ta vui nhiệm vụ. Nguy hiểm không từ, Gian nan chẳng sợ, Si! Chú chim xanh, si! Bông hoa đỏ, Hang núi kho tàng Là nhà ta đó! Vào dịp này, nếu các bạn tới đây ắt sẽ gặp Trống Choai của chúng ta. Đó kia! Chú đang đứng trên chót vót nóc lán ngắm núi rừng. Chú cũng vui vẻ hát rộn ràng. Giọng của chú hòa nhịp cùng lời ca của anh bộ đội giữ kho. Hẳn các bạn sẽ ngạc nhiên hỏi:

"Trống Choai thật đấy ư? Sao Trống Choai lại sống ở khu rừng sâu thẳm này?" Đúng một trăm phần trăm là Trống Choai đấy! Có gì lạ đâu! Chú chuyển đến kho này đã nửa tháng rồi. Các bạn hãy ngắm kỹ Trống Choai xem. Chú ta vẫn hoạt bát yêu đời lắm chứ! Vậy xin nói lộ với các bạn biết vì sao Trống Choai tới đây nhé! Đạo đó, chẳng bao lâu Trống Choai đã quen với cuộc sống trên chiếc xe vận tải. Đêm chú vượt những chặng đường máu lửa hiểm nguy, ngày chú ẩn dưới rừng kín. Cho tới một hôm chiếc xe của chú chở hàng tới khu kho này. Anh bộ đội lái xe chính là bạn thân của anh bộ đội giữ kho. Anh lái xe giới thiệu ngay thành tích của Trống Choai. Anh bộ đội giữ kho mến chú lắm. Anh muốn có thêm chú bạn nhỏ này trong cuộc sống vắng vẻ của mình. Hai anh lái xe cũng thấy hợp lý. Họ cũng muốn Trống Choai được ở nơi kho này tĩnh hơn. Thế là Trống Choai trở thành chú lính giữ kho bé nhỏ trong khu rừng già. Buổi đầu chú ta buồn lắm, các bạn ạ! Chú rất nhớ cuộc sống sôi nổi hào hùng vừa qua. Nhớ những đêm cả đoàn xe rầm rập vượt qua bom đạn tiến ra tiền tuyến. Chú nhớ những giây phút thân ái sống bên hai anh bộ đội lái xe tài giỏi. Trống Choai buồn lắm. Chú đâu phải là kẻ không có tình cảm nhớ thương. Anh bộ đội giữ kho cũng biết Trống Choai chưa ưa thích cuộc sống vắng vẻ này. Anh thết chú một bữa cơm gạo trắng. Anh an ủi chú ta:

-Hề! Hề! Chú mày buồn lắm hả? Không sao! Không sao! Đời lính nay đây mai đó là lẽ thường. Chú mày có biết không? Chính tớ cũng đã từng đi chiến đấu. Tớ đã cùng anh em đồng đội dự những trận nảy lửa. Tớ đã đi những đêm hành quân như thác đổ. Ấy thế mà được lệnh trông nom kho này tớ vẫn cứ vui. ở đời, niềm vui sướng nhất là làm tròn nhiệm vụ, chú mày ạ! Nào vui lên! Tớ hát cho mà nghe nhé!

Anh bộ đội hát vang rừng. Anh hát bài ca anh yêu thích: Ta là bộ đội Con em nhân dân. si! Chú chim xanh si! Bông hoa đỏ... Lời nói thân mật, tiếng

hát say sưa của anh bộ đội đã khích lệ Trống Choai. Chú ta quên khuấy nỗi buồn. Chú chén một bữa no căng bụng. Trước hết chú dạo quanh xem xét toàn khu kho một lượt. Trống Choai thú vị khê reo:

- Ồ! o! ồ! o!

Phong cảnh ở đây quả thật hùng vĩ. Kìa! Ngọn núi đá sừng sững vút cao như một ông già trầm ngâm ngồi đó. Có những khóm cây bám vào vách đá. Chà! Những thứ cây lạ nhỉ? Chúng lại thích leo trèo. Tít cao đỉnh núi là dăm ba ngọn thông sừng sững. Thông hát reo suốt ngày. ồ! Rồi ta cũng sẽ lên tít cao trên đó! Ta sẽ hát trên đỉnh núi như những ngọn thông kia! Lại con suối trong vắt chảy lượn quanh chân núi! si! Suối! Mi chảy về tít tận đâu đó? Hỡi dòng suối siêng năng, mãi mãi mãi những viên đá cuội, hát rì rầm mãi mãi không ngừng lời!

-Này những chú Chim Khuyên nhỏ bé! Sao cứ cười đùa nhí nhảnh trong vòm cây thế?

- Ý... ỉ! Anh Trống Choai ơi! Chúng tôi không chơi đùa đâu! Chúng tôi tìm giết những con sâu bọ phá hoại cây rừng đấy!

- Ồ ồ! Xin chúc các bạn làm được nhiều việc tốt!

Rồi Trống Choai lại ngẩng nhìn lên...

- Ồ! Những chú Ong nhỏ cần cù đi về không biết mỏi! Này, xuống đây làm quen một chút đã nào!

-Không! Không!

Các chú Ong nhỏ vừa bay nhanh vừa đáp.

-Chúng tôi là những Ong thợ. Nghề thợ không bao giờ la cà rong chơi cả! Còn phải đi kiếm mật dự trữ tới mùa đông rét mướt, còn phải xây thêm nhà mới, anh bạn ơi!

Càng dạo quanh Trống Choai càng hiểu rằng trong khu rừng tưởng như vắng lặng này có biết bao nhiêu bạn bè đang rộn rã làm việc. Ai nấy lo toan đến

sự sống và lợi ích của nhau. Đây kìa, chính anh bộ đội giữ kho cũng đang mải miết làm việc. Anh ta buộc lại những mối lạt ở quanh lán. Anh đóng lại những chiếc hòm đã long đinh. Tiếng búa gõ vang rùng. Trống Choai thăm hỏi mình:

-Ta sẽ làm việc gì nữa nhỉ? Chẳng lẽ chỉ có gáy cầm canh điểm giờ và dạo chơi ư?

Chú ta không đi dạo nữa. Chú quay về thờ thần quanh lán. Bỗng chú neho một mắt nghĩ ngợi:

-Ồ! ồ!

Có tiếng gì tí tách rào rào nho nhỏ nghe giống tiếng những chú Tầm Vàng ăn dâu ở quê nhà quá nhỉ! Trống Choai cố ý lắng nghe. Ái chà chà! Trống Choai đã thấy rồi. Bọn mối ăn hại đang xây hào hố thành lã ở chân cột lán. Từ đây chúng ngấm ngầm theo những đường hầm xuyên thẳng lên mái. Gớm ghê chưa! Chúng ẩn nấp trong đó để phá hoại cột gỗ, chui rúc vào kho tàng.

-Cha! Cha! Cha! Ta phải diệt ngay quân sâu bọ khôn kiếp này!

Trống Choai kêu lên vậy. Chú giận dữ nhảy tới đập phá thành quách của bọn mối. Chúng hoảng sợ bỏ chạy. Chúng đông vô kể. Trống Choai giết mãi mà không xuể. Bọn mối cố tìm cách chui sâu xuống thoát thân. Trống Choai mê mải diệt hết ổ này đến ổ khác. Bọn mối ăn hại rất ngoan cố. Hễ Trống Choai tới chỗ kia là chỗ này chúng lại lén lút ngoi lên để củng cố hào hố. Anh bộ đội giữ kho thấy Trống Choai hì hụi diệt mối liền cười vang:

-A! Ha ha! Hoan hô! Chú mày giúp việc rất đắc lực, Trống Choai rất cừ!

Càng được cổ vũ, Trống Choai càng hăng hái tìm diệt bọn mối. Lăn theo đường hầm của chúng, chú đã vào trong kho lúc nào không biết. Chà! Chà! Bọn ăn hại này dám cả gan định vào đục khoét cả những hòm gỗ của kho.

-Hí! Hí! Hí! Hí!... Thằng ngốc!

Trống Choai ngừng phát lên:

-Có đứa nào dám cười ta là ngốc hử?

-Chẳng ngốc thì sao! Diệt sao hết bọn mỗi đông như lá rừng ấy...

Y à! Thì ra những tên chuột vô lại ẩn trong các kẽ hòm xiềng. Chúng còn dám cười Trống Choai nữa. Giận điên người, chú đập mạnh cánh:

-Lũ phá hoại! Đồ chuột hôi! Bay không biết ta là bạn của Mèo thông minh hử? Cút sạch khỏi kho mau!

-Hí! Hí! Hí!...

Lũ chuột cứ cười rúc rích với nhau. Một đứa thò đầu ra vênh vào vuốt râu, khiêu khích:

-Anh chàng quáng mắt ơi! Có thấy ta ở đâu không đã! Hí... hí... hí...

Quả là kho tối quá, Trống Choai không nom rõ hẩn ở ngách nào thật! Chú bực tức:

-Mày thử ra ngoài này xem! Ta nện vỡ sọ đồ phá hoại ngay!

-Hí! Hí! Không ra! Có giới vào đây!

Nhắm đúng chỗ hẩn đang léo nhéo, Trống Choai nhảy bổ tới. Bọn chuột ranh mãnh đã biến mất vào các xó ngách, im thin thít. Trống Choai bị vấp đầu vào cạnh một chiếc hòm gỗ đau điếng. Chú thét lên:

-Được! Rồi chúng mày sẽ biết tay tao!

Chú giận dữ bước ra. Chú lại tìm bọn mỗi.

-Hí! Hí! Hí!

Lũ chuột lại léo nhéo, rúc rích

-Thua! Thua! Thằng ngốc gà tổ quáng mắt thua! Cút! Cút!

Trống Choai ức lắm. Chú ta đứng ngẩn dưới gốc cây, thầm than với bạn xưa:

-Mèo thông minh ơi! Phải chi lúc này có cậu ở cạnh mình nhi! Tớ giết bọn mỗi ăn bám, cậu diệt lũ chuột phá hoại. Ta giết sạch bọn dê hèn này đi cho

hả, Mèo thông minh ời!

Đang buồn bỗng Trống Choai chớp chớp mắt. À! Nhớ ra rồi! Đã có lần Mèo thông minh kể cho chú ta nghe về tài rình bắt lũ chuột ranh như sau: "Muru! Muru! Tớ phải rất mưu trí, Choai ạ! Rất nhẹ nhàng mà rất nhanh mới tóm cổ được lũ ranh mãnh ấy!". Chính Mèo thông minh đã biểu diễn cho Trống Choai xem tài nghệ tuyệt vời đó ở trong bếp.

- Ồ! ồ! Ta hằng cố bắt chước bạn! Nhất định phải tóm cổ một vài tên! Ta không chịu thua chúng!

Nghĩ xong Trống Choai hỉ hả thực hiện ngay kế hoạch. Chú nhảy ra tít xa cất tiếng hát rộn rã ba hồi liền. Từ trong các kẽ ngách lũ chuột ranh lắng nghe. Chúng liền tung tăng leo trèo nhảy nhót:

-Hí! Hí! Thằng ngốc đi chơi xa rồi!

Chúng có ngờ đâu Trống Choai hát xong liền nhẹ nhàng đi nhanh về phía lán. Chú đi chưa được êm nhẹ như Mèo thông minh đâu! Nhờ có tiếng búa chí chát của anh bộ đội gõ mạnh nên lũ chuột không hay biết gì cả. Trống Choai đứng im thín thít, rình đợi ở góc cột. Chú chăm chăm nhìn vào kẽ hở ở ngách lán. Bên trong lũ chuột vừa khua khoắng vừa trêu nhau chí chóc. Một tên hứng chí thò đầu ra khỏi khe hở ở góc cột. Hắn lắc lư đầu, rung rung bộ râu khoái trá:

-Chúng mày ời! Phóng ra ngoài tìm nước uống đi! Chẳng có ai đâu!

Một tên khác khuyên hấn:

-Chớ! Cần thận, thằng Gà quáng đấy!

Nghe tới đây Trống Choai đã ức lắm toan quát mắng ngay. Nhưng sức nhớ lời Mèo thông minh, chú lại kiên gan đợi.

-Xi! Nó đi chơi rong rồi. Đây này, tao ra cho mà xem!

Nói xong tên khốn kiếp đó thò hấn nửa mình ra ngoài. Vừa thoáng thấy bóng Trống Choai hấn toan chui tọt vào! Ô hô! Còn kịp đâu nữa! Trống Choai đã

nện một cú trời giáng vào gáy hấn. Chú lôi xềnh xệch hấn ra ngoài. Hấn vừa đau vừa sợ rúm bốn vó lại. Hấn lạy kêu rối rít. Hấn khóc lu loa:

-Hi! Hi! Hi... Chít! Chít! Chít! Em lạy anh rồi. Hi! Anh tha cho em! Hi! Em xin...

Có đời nào Trống Choai lại tha tên vô lại này! Chú cẩn thận đập lên lưng nó, tra hỏi:

-Bao nhiêu đứa ăn nấu trong kho ta?

-Dạ! Dạ! Đông lắm ạ! Anh tha cho em... Ôi đau quá!

-Đông bao nhiêu?

-Dạ! Đông hàng trăm ạ!

Trời! Hàng trăm tên ăn nấu đục khoét kho tàng thì còn chi nữa! Đồ khốn kiếp phá hoại! Trống Choai nổi giận. Chú nện cho hấn những cú nên thân:

- Ăn cắp! Phá hoại! Ăn bảm này... Đốp! Đốp!

Bên trong kho, cả đàn chuột xanh xám mặt mũi, im thín thít. Chúng lủi trốn tận xó góc ngách sâu kín nhất. Tên chuột kia bị đánh như tử, giập đầu. Hấn chết nhăn bộ răng nhọn. Chưa tha! Trống Choai còn kéo lê hấn đi dạo quanh lán, sau đó vứt xác hấn ở gốc cây. Chú lên tiếng:

-Hỡi lũ Chuột đục khoét kia! Nếu không bỏ chôn này, bay sẽ lần lượt bị trừng trị như tên khốn kiếp này đây!

-A! Ha ha! Trống Choai tuyệt diệu của ta ơi!

Anh bộ đội thấy Trống Choai lôi tên chuột khắp nơi liền ngừng tay búa reo to. Anh khen thêm:

-A ha! Chú mày làm được cả nhiệm vụ của mèo nữa ư? Khá! Khá! Tớ cũng sẽ làm thêm ít cái bẫy nữa. Phải trừ hết loài chuột đục khoét để kho ta sạch sẽ mới được!

Các bạn thân mến! Đây là kỷ niệm đáng ghi nhớ của Trống Choai trong ngày đầu tiên về khu kho này. Cũng từ đây, Trống Choai mê mãi làm việc.

Chú tìm bắt bọn mối ăn hại. Chú rình đánh lũ chuột phá hoại. Hàng ngày chú ít thời giờ nhàn rỗi dạo chơi ngắm phong cảnh. Còn công việc giữ giờ giấc điểm canh ban đêm nữa chứ! Bận rộn lắm, nhưng Trống Choai rất vui. Thật đúng như anh bộ đội nói: Niềm vui chỉ có trong lao động mà thôi! Dạo này Trống Choai đã có thêm bài hát mới rồi nhé, chú ta hát:

-Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co

Chả là chú đã lớn khỏe hơn ngày ra đi rất nhiều. Giọng của chú bây giờ ngân vang lắm. Các bạn hãy nghe: Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co... oo... Ta quý yêu kho. Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co... oo... Tháng ngày sớm tối, công việc chăm lo, niềm vui ta đó! Coóc! Cò! Co! Co! Co... Co... oo...

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai 8

8. Lũ chuột gian xảo cầu cứu thầy Cáo mắt xanh

Cả bầy chuột phá hoại không ngờ Trống Choai lại mưu mẹo, rình bắt giỏi như thế! Từ lâu chúng vốn đã khôn khổ vì những chiếc bẫy tinh quái; tên nào tham ăn hoặc vô ý là gãy cẳng, giập đầu như bỡn. Giờ lại thêm mối lo về Trống Choai; hễ sơ ý một chút là lập tức bị Trống Choai tóm cổ nện vỡ sọ.

-Cha chả tức! Cha chả tức! Phải khử ngay thằng Gà quáng lợi hại kia!

Tên trùm Chuột Móc giận dữ nghiêng răng kêu lên. Cả lũ đàn em ngo ngác nhìn hẩn. Chúng chưa hiểu làm cách gì mà giết nổi Trống Choai, Chuột Móc

đã hét lên the thé:

-Đi! Ba tên nữa cùng đi theo ta.

Một tên Chuột Oắt lo lắng hỏi:

-Đi đâu cơ ạ?

Trùm Chuột Mốc vênh râu:

-Đi gặp thầy Cáo mắt xanh, biết chưa? Thầy sẽ vận tươi thằng quáng mắt đó cho chúng ta.

-Hí! Hí! Hí!

-Hay! Hay! Hay!

Cả lũ chúng nhảy quăng sung sướng. Trùm Chuột Mốc thích chí rung râu cười ngất. Hắn ra lệnh:

-Lên đường ngay.

Cáo mắt xanh rất dữ tợn và độc ác. Cả ngày hắn ngủ ườn trong một cái hang dưới gốc cây đa rừng, bên kia dòng suối. Đêm đêm hắn mới đi rình mò lên lút kiếm ăn. Hắn thích nhất là hút trứng và ăn thịt các loài chim. Từ lâu lũ chuột phá hoại vẫn tôn hắn làm thầy; hắn đỡ đầu, che chở cho chúng.

Hôm đó, ngồi chồm chồm trên ổ lá khô ngáp ngủ, hắn nghe trùm Chuột Mốc kể lẽ sự tình. Hắn ra vẻ gật gù thương cảm. Hắn hỏi kỹ đến Trống Choai nhiều hơn bởi hắn rất thèm ăn thịt gà. Thèm đến nỗi hắn phải lè lưỡi liếm nước bọt chảy xùi ra hai bên mép. Hắn hỏi:

-Hử! Hử! Cái thằng Gà nọ nặng không?

Trùm Chuột Mốc ngỡ Cáo mắt xanh sợ Trống Choai to lớn nên vội nói:

-Dạ! Dạ! Hắn không to lắm ạ!

Thầy chỉ đớp một cái là hắn đứt cổ ngay.

-Hử! Bé vậy thì chẳng bỏ dính răng ta!

Nghe Cáo mắt xanh chép miệng, trùm Chuột Mốc lại vội nói chữa lại:

-Ấy, ấy, thưa thầy, nó... nó béo lắm ạ! Béo nấn! Nó bước cứ ình ịch.

Nghe nói gà béo, Cáo mắt xanh thèm rỏ dãi muốn đi ngay. Khi bọn chuột nói đến anh bộ đội giữ kho thì hấn cũng ngại:

- Ủ! Lão Gà nọ thì ta có thể vận tươi cổ. Nhưng... Hừ! Lão bộ đội giữ kho thì... Hừ! Lão ta có súng đấy!

-Dạ! Dạ! Ban đêm lão ngủ say! Xin thầy cứ đến, chúng con đưa đường dẫn thầy đến chỗ thằng Gà quáng ngủ ạ!

-Vậy hử! Vậy hử!

Hấn gật đầu lia lịa.

-Vậy thì đêm nay hử! Chờ lúc canh hai lão bộ đội kia ngủ say, nghe!

-Dạ! Canh hai! Dạ... Xin thầy rủ lòng ra tay cứu vớt...

- Ủ! Vì xót thương giống nòi chúng mày ta sẽ ra tay hử!

Miệng hấn nói vậy nhưng hấn lại cười thầm. ông khổ công đi để ông vớ thằng Gà béo, ông chén đầy bụng ông là chính. ông thương gì chúng mày, đồ ngu ạ! Từ hôm đầu, anh bộ đội giữ kho đã làm cho Trống Choai một căn nhà gác rất xinh ngay cạnh lán. Vốn biết bọn cáo bọn cầy đêm đến vẫn rình mò nên tối nào anh cũng gài then cửa rất chặt cho Trống Choai. Mỗi đêm, lúc thức giấc anh lại bấm đèn pin xem xét xung quanh. Y lời hẹn, đêm ấy đúng canh hai trùm Chuột Mốc dất lũ Chuột Oắt đi đón thầy Cáo mắt xanh từ ngoài bờ suối. Đến nơi Cáo mắt xanh nhẹ nhàng lên tới sát chỗ Trống Choai ngủ. Khôn nỡ then cửa cài chặt quá hấn không sao mở được. Hấn hậm hực dạo quanh cố tìm kẽ hở để lên vào. Sau cùng hấn cố bứt đứt sợi dây buộc ở liếp. Hấn động mạnh khiến Trống Choai choàng tỉnh. Đêm tối, chú không trông thấy gì, nhưng đã ngửi rõ mùi hôi khét. Lập tức Trống Choai kêu to:

-Quác! ... Cáo... Cáoo...

Nghe tiếng kêu, anh bộ đội tỉnh giấc. Anh phóng ngay ra ngoài sân lia đèn pin sục tìm. Cáo mắt xanh hoảng hốt nấp vào bụi "Xoạt! Roạt!". Đoàn! Cáo

mắt xanh giật bắn người, hấn đâm đầu phóng thẳng một mạch vào tít trong rừng. Lũ chuột gian xảo cũng chui tọt hết vào ngách. Cả lũ run rẩy ngơ ngác nhìn nhau. Trùm Chuột Mốc rên rỉ:

-Chết mất thầy Cáo mắt xanh rồi!

Không! Cáo mắt xanh đã thoát vì viên đạn đi cao quá. Về tới hang hấn nằm dài chịu đói suốt ngày. Hấn vừa tức, vừa sợ lại vừa thèm thịt gà. Hấn giận dữ gọi trùm Chuột Mốc đến mắng mỏ hết lời:

-Đồ ăn hại! Lũ ngu đàn! Lẽ ra bọn bay phải báo tỉ mỉ với tao chỗ ngủ của thằng Gà béo đó chứ!

Chuột Mốc sợ co rúm lại:

-Dạ! Dạ! Chúng con sơ xuất để thầy chút nữa bị nạn. Quả tình chúng con tưởng thầy mạnh nhất trần đời, thầy đủ sức nạy cửa... Dạ!

Cáo mắt xanh quát lớn:

-Thôi! Nghe đây!

Hấn ra lệnh cho lũ chuột gian xảo phải tổ chức đội ngũ, từ tối đến canh hai phải cắn tuột hết các múi lạt buộc dọc liếp. Tối nơi hấn chỉ việc lên vào. Bọn chuột sợ hãi cúi đầu vâng lệnh. Suốt ngày hôm đó trùm Chuột Mốc bắt lũ đàn em mài răng vào các hòm gỗ cho sắc nhọn. Chúng chờ đến tối thi hành lệnh của thầy Cáo mắt xanh. Sáng hôm sau anh bộ đội đã thấy xung quanh nhà Trống Choai có rất nhiều vết chân Cáo mắt xanh.

-Hừ! Nó rình suốt đêm qua đây! Được! Ta đã có cách, có cách!

Anh cẩn thận dò xét lối đi lại của tên Cáo mắt xanh. Anh làm ngay một cái bẫy cần bật rất khéo. Tối đó, cài then cửa xong, anh vui vẻ bảo Trống Choai:

-Cứ yên trí ngủ ngon nhé! Lũ cầy cáo khôn kiếp kia sẽ phải đền tội.

Bóng tối vừa bao phủ xuống cánh rừng, cả lũ chuột phá hoại do trùm Chuột Mốc chỉ huy rón rén gặm nhấm các múi lạt ở nhà Trống Choai. Cáo mắt xanh đã rình đợi ngoài xa. Vốn nóng ruột thèm ăn lại thiếu tin lũ chuột, hấn

thầm nghĩ:

-Lũ chuột ăn hại này, nếu ta không thúc giục e chúng bỏ trốn mất! Ta phải tới sát mới được.

Đêm ấy, anh bộ đội giữ kho cũng không ngủ. Anh ngồi rình ở góc lán. Súng lau sạch, đạn đã lên nòng, đèn lắp pin mới! Anh kiên nhẫn chờ đợi Cáo mắt xanh lên tới. Hắn đi rất nhẹ nhàng. Hắn dò lẩn trong đêm tối theo vết cũ đêm qua. Hắn đi êm như một nắm lông có gió đẩy là là trên mặt đất. Gần nữa!

Gần nữa... Mũi héch dần lên! Úi! Đã thoang thoang mùi thịt gà nồng nồng:

-Thơm khiếp! Chà lũ chuột ăn hại, lâu quá!

Hắn sốt ruột bước dần lên mấy bước! Ối! Hắn đã bước thụt xuống một cái hố. Miệng hố phủ nhẹ mảnh lá chuối có rắc đất bột lên trên. Sa bẫy rồi! Hắn chỉ mới kịp thoáng nghĩ vậy thì đã nghe "Vút! Pập!" Chân hắn vừa thụt xuống hố, lập tức chiếc cần tre bật tung lên. Đầu dây thòng lọng đã buộc xít vào cổ hắn. Long koong! Long koong! Roong... roong... Chiếc ống bơ buộc ở đầu cần kêu văng rùng. Hắn càng giãy, càng bị thít chặt cổ. Ống bơ đặc thẳng báo hiệu càng to.

-Giữ... ừ... cắn... Giữ... ừ... ự.... ự... Cáo mắt xanh cố gọi lũ chuột tới cắn đứt cái dây thắt cổ kia để cứu hắn. Khôn nổi tiếng hắn chỉ ư ử trong cổ thôi. Và lại tiếng ống bơ đã khiến bọn chuột kinh hoàng chuồn lủi tan tác hết. Anh bộ đội nghe thấy tiếng ống bơ loảng xoảng rung reng liền bấm đèn pin chạy tới. Anh đã nhìn thấy Cáo mắt xanh bị treo cổ đang giãy giụa. Mắt hắn xanh lè trợn ngược tưởng như bật văng hai con ngươi ra ngoài.

-Ha! Ha! Ha! Đáng kiếp đồ tham ăn! Cho mày giãy nữa đi! Càng giãy, càng tự mày thắt cổ mày.

Anh bộ đội ung dung ngó nhìn Cáo mắt xanh trong cơn giãy giụa chờ chết.

-Tao chẳng cần bắn mày cho phí đạn. Chẳng cần nện mày một gậy cho bản tay tao. Ha! Ha! Ha! Trống Choai thân mến ơi! Cứ ngủ ngon! Ngủ ngon

nhé!

Không! Trống Choai tỉnh ngủ từ lâu rồi. Từ lúc tiếng ống bơ loong coong báo hiệu ấy! Lúc này vừa đúng canh hai. Chú ta vươn mình, vỗ cánh đồm độp cất tiếng giống giả:

-Coóc! Cò! Co! Co! Coóc! Cò! Co! Co! Đáng đời thằng Cáo chưa!

Sáng hôm sau anh bộ đội giữ kho và chú lính Trống Choai liên hoan thắng lợi. Một bữa tiệc rất ngon. Ngon tuyệt! Hương vị các món xào nấu cứ thơm lừng. Thơm ngát rừng! Thật là thú vị, các bạn nhỉ!

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai

9. Tạm biệt rừng già thân yêu nhé!

Đã qua hết một mùa đông giá lạnh rồi. Cây rừng nảy lộc xanh biếc. Mùa xuân đến! Mùa xuân đến! Ngoài tiền tuyến tiếng súng tấn công vang dội khắp nơi. Tiền tuyến đánh to! Tiền tuyến thắng lớn!

Mặt trận mở rộng. Những xe ăm ắp súng đạn nối nhau băng băng. Những đoàn quân rầm rộ tiến nhanh về phía trước. Mùa xuân! Mùa xuân đại thắng reo vui khắp chốn. Cái kho nhỏ nơi rừng già hẻo lánh kia không còn nữa.

Người ta đã vét những kiện hàng cuối cùng trong hang từ đạo cuối đông.

Tiền tuyến cần những khu kho rộng lớn đồ sộ gần sát mặt trận hơn. Anh bộ đội giữ kho được lệnh bổ sung vào một đơn vị cao xạ pháo. Đầu xuân đến!

Anh bộ đội và Trống Choai tạm biệt khu rừng già lên đường. Họ theo đoàn

xe kéo pháo lưu động trên tuyến lửa. Trận địa được xây trên điểm cao của núi rừng, sẵn đón bọn điều quạ Mỹ. Từ đây, cuộc sống của Trống Choai lại chuyển sang một bước ngoặt mới. Trận địa! Đúng! Chú ta đã thực sự sống tại trận địa. Cũng có thể nói là chú lính giữ kho Trống Choai đã trở thành chú lính cao xạ rồi. Các bạn nhỉ! Trước kia, theo đoàn xe đi trong đêm, Trống Choai chưa nom rõ hình thù lũ điều quạ Mỹ ra sao. Chú cũng chưa biết ở trận địa họ sẵn bắt bọn chúng như thế nào. Bây giờ Trống Choai đã hiểu tường tận cuộc sống chiến đấu của một trận địa cao xạ. Chà! Cuộc sống của người chiến sĩ cao xạ thật dữ dội hào hùng vô kể. Những nòng súng luôn nghếch cao soi rọi nền trời xanh thẳm. Bọn điều quạ Mỹ chỉ mới thoáng từ tít xa là mệnh lệnh chiến đấu đã vang lên. Những viên đạn đồng sáng lấp lánh nối nhau đứng rất nghiêm chỉnh. Dưới sự điều khiển tài tình của các anh chiến sĩ cao xạ, chúng chui vào nòng súng. Chúng thét to, thi nhau bay vút lên nhằm thẳng lũ giặc trời lao tới. Chính mắt Trống Choai đã nhiều lần thấy lũ điều quạ Mỹ. Nhiều tên bị xé tan xác, nổ bùng, lao đầu xuống vực thẳm, cháy rụi. Các bạn có biết ở trận địa Trống Choai thích thú nhất điều gì không? Ở đây chú ta đã gặp gỡ quen biết nhiều bạn cùng lứa với chú. Đó là Trống Tía đẹp trai, Mái Hoa trẻ trung lắm lời, Mái Vàng mặc áo hoa mơ, Cánh Tiên đi đứng hơi điệu một chút. Ồ! ồ! Cuộc sống ở trận địa không phải chỉ có súng đạn và bom lửa. Ở đây còn có nhiều niềm vui của tình bạn chiến đấu! Bây giờ Trống Choai đã hiểu hết mọi hiệu lệnh của người chiến sĩ anh nuôi vui tính rồi. -Cờ... lóc... Côóc! Côóc!

Anh ta gõ vào mõ tre như vậy. ấy đấy là giờ ăn. Hãy chạy nhanh về phía hầm nhà bếp! -Cờ... lóc... Côóc! Côóc! Chiều tối rồi! Hiệu lệnh gọi về đi ngủ gấp. Còn tiếng cái keng rồ to làm bằng vỏ quả bom kêu toáng lên giục giã là báo động chiến đấu đấy. Bọn điều quạ Mỹ đến! Không có phận sự hãy nhảy hết cả xuống đường hào ngay.

-Cờ lóc! Côóc! Cờ lóc! Côóc! Côóc! Côóc!... Tiếng mõ của anh nuôi hồi hả kéo dài. Đó là trận địa sắp di chuyển. Tất cả sẵn sàng lên xe kéo pháo tới trận địa mới. Trống Choai của chúng ta rất yêu cuộc sống tập thể này. Bây giờ chú ta cùng hát trong dàn đồng ca, sau mỗi trận chiến thắng. Quân ca chính là Trống Tía có giọng rất trong. Còn anh Trống Cộc giữ riêng một bè trầm. Dàn đồng ca đó hát thế này; " ó... ò... o... o Trận địa ta thắng to. Trống Tía cất giọng trước đây! Trống Choai ta hòa theo luôn: Coóc! Cò! Co! Co... o Và chàng Trống Cộc hát đệm: Côóc! Cô! Côóc! Cô ô! ấy thế là cả Mái Hoa, Mái Vàng và Cánh Tiên hòa vang:

-Cục ta! Cục tác! Lũ điều tàn ác. Phơi thầy, phơi xác. Cứ như vậy cả dàn đồng ca hát vang trận địa:

- Ò! ó! ò... o... o... Trận địa ta thắng to, Coóc! Cò! Co! Coo... Vui đời chiến đấu, Côóc cô! Côóc cô! Bom đạn coi thường! Cục ta! Cục tác, Quạ điều tan xác Ta hát mừng chiến thắng. Khắp núi rừng thắng to, ó... o! Coóc co! Côóc cô! Các bạn có biết lúc đó các anh bộ đội làm gì không? Anh nuôi cười hả hê; anh thích nhất dàn đồng ca này. Còn các anh khác vẫn không rời mâm pháo. Các anh chú ý nghe và thường nói với nhau:

-Thằng Mỹ thấy trận địa chúng ta đang hoành, vui vẻ thế này, hấn tức học máu ra mà chết thôi.

Hải Hồ

Hải đảo xa xôi

Chuyện Chú Trống Choai

10. Quê hương mùa xuân ơi! Trống Choai đã trở về!

Các bạn thân mến! Tới đây chúng ta hãy cùng Trống Choai trở lại quê hương Mùa Xuân nhé! Thật là bất ngờ các bạn nhỉ! Chính Trống Choai cũng không ngờ mình lại có dịp trở về thăm xóm nhỏ thân yêu. “Ôi! Mới ngày nào ta ra đi! Thời gian sao nhanh như một giấc mơ!” Trống Choai đã thầm nghĩ vậy khi chú đặt chân lên mảnh đất quê hương xưa. Đó chính là một buổi sáng tràn ngập ánh nắng xuân. Một buổi sáng như thường lệ, Trống Cò đang luyện tập võ nghệ cho đàn em út của Trống Choai. Lũ Gà Chiếp xưa kia ấy mà! Bây giờ chúng cũng lớn bằng Trống Choai hồi đó rồi. Đứa nào cũng mơ ước: “Sẽ có ngày ta ra đi như anh Trống Choai”. Chúng tập hăng lắm. Từng đôi, từng đôi hì hụi suốt ngày. Kia, những cú đá song phi nảy lửa. Kia, ngón gài cổ tránh đòn, dứt miếng đối phương! Nom sướng mắt vô cùng các bạn ạ! Trên tit chót vót cao đỉnh cây rom, Trống Cò chăm chú xem bọn nhỏ luyện tập. Mắt lim dim, Trống Cò có vẻ hài lòng lắm. Bỗng Trống Cò ngênh dài cổ lắng tai nghe. Thoang thoang trong gió sớm, và cánh đồng ngoài xa kia vọng tới một giọng hát tha thiết: Coóc! Cò! Co! Co! Quê hương ta đó! Dặm dài cách trở, Ta hằng ước mơ... Coóc! Cò! Co... co... Mùa Xuân! Xóm nhỏ! si! Ta đã về.

- Ô ồ ô! Giọng hát nghe sao quen vậy. Giống giọng Trống Choai... Mà rất

khỏe, mà rất vang, hơn xưa nhiều! Tiếng hát lẫn trong gió đồng rào rạt.
Tiếng hát ngân nga thoang thoảng: Coóc! Cò! Co! Co! Quê hương ta đó!
Coóc! Cò! Co! Co! Hay là ta mơ!

-Đúng! Đúng! Rõ đúng Trống Choai rồi!

Lập tức Trống Cò gọi Mèo thông minh tới:

-Anh bạn có nghe tiếng gì đó không? Hình như Trống Choai của chúng ta...

Trống Cò chưa nói dứt câu Mèo thông minh đã cướp lời:

-Nghe! Nghe! Tôi có nghe. Trèo... trèo! Để tôi trèo tít lên nóc nhà xem...

-Ồ ồ!

Trống Cò giục.

-Anh bạn tinh mắt hãy nhìn kỹ thử nhé!

Pấp! Pấp! Pấp! Chỉ cần ba cái lấy đà Mèo thông minh đã đứng tít trên nóc nhà. Bên dưới, tất cả xóm xúm xít chờ đợi. Mèo thông minh phóng xa tầm mắt. Chú ta thích thú kêu lên:

-Eo! Eo! Eo! Đẹp tuyệt! Có một trận địa cao xạ pháo đóng ở ngoài cánh đồng.

Ở dưới nhao nhao hỏi:

-Có thấy Trống Choai không?

-Có đúng Trống Choai ở đấy không?

-Nhiều... Nhiều... Rất nhiều, rất đông. Không rõ Trống Choai đứng chỗ nào.

Mẹ Mái Nâu năn nỉ:

-Nhìn kỹ dùm bác! Nó lớn, nó khác!

Trống Cò nảy ngay ra một ý hay:

-Thôi! Chúng ta cử Mèo thông minh và chú Mực siêng năng phóng thẳng ra đó cho rõ tường tận.

-Hay! Hay! Hay! ý hay! Nên đi ngay.

Bác Ngan già gật đầu lia lịa đồng tình với Trống Cò ngay. Chú Mực siêng

năng trước lúc ra đi còn hỏi cẩn thận Mèo thông minh:

-Đâu? Đâu? Đâu?... Cậu thấy trận địa ở đâu?

Mèo thông minh đã nhảy tót xuống giục:

-Đi thôi! Tớ nhớ hương rồi! Cả hai phóng thẳng ra tít ngoài đồng.

Trống Cồ dẫn tất cả ra ngõ đón đợi. Ấ Xề tình nguyện ở lại trông nhà. Ấ cười vui vẻ:

-Hết! Cứ đi hết... Hết. Tôi trông nhà giỏi phải biết.

Đúng thật các bạn ạ! Chẳng còn là giấc mơ nữa. Trống Choai của chúng ta đã trở về mảnh đất quê hương. Cũng rất tình cờ, sau một thời gian liên tục đánh bom đạn Mỹ, đơn vị cao xạ pháo này được lệnh quay về vùng đồng bằng. Họ về đây từ nửa đêm. Họ xây trận địa ngay tại cánh đồng Mùa Xuân này. Cuộc đời chiến đấu của Trống Choai qua lắm nỗi gian nan mà cũng có nhiều điều thú vị. Các bạn nhỉ! Sáng nay đội trưởng Trống Tía đã đồng ý cho Trống Choai tạt về thăm quê chốc lát. Chú ta mừng rơn. Chú cất tiếng hát rộn trận địa. Chú chào đồng đội ra về. Chú đi giữa cánh đồng xuân, lúa đang thì con gái. Đầu ngửng cao, ngực ưỡn căng, chú hít thở khí trời trong lành. Chân chú bước như muốn chạy. A kìa! Trông ai như Mèo thông minh và chú Mực siêng năng đang lao như bay tới. Đúng rồi!

-Trời ơi! Các bạn quê hương!

Trống Choai reo lên. Cùng một lúc cả Mèo thông minh và chú Mực siêng năng đã ập tới gọi to:

-Trống Choai!

-Trống Choai!

Trống Choai, Mèo thông minh và chú Mực siêng năng ôm nhau quay tít.

Thật giống hệt như dạo nào Trống Choai thấy hai anh bộ đội lái xe ôm nhau reo giữa rừng già. Mèo thông minh vỗ bộp vào vai Trống Choai:

-Theo!... Đi theo! Theo chúng tớ về nhà ngay!

Chú Mực siêng năng cũng giục:

-Mau! Mau!... Mau! Kéo họ chờ lâu!

Một cảnh tượng rất vui vẻ, hoan hỉ, diễn ra ngay trên con đường đồng ngòi ngời nắng vàng. Trống Choai ngừng cao đầu đi chính giữa. Bên phải là chú Mực siêng năng cất bước kiệu. Phía trái, Mèo thông minh sau mỗi bước đi lại lộn tùng phèo một cái. Cả ba thích thú hướng về xóm Mùa Xuân. Từ ngõ xóm lao ra đón Trống Choai trước nhất là mẹ Mái Nâu, Mái Nâu ôm chầm lấy Trống Choai. Ghì chặt con trong đôi cánh già nua, Mái Nâu cảm động lấp bắp:

-Choai! Con ta!

Thế rồi Mái Nâu đứng lặng, đầm đìa nước mắt. Những giọt nước mắt sung sướng nhất của tất cả mọi bà mẹ trên trái đất. Chẳng ai muốn chen vào phá mất không khí êm đẹp đó! Trống Choai nữa! Chú cũng nghẹn lời đứng ngây dưới cánh mẹ. Từ phía sau Trống Cò gật gù với bác Ngan già:

-Khá! Trông lớn quá! Lớn gộc!

-Phải! Khỏe! Khỏe lắm!

Bác Ngan già khen vậy. Mấy chị Vịt Bầu vẫn béo núc ních như xưa. Các chị xì xào bàn tán:

-Chuyến đi thật quý hơn tiền bạc! Hơn tiền! Hơn bạc!

Lũ em Trống Choai ủa tới vây chặt lấy anh. Chẳng còn ai có thể chen chân được với chúng nữa. Đứa nào cũng tranh nhau giao hẹn:

-Anh Choai cho em đi với nhé!

-Nhất định cho em đi với nhé!

Trống Choai không còn biết trả lời ai, nói chuyện với ai nữa. Chú cứ luôn miệng la to, hoan hỉ:

-Trống Choai tôi xin chào tất cả, tất cả xóm ta.

Mấy phút sau tất cả xóm tập nập cùng Trống Choai trở về khu vườn xưa, nơi

mà ngày nào cả xóm đã mở tiệc liên hoan tiễn chân Trống Choai lên đường. Ngắm nhìn Trống Choai, ai cũng phải khen là chú lớn và chững chạc hơn xưa nhiều. Nghe Choai kể lại những ngày tháng gian nan vất vả trong cuộc đời bộ đội của mình, cả xóm càng thêm mến yêu. Nào lúc Choai bị nước suối cuốn đi, lúc hành quân giữa đường bom lửa, khi sống thân ái với năm anh em nhà Sóc, lại lúc ca hát với đồng đội Trống Tía, Trống Cộc, Cánh Tiên, Hoa Mơ. Rồi trận chiến đấu sinh tử với Rết Gộc, diệt trừ bọn chuột phá hoại và lũ mối ăn hại. Thật là có cả nguy hiểm gian nan lẫn niềm vui chiến thắng. Trống Choai đã kể lại tất cả với lời lẽ rất khiêm tốn. Chú muốn cả xóm hiểu rõ cuộc sống đáng yêu của bộ đội chứ không hề có ý khoe khoang về mình chút nào cả. Chính vậy mà cả xóm Mùa Xuân đều thêm quý Trống Choai, thêm mừng cho chú. Thế rồi ngay hôm đó cũng tại mảnh vườn đang xanh lộc mùa xuân lại tung bừng diễn ra một cuộc liên hoan mới. Quả đúng như lời chúc của Trống Cò dạo nọ:

-Chúng ta hãy vui lên! Vui lên chúc anh bạn trẻ Trống Choai: "Ra đi thắng lợi! Ngày về vinh quang". Chẳng cần phải kể thêm các bạn nhỉ! Ai cũng rõ buổi liên hoan đón mừng Trống Choai từ tiền tuyến xa xôi về thăm quê rất nhộn nhịp Huy hoàng. Hẳn các bạn cũng đồng ý với Trống Choai thân yêu của chúng ta: "Trên đời này, có gì sung sướng hạnh phúc bằng niềm vui chiến thắng!".

Đánh máy: CDDLT
Sửa chính tả: Nguyễn Đình
Nguồn: VNTQ- thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 3 tháng 11 năm 2005